

© Janáčkova akademie múzických umění v Brně, 2014

ISBN 978-80-7460-053-1

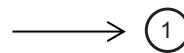
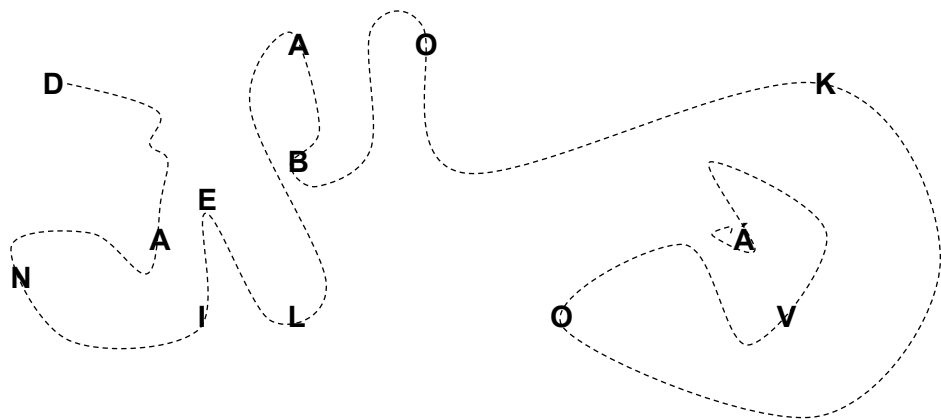
SALON 21

sborník textů

hra?

Kritik: V jakých že to divadelních luzích a hájích jsme?

(Patrik Boušek: Bez názvu 1)

Monolog pro Martina

Postavy

Martina: 27, ne příliš úspěšná herečka, snaží se věnovat filmu, ale role se jí zrovna nehrnou, což přiznává jen nerada. Má přítele, který by rád dítě a svatbu, ale ona jakožto emancipovaná žena a navíc budoucí slavná herečka, nechce, aby si nezkazila figuru a i tak trochu z recese. Ze zásady totiž nechce plnit to, co od ní společnost, jakožto od ženy, očekává (domácí práce, rodina...). Často se staví proti stereotypům i když po nich někdy sama touží. Nesnáší růžovou a odmítá pít víno, dá si raději pivo, které jí ale moc nechutná a špatně se jí pije.

Martin: 30, Martinin přítel, miluje ji od prvního okamžiku, ale je mírně majetnický a toužící po dítěti – hlavní partnerský konflikt.

1. scéna

Martin klečí před Martinou, v ruce „prstýnkovou krabičku“.

Martina se tváří maximálně zaskočená, nejrady by utekla, ale je jí to vůči příteli, kterého má ráda, trochu hloupé.

Martina: Já... ehm... tohle jsem vážně nečekala... já... můžu si to chvíli rozmyslet?

Martin je očividně zklamaný, ale kývá na souhlas.

Martina: Já si jen na chvíličku... já teď půjdu do ložnice, ano? Popřemýšlím si v klidu a pak se vrátím, ano, miláčku?

Martin opět kývá.

Martina se na něj snaží povzbudivě usmát, ale moc upřímně to nevypadá, oba se ošívají, ona odchází za dveře, on zůstává klečet.

2. scéna

Martina popochází po pokoji, oddechuje, snaží se uklidnit.

Martina: Mysli... chvíli mysli... vždyť to není nic zvláštního, jsme spolu 3 roky... když nepočítám ty dvě přestávky, kdy jsem byla s Lukášem... no... to, to se nepočítá... *Zastaví se, zhluboka vydechne.*

Je mi 27, to už není tak brzo, babička mi už od dvaceti říká, že jsem holka na vdávání a vlastně asi jsem... ale...

Martin si stoupá a jde ke dveřím, opatrně přikládá ucho a poslouchá.

Ale co když bude chtít dítě... já si přece nemůžu dovolit mít dítě, zrovna teď, když se mi to začíná tak slibně rozjíždět... Lukáš sliboval, že mi zajistí tu roli, když... *Odmlčí se.* no, prostě nemůžu teď otěhotnět, už tak neví, že jsem ty prášky nevsadila a pak, kdyby se o to začal snažit usilovněji...

Na Martinově obličeji není poznat, zda to všechno slyší nebo ne.

Třeba by chtěl, aby nás vyšetřili a co by asi zjistili? *Pitvoří se.* Dva potraty a nyní hormonální antikoncepce, to je logické, že nemůžete otěhotnět, když se před tím chráníte... *Mimoděk si pohladí břicho.*

Bože, co by na to asi řekl, to by byl konec. To by mi neodpustil se všema těma řečma o ženském poslání, o předávání sebe sama, ale copak to nechápe?! *Trošku se rozcílí.* Ne, jistě, že nechápe, nikdy nic nechápal, nepochopil ani, že jsem netoužila po tom, jít na manikúru, když mi ji k narozeninám zaplatil. Myslel si přece

Zase se pitvoří. že tě to potěší, miláčku, vždyť tohle ženy normálně dělávají... *Normálně, našťvaně.* ano, normálně asi ano, podle něj je všechno normální, dávat nekřesťanský peníze za kadeřníka, ničit si nohy v podpatcích, pít víno i když pivo je lepší... *Zase se pitvoří.* jsi přeci žena, tak proč se podle toho nechceš chovat? *Odfrkne si, uraženě mlčí otočená ke dveřím, jakoby tušila, že tam Martin stojí, ten se v tu chvíli na dveře taky podívá a potom pomalu odejde na původní místo a zase si klekne (nic tedy neslyšel).*

Posměšně. Jak se tvářil, když jsem si naposled objednala VELKÝ pivo, vypadal, že vyletí z kůže *Pitvoří se.* Ale miláčku, vždyť jsi říkala, že ti to nechutná... *Normálně.* no, možná, že až tak moc nechutná, ale to neznamená, že si to nemůžu dát! *Zase se pitvoří.* Vždyť s tím vypadáš směšně, ten půllitr je větší než tvá hlava, musí se ti to špatně pít, proč tohle děláš? Víš že to u žen nesnáším. *Normálně, našťvaně.* Tak si najdi jinou ženu! Která bude usrkávat víno, hihňat se tvým blbým vtipům, pohazovat vlasama a smyslně si olizovat rty. *Názorně, přehnaně pohodí vlasy a začne se olizovat.*

Trošku se uklidní, zmíní. Když jsme se potkali, měla jsem na sobě podpatky, úplně vyjimečně, šla jsem ze schůzky s jedním režisérem a věděla jsem, že si na to potrpí... a když mě pak Martin pozval na kafe a celou dobu básnil o mých nohách, bylo mi ho trošku líto, měla jsem je na sobě od té doby jen třikrát, vždycky jen na jeho narozeniny. Vlastně jsem docela obětavá, chtěla jsem ho potěšit, ale on by raděj, kdybych v takových botách vynášela i koš. *Zasměje se.* A když mě na plese viděl s vlnitými vlasama, přemlouval mě, ať

je tak nosím častěji... to by mě mohlo, jenom proto, že je to podle něj „víc ženský“ co o tom může vědět? Nedokáže si absolutně představit, co to obnáší, být ŽENA. Rozhodně to není o tom mít pečlivě nalakovaný nehty a vytrhaný obočí. Ani o tom mít dítě. Bože ta představa je tak hrozná. Oteklý kotníky, obří břicho, povislý prsa, všechny ty nesmysly s okurkama a šlehačkou, já nevím, co ho na tom tak láká. *Odmlčí se, zamyšleně, trošku smutně.* Vsadím se, že kdyby mě takhle viděl, už bych mu nepřišla tak neodolatelná, se všema těma výkyvy nálad, někoho by si našel a já pak zůstanu sama... s děckem... *Otřepe se, pokračuje nechápavě.* Tereza mi naposled říkala, jak by hrozně chtěla miminko, to je pro mě ještě nepochopitelnější, když se do toho ta ženská žene dobrovolně. Žádné spánek, volné čas, postava zkažená, práce nikde, žádné zájem ze strany chlapů, prostě tě to odepíše ve všech směrech... *Jako by jí něco došlo.* Jo... jasně... tak proto, chce si mě uvázat, myslí si, že když budu doma s děckem, zapomenu na práci, která ho tak rozčiluje a začnu hezky doma vařit a prát a žehlit *Postupně zesiluje hlas.* a mýt nádoby a skládat mu košile a šťupovat ponožky a utírat prach a... *Už jí nic dalšího nenapadá, ale ráda by ještě něco řekla...* a dívat se na Prostřeno. *Musí se tomu sama zasmát.*

Co chlap může vědět o tom, jaký to je, být žena... *Z lehce uraženého tónu se trošku zabrzdí a přemýšlí.* a vůbec, kdo o tom co ví... Žena... když to neznamená být matka, jak to, že se cítím být tolik ženou... *Prohlíží si sama sebe.* Jistě, nosím sukni, jistě, i si kvůli tomu holím nohy, a když náhodou zapomenu, všichni si myslí,

že jsem nechutná nebo přehnaně alternativní... To, že jsem týden z měsíce vyřazená z provozu a prožívám tak zvané „období temna“, to mi taky na pocitu ženy zrovna nepřidává, tak v čem to sakra je... *Odmíčí se, chvíli přemýšlí, sahá na sebe od hlavy dolů.* Dlouhý vlasy jsem nikdy nenosila, maluju se, to jo, ale to můj spolužák ze střední taky... *Od hlavy se přesune k prsům.* jo, prsa mám, to je asi jeden ze základních „atributů ženství“, i když já je nehodlám použít ke kojení, jak bůh zamýšlel... *Přejede si po zadku.* zadek, zadek mám hezčí než chlapi, plnější, hezčí... ale to asi nebude úplně rozhodující... *Zastaví se na podbřišku a chvíli přemýšlí.* ...orgasmus, ten mě definitivně odděluje od chlapů, ten by mi každý chlap záviděl, to, jakéj pocit moje tělo dokáže vyvolat, to je to, proč bych nikdy nechtěla být chlap, jak spousta ženských tvrdí, *Zase se pitvoří.* já bych tak chtěla být chlap, mají to tak jednoduchý, nemusí rodit *Normálně.* to ty taky ne, náno, *Zase se potvoří.* nemají krámy *Normálně.* pravda... *Pitvoří se.* nemusí si holit nohy a bůhví co ještě, nemusí se malovat, když podvádí ženskou, tak je to kanec zatímco ty... *Normálně, chvíli se zamýšlí.* to je fakt, tohle je pěkná blbost, muži jako rozsévači, tss, ale ani za tohle bych svůj orgasmus nevyměnila... jsem žena... *Usmívá se.*

Zdá se být spokojená, ale pak jí něco dojde, chvíli popochází po pokoji, přemýšlí, vypadá to, že na chvíli zapomněla, proč tohle teď vlastně řeší, a teď jí to zase dochází, podívá se směrem ke dveřím, Martin vyměňuje otlacené koleno, ona – jakoby to viděla – se nervózně zase otočí.

Povzdechne si.

Svatba...

Jistě, že ho mám ráda... možná... možná ho i mi... no... jo, asi ano, miluju a on mě nepochybně taky... vždyť je to všechno hezký, dokonce asi moc hezký, jen... uf...

svatba *Pohrává si s tím slovem, představuje si to, vyslovuje to postupně něžněji, s takovým zvláštním zaujetím.*

svatba

svatba

nevěsta

Zatočí se, jakoby na sobě měla svatební šaty.

šaty

Stoupne si na špičky.

podpatky

Prohlíží si své ne příliš upravené nehty.

nehty

vlasy

kytice

všichni ti lidi... dárky

Kráčí teď po místnosti, na sobě imaginární šaty, na nohách imaginární lodičky, v ruce imaginární kytici... našlapuje po špičkách, pomalu, usmívá se okolo.

svatba...

Stojí a potřásá si rukama s imaginárními blahopřejícími, bere si od nich dárky.

Ó děkuji za tu krásnou a praktickou prachovku babičko. Mixér? No ten se nám bude hodit, víš, jak ráda mixuju, díky teti. Papuče, no ano, nohy v teple, to je základ. Á, výbava do domácnosti, co to tady máme, hm hm zástěra, no výborně a rovnou i vařečky, utěrky, prostrťání a vida, sada nožů, *Jakoby něco rozbalovala, bere do ruky imaginární nůž, zkouší jak je ostrý, usmívá se a lehce se uklání.* děkuju, děkuju vám všem. *A podřízne si žíly, zakymácí se, ale místo pádu si ze špiček stoupne zpátky na celou nohu.*

svatba...

Ale proč proboha si mě chce vzít...?

Ta jeho před tím, byla krásná, dělala, co mu na očích viděla, a on ji opustil kvůli mně... a teď mě žádá o ruku, proč proboha? Upřímně... nejsem zas tak krásná, nejsem ani zas tak super hubená, že bych překypovala ochotou, to se taky zrovna říct nedá, žárlivá jsem jako blázen, nechci téměř nic z toho, co chce on, bráním mu ve spoustě věcí prostě proto, že se mi nelíbí, a ve chvíli, kdy se on začne navážet do něčeho mýho, jsem hysterická až hrůza... taky ne, že bych byla zrovna vzorná přítelkyně... ne, že bych se vždycky chovala tak, jak se sluší a patří. No co, pořád se mi líbí i ostatní chlapi...

Co je na mě tak dobrýho? Ve skutečnosti nejsem ani moc dobrá herečka... teda ostatní to občas naznačí... nikdo se o mě zrovna

nepřetrhne, ačkoli bych asi mohla být, kdyby mi dali šanci... určitě bych mohla... ale i kdybych byla, on hraní nesnáší... Občas mám pocit, že se se mnou dal dohromady jen proto, že jsem ten den výjimečně měla podpatky a že on je Martin a já Martina, *Trošku se pítvoří, ale teď i trochu s láskou.* vždyť to musí být osud, nemyslíte? *Normálně.* to je přece málo důvodů k tomu se brát...

Sekaná pro klobouk

Monodrama

Postavy

Tereza

Petr (manžel Terezy)

Alička, Petr, Anežka, Ludvík, Bětko, Pavlínka, Evžen, Marek a další

Miláčku, jsem doma... *Políbek.*

Jaký jsi měl den?

To jsem ráda, já v práci taky fajn a podívej, *Šustění.* co jsem si koupila! Poslední do sbírky, ten mi chyběl.

Proč mlčíš? Nelíbí se ti? Já myslím, že je krásnej, nádhernej, užasnej, no jen se podívej, takovej ještě nemám... budu mu říkat Alička. Tak řekni něco, vždyť zelenou máš rád, ne? No, tak nic...

A co bys chtěl k večer?

Jo, to můžu, sekaná je fajn, udělám ti k tomu šťouchaný brambory, jo, miláčku? *Prozpěvuje si, odchází, muž za ní něco volá.*

Cos říkal? Počkej, neslyším, uložím si ho jen do šatny a hned jdu... *Otevírání dveří, ticho.*

Mohl bys jít sem?

Říkám, jestli sem můžeš jít?! *Kroky.*

Kde jsou?

Jaký pryč? Jaký sakra pryč? Kde jsou moje...?

Viš dobře, že tohle není vtipný, můžeš mi to říct?

Buď té lásky a odpověz... proč sakra mlčíš? Ptám se...

Čeho dost, čeho máš jako dost? Co je ti do toho a ne, nemyslím si, že jsem jich měla zbytečně moc, myslím, že jich bylo tak akorát... počkej, počkej, proč používáš minulej čas? Mám je! Pořád svoje klobouky mám, protože ty mi je vrátíš! Na tohle ty totiž nemáš právo.

Ty to nechápeš, že, vůbec ničemu nerozumíš.

Dokážeš... dokážeš si vůbec představit, jak dlouho trvalo, než jsem je všechny sehnala? Kolik let jsem tomu obětovala než jsem dospěla k tomu ideálnímu číslu? Co jsem musela vytrpět pro to, abych sehnala všechny ty nádherný, překrásný barevný a osobitý...

Čemu se směješ? Je tady něco k smíchu? Oni jsou ti k smíchu... nebo snad já? Na škole jsem chodívala po večerech uklízet, abych na ně měla peníze, jedla jsem výhradně rohlíky s kečupem a pak jsem si, po půl roce odříkání, šla koupit ten vysněný...

Ne, nepřeháním!

To tys to přehnal, kam si je schoval? Tak kde jsou?

Třeše se jí hlas. Ne hošánku, ty mi to řekneš!

Co je špatný na čísle 90? 90 je krásný číslo, je to prostě tak akorát. Na každý den v měsíci tři. A není to ani stovka, tak o co ti jde? Chceš mě trestat? Ale proč si to vybějíš zrovna na nich? Oni ti nic neudělali, chápeš! Oni jsou nevinní!

Neumíš si představit, kolik úsilí mě to stálo, jak velký kus mě samotné v nich je, jsou něco... něco jako moje děti...

Zlomí se jí hlas, přemlouvá. Prosím, vrať mi je, vrať, nemůžu o ně přijít, prostě nemůžu, no tak...

Vždyť ty je máš taky rád, že ano, že je máš rád... Vzpomínáš, jak jsme se seznámili? Nebýt jeho, možná, že se ani neznáme... Řekl jsi, že mám krásný klobouk, vzpomínáš? Líbil se ti. Byl to můj první, můj nejoblíbenější, řekla jsem ti, že se jmenuje Petr a ty jsi byl nadšený, řekl jsi, že to musí být osud, že ty se jmenuješ Petr... Bylo to tak krásné, Petr a Petr... miláčku, vzpomínáš si, že ano... mluv přece, neboj se, řekni, kam jsi je dal? Vid' že jsi je nevyhodil, to bys neudělal, že ne? Nemohl bys... alespoň Petra ne a Anežku, Ludvíka a Bětku, té bys neublížil... ne, to přece... Víš, jak moc je mám ráda... to bys přece...

Zvýší hlas. Tak už něco řekni!

Co si o sobě vůbec myslíš? Myslíš, že jen tak můžeš všechno zničit? Zničit všechno, na čem mi kdy záleželo? Já to nechápu, nechápu to! Vždyť jsou tak krásný, tak úžasný a... a...

Kam bych měla jít? Nepůjdu nikam, než mi vysvětlíš, kde jsou! Nechápu, že můžeš být takovej zpropadenej sobec, mluv! Tohle nemá cenu.

Ale věř mi, že pokud se jim něco stalo, pokud jsi jim ublížil...

Co co, tak... tak je s náma konec! Copak si myslíš, že kdybych si měla vybrat mezi tebou a svými dětmi, že vyhraješ? Každá matka...

Že nejsem? Tak já nejsem jejich matka? A co teda jsem? To, že tys je nikdy nepřijal neznamená, že pro mě nejsou jako vlastní...

Co tím myslíš, že to není doopravdy? To, že nemůžu mít děti ještě neznamená, že nemůžu být matka.

Jak to vůbec můžeš říct, JENOM klobouky, copak tebe nezasáhlo, když se Pavlínka ztratila? Hledal jsi ji snad se mnou, tak to přiznej. A když se Evžen začal párat, odnesl jsi ho uzdravit...

Opravit, jasně, opravit a co má bejt. Nebuď tak cynickej. Víš přece, co pro mě...

Víš? Tak ty si myslíš, že víš? Kdybys věděl, tak mi tohle nedělalš. Kam mě to táhneš? Řekla jsem, že nikam nepůjdu, než mi to vysvětlíš! Pusť mě! *Otevíráni dveří.*

Překvapeně, šťastně. Co, cože? To tys... tohle všechno? To je nádhera! Božíunku taková krása, taková, děkuju, děkuju, pojď ať ti můžu dát pusu...

Kam jdeš? Počkej, počkej, kam jdeš? Kam... *Prásknutí dveří, dlouhé ticho.*

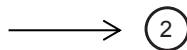
Hmm... *Zasněně, už úplně mimo.* stejně je to úžasně, Petře, Maruško, Bětko, vy všichni, miláčci moji... ach, tak ráda vás vidím.

A jak vám to tady sluší! Teď máte vlastní pokojíček, vidíte... počkejte, donesu vám ukázat novou sestřičku. *Kroky, šramocení, kroky.*

Tak, všichni, tohle je Alička, Aličko, tohle jsou tví bratříčci a sestřičky, ano? Dám tě pěkně sem, na ten volný hřebík vedle Marka, s tím si budeš rozumět, je to moc hodný kluk a máte podobnou barvu, podívej. Můžete si teď spolu všichni pěkně hrát, já jdu uvařit tu sekanou.

Rád účastní se zkoušek,

je to P !

Výtah. Ke slečně přistupuje Mladí K., zneuznaný zeměměřič.

Mladí K.: Dobrý den.

Slečna: Dobrý den.

Jedou osm pater. Výtah zastaví, oba vystoupí a každý jde na jinou stranu.

Slečna: Na shledanou.

Mladí K.: Naschle.

Na okenní parapet vystupuje kamelot.

Kamelot: Nový jevištní prostor! Jaké patvary jsou nové divadelní tvary? V příloze postdramatický text!

Kritik: Ty, dej to sem! Jak si dovoluješ takovejhle škvár prodávat?! Ty malej, připrdlej vyhnisálku!

Babička: Nechte toho chlapce na pokoji, on nemůže za ty avantgardní nesmysly, co hlásá. *Babička začne zpívat na melodii od J. Ježka Šaty dělá člověka. Ostatní dva tančí.*

Kritik: No tak takovou zhovadilost jsem v našich luzích a hájích snad ještě neviděl.

Kamelot: A taky už neuvidíš. *Rvou se jako klubko hadů. Padají do hlediště. Proplétají se hledištěm, už se neperou, z konfliktu se stává dialog, vzájemnou pomocí se kotoulí, z dialogu se stává dialekt, postupně se sesynchronizují natolik, až každý začne dělat něco jiného. Zelená.*

Kritik: V jakých že to divadelních luzích a hájích jsme?

Kamelot: V Bohémských bažinách.

Babička: A protože jste mi udělali takový pěkný doprovod, zmizím! *Zůstává na scéně, dokud ji nesežere vlk. Ten se během představení vrací babičku vyzvrátit. Může to udělat kdykoli do příchodu Dramaturgova (Vlk: Nemám rád tuhý kořínky).*

Kritik: No to potěš koště. Vypadá to tady fakt hnusně.

Kamelot: Že jo, tak použítě.

Vstupuje sbor mladých divadelníků, mají kostýmy přírodních obyvatel a totem s podobiznou dataprojektoru na nejvyšším místě.

Sbor: Furt lepší, jak ta VAŠE divadla, upatlaná Nvotovou novotou, starou, hnusnou. Chceme moderní divadlo! Ty generace před náma objevovaly Ameriku, ale my tady objevujeme Nový svět!

Kritik: O těch už jsem slyšel! To jsou zdivočelí absolventi uměleckých vysokých škol! Nenašli angažmá, tak si založili vlastní divadla!

Kamelot: *S hrůzou v hlase.* Já vím, já jim dělám uvaděče...

Sbor: Budete obětováni vyhládlým hercům!

Kritik: Prchejme, dokud je čas.

Sbor: Budete prosit o svou zaprděnou divadelní nudu!

Kamelot: Hele, výtah!

Kritik: To je jen kulisa!

Sbor: Strhneme vás scénografii!

Jeden ze sboru: Strhneme scénografii!

Sbor: STRHNEME SCÉNOGRAFIÍ! A tu do vás nacpeme!

Padá výtah. Vychází z něj Mladí K. a slečna. Každý jde na jinou stranu.

Slečna: Na shledanou.

Mladí K.: Naschle.

Začíná sněžit, Kamelot i Kritik se brodí stále hlubším sněhem, až padnou a z posledních sil se plazí.

Kamelot: Co to je?

Kritik: To je... Svět a divadlo z roku 2042.

Kamelot sfoukává z malého svazku prach.

Kritik: Co tam píšou?

Kamelot: „Dobyli můstek a druhý sál. Zatarasili jsme brány, dlouho je však neudržíme. Zem se třese. Bubny... Bubny v hlubinách. Nemůžeme ven. Ve tmě se pohybuje stín. Nemůžeme ven. Už jdou.” Má to být popis další divadelní revoluce.

Kritik: Musíme tomu zabránit!

Kamelot: To my jsme v jejím čele... podívej! *Ukazuje libovolný obrázek, do kterého jsou přidány jejich obličeje.*

Kritik: Vskutku, to jest má piha!

Kamelot: Proč tak mluvíš?

Kritik: S největší pravděpodobností ze stresu, drahý příteli. Nešť!

Kamelot: Ach klatě!

Spadne zadní sál. Za ním živý obraz, kdy na obráceném trůně z lidských těl (Sboru) sedí režisér, je pojídán obrovskou, houbovitou strukturou.

Kritik: To jest naše zkáza.

Kamelot: A skrze něj přijde na svět utrpení.

Sbor: Až polnice zahřmí nad vodami a zemí, pak zříte šelmu a ta šelma řekne:

Režisér: Jo, to je dobrý! A teď by někdo mohl omylem donést kávunebočaj.

Jeden člen Sboru metá kotrmelce. Má ještěří obličej.

Jeden ze sboru: Jistě, pane... Sss radossstí. Třessssu ssse nedočkavossstí.

Kritik: Ty hade! *Vrazí mu facku.*

Jeden ze sboru: Můj Achillův ještěří obličej! Nééé! Vidišto, už ze mě ani krev neteče! Umírám.

Režisér: Tak a teď ty dva roztrhejte na kusy a s jejich krví vymalujte nový blackbox.

Kamelot: Ne, poslouvejte! To nejste vy, kdo takhle brutálně rafinovaně manipuluje s prostorem! Ani to nejste vy, kdo nutí herce do absurdních poloh pro větší divadelnost/ divatelnost! To někdo cizí vám našeptává, ať tvoříte umění!

Kritik: Je to ta houba!

Režisér: Právě jsi urazil mou ženu! To od té nehody vypadá takhle! Neplač miláčku, miluju tě, to víš, že tě miluju! Neboj, zaplatí za to. *Houbovitá struktura se potměšile usmívá.*

Kamelot: Vy jste o tom nečetl? Byly toho plné divadelní noviny... No tak, rejžo, poslouvejte! Zkroťte ty své múzy!

Na lanech, vedoucích někam do provaziště, sestupuje devět múz. Vypadají spíš jako fúrie. Staré a nepohyblivé. Jedno lano se prázdně houpe. Ozve se hlas: Kdeže múzy! Ty jsou v tom nevinně! Však se podívejte na jejich staré, vráscité obličeje, jak se rádoby ladně pnou od lebezni k lebezni jako brečťan! Nene, tyhle Múzie jsou pří-

liš staré na nové divadelní tvary. Proto jsem si je osedlal... *postupně sílí víření bubnů.*

Režisér: Ten hlas! Ten hlas!

Ostré světlo shora, silný vítr.

Sjíždí výtah. Z něj vystupují Mladí K. A Slečna, každý jde na jinou stranu.

Slečna: Na shledanou!

Mladí K.: Naschle.

Znovu ostré světlo shora, silný vítr.

Kamelot: Hlavně ať to není...

Kritik: Dramaturg!

Sestupuje hnízdo s černým dramaturgem, co sedí na vajíčkách.

Dramaturg: Tak... a teď poslouchejte! Jsem dramaturgie vtělená do dramaturga! To já zabila staré divadlo, to já chci vysadit divadlo nové! Mé děti jsou již připravené, ale potřebují hostitele... Vy! Přiveďte mi je!

Kritik: Tak tohle představení zachrání snad už jen Múza ex Kabinet!

Kamelot: Ó, vy vzdělanče!

Přichází Babička, již utřená od slin. Začíná zpívat píseň, muzikálovou hitovku, při jejímž poslechu se všem vybaví slovo muzikál.

Babička: Ach, ty nová dramaturgie, zapomínáš na tu divně utlačovanou múzu muzikálu.

Dramaturg: Ty už mě nemůžeš ohrozit.

Kamelot a Kritik si sedají za stůl s mikrofony, zpívají jako televizní komentátoři, babička tančí a mládne.

Kamelot: Ano, jak tato vyhrčená situace skončí? O Babičce je známo, že před nedávnem ji sežral vlk.

Kritik: Jistě, jistě. Zákulisní informace tvrdí, že se musela přerodit, aby mohla vstát krásnější, než kdy dřív.

Kamelot: Vypadá to, že strašná zkáza se nám vyhne, a tak krutá postapokalyptická budoucnost nikdy nenastane.

Babička: Přiznej si to, na mě nestačíš... a jestli něco zkusíš, tak pamatuj na Osolsobě!

Dramaturg: Nesnáším sůůů!! Dobře, dobře, protentokrát si vyhrála. Ale nemysli si, že všechny inovace, se kterými jsem přišla se jen tak vytrátí! Lidi nezapomínají!

Kritik: Lidi možná ne, ale herci ano!

Kamelot: Tak jsme to přečkali ve zdraví.

Sbor: Pozor, vajíčka!

TMA

Mladí K. Čeká na výtah. Pořád si něco vyčítá a přitom neví co.

Slečna: Znervózňuje vás něco?

Mladí K.: Jé, dobrý den. Jen mám poslední dobou pocit, že jsem něco provedl a nevím co.

Slečna: Jo, to znám. Je to strašný proces.

Mladí K.: Vám to zmizí?

Slečna: Nakonec vždycky. Jen si musíte uvědomit, co máte na tom světě rád.

Přijíždí výtah, oba nastupují, výtah stoupá, stoupá, až se z něj stává pouhý světelný paprsek a ten postupně rozžíná všechny hvězdy, co jich na nebi je.

Hvězdná II

Nebe zpola skryté
za šednoucím igelitem
Podivnosti vryté
v paměť hvězdným svitem

Ztracen božský item
spadl někam za krytkami
Mlžným yperitem
ukryt kdesi pod kytkami

Ležím na tatami
krabička jen tiše šumí
Ukryt pod hvězdami
ta tma ve mě třpyt hvězd ztlumí

Hvězdná III

Velký vůz naboural do stromu
Rozdrcen na prášek jadérkem atomu
Blesky a hromy zničené domy
A co My? My vlezli jsme do lomů

V obloze díra z ohnivých hrozných ran
hrnou se příšery přichází od nikam
zůstává nepopsán strach co jde ze všech stran
A hloupoučké ovečky vzdají se příšerám

Medvěd se vzteká chybí mu kolečka
V patosu agónu ubohá herečka
Upíjí po litrech božského vína
Její je vina že lidská špína
Vyrvala k ránu nebeskou bránu
A nechala v obloze děsivou ránu

A teď už nepočká
Ani ta horečka
Poslední noci
Nikdo ji nepřečká

Je to tady šanghaj, celkem ostrá.
 Všude smrad a vzadu hnije kostra.
 Tucty zoufalců se tlačí k pultu
 chtějí objednat si v mateřštině.
 Krom opilců spousta dalších nul tu
 a všichni mluví celkem plynně
 jazykem ne nepodobným vietnamštině.

K Číně to má daleko jak do číny
 tatarka mi zase kápla na džíny.
 Není to malá čína, ale malá asie
 kdoví, co všechno ukrývá tvá porce
 doufám, že už to ale nežije.
 Ta trocha masa skolí velké borce
 a potom může odjet na motorce.

Kyborg

Reportérka: Díky, Tome, vážení diváci, právě stojím před zmiňovanou fakultní nemocnicí, odkud má za pár okamžiků vyjít... a tady ho máme! *Fotaparáty. Vzrušené hlasy bažící po odpovědích.*

Ošetřovatel: Ticho!

Aaron: Děkuji.

Reportérka: Lidé s robotickými náhražkami mezi námi žijí už několik desítek let. U vás ale tvoří více jak 70 % vašeho těla. Jaké to je být prvním kyborgem na světě?

Aaron: Robotické náhražky, které teď tvoří víc jak 70 % mého těla, nevznikly jen tak, ale vděčím za ně lidem, kteří je v několika generacích vyvíjeli. Jen o mně se z nějakého důvodu víc mluví.

Reportérka: Není divu, před vaší nešťastnou nehodou jste získal několik patentů, díky kterým bylo možné vás opět takřkajíc postavit na nohy. Jste rád, že užíváte vlastních patentů, cítíte se bezpečněji?

Aaron: Cítím, že se musím spoléhat sám na sebe. A to je podle doktorů dobré znamení pro mou rekonvalescenci.

Reportérka: Cítíte něco?

Aaron: Na místech, které mají zprostředkovávat hmatové vjemy, ano. Jinak to jen bolí.

Reportérka: Myslíte, že budete žít normálním životem?

Aaron: Normálním životem? Máte vy vůbec ponětí, co znamená být první kyborgem na světě?

Dav bažící po dalších slovech postupně umlká. Reportérské vozy odjíždí.

Místnost, kde čeká Matka, Otec, Sestra, Bratr a Dívka.

Matka: Myslíš, že ho poznáme?

Otec: Co bychom ho nepoznali. Je náš. Vždycky budeme vědět, že je to on.

Bratr: He, jeho určitě poznáte. Dneska ho na ulici musí poznat každý.

Sestra: Šš! Buď rád.

Bratr: Pro mě za mě.

Otec: *Zhluboka vydechne.* Snad se nebude zlobit.

Matka: Ty za to přece nemůžeš.

Sestra: Myslíš, že si to bude pamatovat?

Bratr: Já bych si to pamatoval.

Matka: Myslíte, že nás pozná?

Bratr: Podle toho, jestli si nás bude pamatovat.

Dívka: *Vstane, přejde k Bratrovi a vrazí mu facku.* Je mi tě líto.

Bratr: Co si to kurv... *Napřahuje se.*

Vstupuje Aaron.

Matka: Panebože.

Otec: Jsi to...

Sestra: *Jen se zajímá.*

Bratr: *Nic neříká, složí ruku k tělu.*

Dívka: Aarone?

Aaron: Napotřetí jste se trefili. *Usměje se.* Můžu se posadit? Jsem unavený.

Matka: Ale jistě, jistě. *Celá rodina se okolo něj sběhne, někdo mu sundává kabát, jiný chystá jídlo. Dívka stojí v pozadí.*

Sestra: Bolí to?

Aaron: Ano. Nepředstavitelně.

Bratr: Není to vidět.

Aaron: Lepší cítit bolest jak umírat.

Bratr: Všichni neustále umíráme...

Matka: Nech toho! Máš nějaké podmínky, co nemůžeš jíst?

Otec: Může se stát, že by třeba ty tvé robotické orgány selhaly? V důsledku stravy?

Aaron: *Hodí na stůl tašku.* Náhradní díly. Jsem jak skříň z IKEA.

Bratr: Samý kurvítka?

Aaron: Přesně tak. Samý kurvítka. Co máte k večeři?

Matka: To, co máš rád, a ještě něco navíc. Nebude ti vadit polívka? Když třeba bude trochu cákat.

Aaron: *Všimne si Dívky.* Ne. Polívka mi nevadí. Co ta tady dělá?

Sestra: Čeká na tebe.

Aaron: Proboha proč?

Dívka: Protože si to zasloužíš?

Aaron: A já myslel, že nejhorším jsem si prošel...

Dívka: Doufejme.

Bratr: Než tady začnete řešit ty svoje soukromnosti, můžu mít dotaz? Můžu ti říkat Robocop?

Aaron: Neříkej mi tak.

Bratr: Tak proč sis to nenechal potáhnout nějakou polymerovou náhražkou kůže? Takhle vypadáš... děsně. Strašidelně. Hlavně v obličeji.

Aaron: Na kůži je ještě čas. Potřebujeme vidět, jak se to všechno hojí, jak organismus reaguje na všechny ty vnější vlivy. A už tak do mě vrazili dost peněz. Nepotřebuji to prodrazovat tím, že na každou kontrolu mi prořežou drahou náhražku kůže.

Bratr: No jo... pokusný králíky taky stáhnou jen jednou.

Otec: Okamžitě toho nech.

Aaron: To je v pořádku. Přišel jsem domů.

Bratr: A já patřím k tomu.

Sestra: Jak brilantní obhájení vlastní existence!

Matka: Ty jsi vždycky přemýšlel až moc...

Sestra: Nebo vůbec! Uvědomuješ si, jak to pro něj musí být těžké? Být zase zpátky? Možná až moc dobře! Kde ses vlastně v téhle rodině vzal?

Bratr: Přinesl mě čáp, ne asi... Jediný, kdo tu jančí, jste vy.

Aaron: Už se těším na jídlo... ty blafy z nemocnice se nedaly jíst. A tomu neuvěříte, oni mi to chtěli vnutit ještě na cestu! Asi se prodrazilo spalovat ty zbytky i s použitým nemocničním materiálem.

Matka: Tak to si pochutnáš. Už za chvíli to bude.

Otec: A na co to vlastně všechno jede?

Aaron: Atomový mikroagregátor. Ale nebojte. Je to bezpečné. Nechtěl jsem trávit noci připojený do sítě, abych se nabil... to asi chápete. Jen jsem si musel nechat odoperovat ještě kousek jater a plic.

Sestra: Proboha, proč?

Aaron: Žít neustále s bařůžkem nepředstavuje vrchol pohodlí.

Bratr: Jasně, energie sbalená na cesty.

Dívka: Aarone.

Bratr: Ty seš Frankensteinovo monstrum hadra, fakt. Akorát že jsi sám svůj stvořitel.

Aaron: Má to i nevýhodu. Můžu obviňovat jen sám sebe. Skoro.

Dívka: Aarone.

Sestra: Jak se teď vlastně díváš na svět?

Dívka: Přeje si ho nevidět.

Bratr: Umi zoomovat. Fotit a natáčet. To musíš nahrát nějaký čuňáčinky na Redtube.

Sestra: Ty jsi prostě hovado.

Otec: Co je redtube?

Aaron: Všechno je jako v mlze. Bioelektronika ještě nedošla dostatečně daleko a to pravé oko má ještě spoustu nedostatků...

Bratr: A co software? Doufám, že nemáš Windowsy, abys nemusel zničehonic restartovat systém kvůli aktualizacím.

Otec: Běž prosím do svého pokoje.

Sestra: Nebo do prdele.

Otec: Nebo do prdele.

Aaron: Jak mu to jde ve škole? Pořád ho šikanují?

Sestra: Školu nedodělal. Pracuje... občas. A jinak nás jen vytáčí.

Dívka: Zvláštní benjamínek. Víš, že jsi jeho vzorem? Vždy nejlepší a nejschopnější, v devatenácti titul inženýra, v třidvaceti šest birobotických patentů...

Aaron: V pětadvaceti mrzák...

Sestra: V sedmadvaceti celebrita.

Otec: A celou dobu můj syn. Omlouvám se za ten incident.

Aaron: Nemluv o tom.

Sestra: Nemluv o tom.

Dívka: Nemluvte o tom.

Matka: Aarone, pochop, my tehdy nevěděli, doktoři už...

Aaron: Z ničeho vás neviním. Nevěděli jste...

Dívka: Vás neviní. Vás ne.

Sestra: Ale co to tu neviní? No jo, to bude lahůdka.

Otec: Promiň.

Aaron: Co na to říkal brácha?

Matka: Ať to neděláme.

Aaron: Ale vy jste ho neposlechli.

Sestra: Nikdy ho neposloucháme.

Aaron: Právě.

Dívka: Jaké to je?

Aaron: Už jsi někdy kráčela po nikdy nekončícím schodišti? Nic si nepamatuju. Houpal jsem se hodiny a hodiny na smyčce a to byl můj život, co mě dusil. Bolest. Přišla bolest. A já věděl, že už nikdy nebudu stejný. Prostě jsem jen na chvíli umřel. Rozpálené háky rvou od kostí maso, mění se v tučňáky, co žerou vnitřnosti, a malé rybičky rozežirají mozek, dokud se z něj nestane hejno molů... A pak se musíš vrátit, jít a jít a spolykat tu růžovou mašli a na nic se neptat. Pak mám všechno trochu v mlze. Kurvadrát. Kurvadráty všude v těle. Už nechcípnu. Místo ionťáku si v posilce dám autoba-

terku. Cítím, jak to všechno chybí, proudí do mě cizí energie, vždyť místo krve mám jen roztok na podobné bázi. Ale vnímal jsem. Mozek nestíhá, náhled do kolektivního podvědomí a zešílíš. Stačí mrknout. Je tak těžký nechat oči zavřené. Trochu zvuky bylo slyšet. A nejhorší bylo probudit se, ještě předtím, než začalo tohle každodenní peklo. Ještě se musím zotavovat. Když nemůžeš nic říct. Když chceš vyřvat tu prázdnotu, která se tě dotkla a můžeš jen...

Matka: Aarone, Aarone! Pláčeš.

Sestra: Tady máš tašku.

Otec: Ta bolest musí být hrozná.

Dívka: Není.

Aaron: Není. Většinou je horší.

Matka: Chudáčku...

Aaron: Ne. Pozor na rány. Jen trochu vicodinu. Co byste dělali, kdyby se brácha oběsil?

Otec: Plakali bychom. Žejo. Stejně jako po té nehodě.

Aaron: Vy víte, že to nebyla nehoda.

Matka: Víme.

Sestra: Ale nechceme to vědět.

Dívka: Vidiš? Cítí vinu...

Aaron: A co ty? Co cítíš ty?

Dívka: Tvoje výčitky.

Bratr: Hej, brácha, už o tobě existuje film. Jmenuje se to Klitborg. Hlavní představitel si to celkem dává. Taky máš teleskopický péro?

Aaron: Jo.

Bratr: Fakt?

Dívka: Fakt?

Aaron: Potřebuju na záchod. Kde máme záchod? Některý věci se mi z paměti vytratily.

Dívka: Třeba mé jméno?

Aaron: Ale ne tvé činy.

Bratr: Vy jste teda dobří. Mamá, máme něco sladkého?

Sestra: Ty hňupe! Proč musíš pořád všechno kazit, proč se pořád do všeho sereš, proč jednou nedržíš hubu?

Bratr: Protože mě přece nikdo neposlouchá. To je výsada šašků, nemít strach z toho, co lidi řeknou.

Otec: Musí to být náramně osvobozující.

Matka: Nemusíš se nikde krčit.

Sestra: Můžeš hulákat, jak chceš.

Bratr: Jsem svobodný.

Otec: A budeš čelit strachu ostatních?

Sestra: A budeš čelit nenávisti ostatních?

Matka: A budeš čelit obdivu některých?

Bratr: Budu čelit. Klidně i čelem proti zdi.

Sestra: Tak se seber a vypadni. Začni žít!

Otec: Tak se seber a vypadni. Udělej konečně něco, co má smysl!

Matka: Udělej, kurva, konečně něco, kvůli čemu tě lidi budou moci milovat! Prosím...

Bratr: Vykopáváte z domu poklad v krabici s hnojem. Nebojte se, upřímnost ještě nikoho nezabila. To jen sráči v totalitních režimech se jí báli. Jak kdyby upřímný člověk někdy něco změnil. Slyšeli jste už tu pravdu? Dokud se nevzpamatujeme všichni, nebude

líp. Dokud se nesrovnáme s vlastní minulostí, nebudeme moci žít budoucnost. Demagogie. To slovo je hadra, kterou hajzl bába vytírá pochcanou zem na veřejných záchodech. Bojíte se, že se na vás budou lidi dívat skrz prsty? Tak jim je provrtejte, ať se jim to jde líp od ruky. Bojíte se, že se dotknete citlivého tématu, že někoho urazíte? Asi je třeba některý klapky urazit, aby klavír hrál. Bojíte se, že lidi poznají co skrýváte? Ne. Bojíte se, že to poznáte vy sami. A pak zůstanete opuštěni. Jen s tím, co naleznete...

Dívka: Kam odešel?

Matka: Ven. Občas to tak dělá.

Sestra: Snad se už nevrátí.

Aaron: Ty ho máš ráda. Jen tě strašně štve, jak moc chtěl být jako já a ne jako ty. A teď...

Sestra: Teď je to větší zrůda, než ty.

Otec: Můžeš alkohol?

Matka: No, dávám tomu ještě tak pět minut, víc ne...

Dívka: Existuje vůbec ještě něco přirozeného?

Sestra: Měl jsi být mrtvý. Spadneš, Aarone, zřítíš se jako věž v Babylónu, za svou drzost, ale nikdo si to nebude pamatovat, žádné zmatení nenastane, jen úleva.

Aaron: Srdce pořád ještě mám...

Sestra: Ale duši už ne. Podívej se na sebe, jak tu sedíš, nehneš brvou a myslíš, jak dovedně skrýváš svou bolest. Myslím, že jsi u sebe tehdy žádné mince neměl, ani poprvé, ani podruhé, ani na žádné z cest zpět, takže Převozníkovi určitě dlužíš. A on si to přece

nějak vybere. Už nejsi člověk, nejsi víc, než mikrovlnka, všechny ty dráty a součástky z titanu, akorát ty už ani nezahřeješ. Všiml sis? Už se nedokážeš usmát. Jen se koupeš ve vlastní bolesti a utrpeně se tváříš, že musíš. Bylo by lepší pro všechny, kdybys chcipl už tehdy. Já se na tu zkázu teď nechci dívat. Nechci.

Matka: Proč to říkáš?

Dívka: Ty nevíš, co je utrpení.

Otec: Posloucháš se vůbec?

Sestra: Utrpení je, když neslyšíte ani vlastního hlasu. Když máte Průvodce a ten dává vašemu životu smysluplný směr a najednou... Ty!... zrůdo... jsi jako magnet pro střelku kompasu. Nemůžu souhlasit s tvou existencí, i když tě miluji, vždycky jsem tě milovala, miluji vás všechny, ale z tebe zůstala jen fotka a polovina tváře. Ne lidská bytost. A tak kvůli tobě neslyším, co mi říká můj vnitřní hlas, můj pastýř, to kvůli tobě jsem najednou osaměla. Tady. Ve vaší přítomnosti. Severní pól lidskosti. A střelka se protáčí. Potřebuji silnější magnetické pole. Potřebuji lásku. Promiň.

Dívka: Tohle nevypadá dobře.

Otec: Když jsme tě uviděli v nemocnici, nemohl jsem se hnout. Jako bych nic necítil. Dotýkal jsem se obvazů tvého těla a pod prsty mi plynul vzduch, nafouklá břicha mrtvých dětí. Proto jsme se rozhodli tě odpojit. Nedokázali jsme si tě spojit s ničím, co jsme znali. Zapomněli jsme, jak vypadáš. Viděli jsme kousek operace, tvá černá, popálená kůže upadávala na zem i s kousky masa a v ten okamžik jsem si přál, ať je to mé maso, má kůže a stalo se. Jsem prázdný a bez citu. Mám tu tebe, svého syna, co nechal Smrti

svou ruku, obě nohy, půl tváře a některé vnitřní orgány, aby došel za mnou a mluvil na mě. A přitom necítím ani tu hrdost, že jsi byl tak odvážný. Odvážný odpustit nám. I přesto, že jsme tě nechali pod vlivem těch hrůz odpojit od přístrojů. A ani tehdy jsi neumřel.

Dívka: Není odvážný. Jen si myslel, že nemá nic jiného. Než vás a své tělo.

Matka: Máš nás. Stále ještě nás máš.

Otec: Nemá, copak to nevidíš? Ani nevím, jestli je tohle pivo studený.

Matka: No nevidím, no. A co? Já nepotřebuji vidět, mě stačí cítit. A já vás mám všechny ráda. I když jeden je studený a druhý vzdušný a třetí hlasitý a čtvrtý hustý, všechny vás mám ráda. Ať už jste kdekoli na světě, ať už jste spáchali cokoli, jsem vaše matka, vaše milující žena. Musím přehlížet vaše drobné chybičky. Dala jsem to vůbec do trouby?

Aaron: A co ty?

Dívka: Já jen mlčela.

Aaron: Když jsem nejvíc potřeboval odpovědi.

Dívka: Odpověděl sis sám. Patetickým posledním dopisem, který byl první, cos mi kdy poslal: Podívej, jak mne stravují plameny mé lásky.

Aaron: Hořel jsem touhou.

Dívka: Hořel jsi benzinem.

Aaron: Prach jsi a v prach se obrátíš. A ty teď na mě zase mluvíš. Nemáš strach, z toho, jak vypadám. Vypadáš pořád stejně úžasně. Když si zazoomuji na tvou kůži, vidím, jak je hebká. Můžu

si nastavit hmatové senzory tak, že důlek tvých klíčních kostí bude slonovinovým sedlem a bohužel nemůžu cítit tvoji voňavku, ale představuji si, že se od té doby nezměnila... ano, jsem zrůda a nemám právo na život. Ale podepsal jsem smlouvu sám se sebou, žádný bůh, ani ďábel v ní nemají svoje dodatky, ta smlouva říká že přežiju, abych se tě zeptal, jestli máš ještě chuť žít...

Dívka: Nemám. Svými elektrodami se dotknu tvých, přitisknu se k tobě i přes všechny ten odpor, poslední výboj, zažít, jaké to je, zapálit se. Cítíš to napětí? Tak se zapoj a paralelně k proudu polibků mi šeptej o smrti. Nic jiného v tobě není... skleničko bolehlavu.

Aaron: Vždyť já MÁM city, touhy a život! Jen je to poněkud odlišné, zvlášť když mě odmítáte, jako rakovinou buňku! Jste odporní.

Dívka: Tak jaké to je být prvním kyborgem?

Aaron: Nelidské.

THE ŠLUS

Mé B

Když podívám se na horu
vidím jak tvé ladné křivky
udržují v pozoru
představy, co do vířivky
kreslí naše postavy.

Mám to zvláštní představy
ale čas se zastaví
a všechny naše okamžiky
do sousoší zataví
ze vzpomínek padlé šiky
nenecháme vyrobit.
Paměť jenom churaví.

Nerozumíš? Jenom klid
prožíváme z noci na den
klidnost dechu pevnost ramen
pokaždé než ráno vstanem
se vším zlým je prostě ámen
a proto si nenecháme
naše chvílky ničím vzít.
Ať se stane co se stane
v mojí mysli budeš mít
navždy místo podepsané
a v mém srdci budeš bít

Když projíždím se po tvé kůži
vidím dál a hlouběji.
Když skočíme si do kaluží
či odmítneme k vínu růži
v mysli mé se vždycky tuží
ten fakt, že Tě miluji.

Noční mûry měly chmury
 zamčely se u Měchury.
 Karel však už dole je
 až doleje oleje
 (s kterým maže koleje)
 do fritáku
 v momentáku
 mûry strachem vomeje.

Kdyby mûry byly v práci
 nebyly by pro legraci
 Měchurovi Karlovi
 co je k snědku uloví
 bezdomovci Pavlovi.
 Měchura je Jehovista
 netrápí ho zhoubná cysta
 vidí mûry, už se chystá!
 Dle receptu Babicova
 bere olej, smaží
 pak však zase musí znova
 už se více snaží.
 „Mûry v letu“
 v cukuletu
 rozdá na nádraží.

Obraz

Obrazy: Hledím do tmy. Nade mnou okno a nad oknem nebe a na nebi odraz Londýnských lamp. Žádné hvězdy. Příliš velké světelné znečištění. Kdo si pamatuje doby, kdy byla z Londýnských ulic vidět mihotavá světélka nedozírných dálek...

Hledím do tmy a nepřemýšlím nad svým osudem. Nejsem první, kdo takhle skončil.

Povzdechl jsem si lehce načrtnutými rty. Hledím do tmy.

Jen proto, že nesleduji nic. Jen čekám, až budu dokončen.

Z očí by mi skanula snad i slza, kdybych nějaké měl.

Ještěže mi nemůže ztuhnout krk, jako Mistrovi tolikrát při malování.

Vždy se tak vášnivě dívá na objekt své představy, štětec ladně pluje těsně nad hladinou papíru a nechává na ní jemnou vrstvičku barvy.

Hledím do tmy a jen lehce si povzdechnu. Tu vzpomínku jsem si vymyslel. Jediné, co si ze svého zrození pamatuji, je vůně olejových barev. A ohlušující šelestění štětečku.

Hledím do tmy.

Jsem portrét bez obličeje.

Obrazy: Barvy. Okrová. Hnědá. Ztvrdlý štětec. Pozadí staré už měsíc a půl, zrozené v horkosti a záchvatu vzteku nad nezdařeným dílem, jen čeká na ústřední motiv.

Malíř: Nehýbejte se!

Obrazy: Nadšení, rudá, plameny, postava. Zrozena v ohni, ukuta z kovu. Myšlenka!

Dívka: Tahle póza bolí!

Malíř: Vydržte.

Obrazy: Spěch, rychlý tep, bušení ve spáncích, vzrušení,

Malíř: Bližím se...

Obrazy: Lehké črty postavy, dívka sedící na kusu ztuhlé lávy, uprostřed chaosu. Nohy, boky, hrud', ruce jemně svírající lístky na operu, krk, obrys hlavy. Rudožlutá kontura rozpolcenosti, přelétavosti, nesoustředění.

Malíř: Musím se uklidnit.

Obrazy: Soustředit se!

Malíř: Mohla byste se, prosím, zatvářit znuděně?

Dívka: Musím sedět takhle?

Malíř: Ano.

Dívka: Postačí zoufalost?

Malíř: Výborně. Děkuji.

Obrazy: Tužka. Jemná linka úst. Dokonale překreslených z originálu. Přesná křivka odpovídající dané skupině emocí. Naznačení rtů. Tady to ujelo.

Malíř: To napravím, ještě není tak zle.

Obrazy: Nos. Nevelký, pihatý, lehounce nahoru.

Malíř: Jo, to by šlo. To by šlo.

Obrazy: Teď linku očí... linku očí...

Malíř: Ne, ještě uši, uši také určují charakter, nebo to snad byly papírární linie?

Obrazy: Nevím. Uši jsou každopádně třeba. Lidi mají uši.

Dívka: Jak dlouho ještě?

Malíř: Už jen chvíličku. Půjčím si pár detailů Vaší tváře a hned...
Obrazy: Ano. Mírně zašpičatělé, neodstálé, schované za pramínkem nezáživně hnědých vlasů, trocha perspektivy. Ano.
Malíř: Dokonalé ztvárnění skutečnosti, kterou vidím.
Obrazy: Tak a teď. Samé nuly. Jen elipsy a kruhy.
Malíř: Podívejte se na mě, tak zoufale, jak jen to dokážete.
Dívka: To nebude takový problém.
Malíř: A hlavně mlčte. Naháním čas, nevím, kde začít, jak začít, co udělat první, který z aspektů...
Dívka: Jste v pořádku?
Obrazy: Mladá, takřka nahá dívka zatřásla s Mistrem. Chvilí trvalo, než vstal.
Malíř: Je mi dobře.
Dívka: Nevypadáte tak.
Malíř: To je jen vypětí z posledních dní. Mám dost na pilno, a přesto se věnuji věcem spíš krásným, než užitečným.
Obrazy: Ruměnce na dívčiných tvářích voní. Gratuluji mistře, poklony skládáte obratně, jako origami jeřába.
Dívka: Dneska tedy už malovat nebudete?
Malíř: Ne. Ale... mohla byste si prosím obtisknout tvář do téhle formy?
Dívka: Dobře.
Malíř: Tak. Děkuji. Víte, budu váš obličej studovat a přenesu ho dodatečně.
Obrazy: Ona se obléká.

Malíř: Ještě vám musím dát něco za to, jak skvělým a trpělivým modelem jste byla.
Dívka: To je v pořádku.
Malíř: Není. Ono to stejně nebude moc.
Obrazy: Dívka protáhne své ztuhlé tělo. Vzduchem zašustí pět liber. Ostrý závan zklamání.
Dívka: Děkuji. Doufám, že se ještě někdy uvidíme.
Malíř: Spiš ne.
Dívka: Měl byste si tu vyvětrat, myslím, že vám ten smrad těch barev nedělá moc dobře.
Malíř: Ano. Asi ano. Tak na shledanou slečno.
Dívka: Na shledanou.
Obrazy: Dveře ateliéru za dívkou nepřátelsky práskly. Ony za to nemůžou. Klapot podpatků na schodišti. Mistr se otočil. Nedodělaný obraz, je tiše sesazen z rámu a přiřazen k nám. Portréty bez obličejů. A maska zaschla.
Obrazy: Krajina ubíhá pod štětcem, jako pod koly rychlého auta, dynamika mraků, výbuch čistoty a na dobytém území ulpívají sluneční paprsky. Svěží. Jarní. Nádech. A tady šmouha, takřka až za plátnem, ale je tam, předzvěst příštího, soumrak, až skončí doba trvání této idylky, a přitom tam je už teď, latentní, zatím benigní. Tiživá.
Tím živá.
Dáma: Neskutečná.
Žena: Nádhera.
Dáma: A není ani moc drahý.

Žena: Chci ho.

Dáma: Já ho chci víc.

Obraz: Já, takřka dokonalá skica oka, sleduji jejich tanec. Partnerka přebírá kontrolu a v rychlém tempu nechává svou sokyni daleko za sebou. A Mistr dýchá svými skutečnými ústy, její parfém zahluje jeho myšlenky. Drobné částice vyplavovaných hormonů se o sebe třou a vyvolávají blesky inspirace. V očích, skutečných tak akorát a právě tím opravdových, se líhne poznání. Zranitelné.

Žena: Namaloval byste mne?

Malíř: Mohl bych se o to pokusit?

Žena: Líbíte se mi. Jako váš styl. Tak reálný, tak plně skutečný. Chci vidět sebe, jak mne vidíte vy.

Obrazy: Šelest nohou po parketách ateliéru. Drobná nervozita doléhá. Vzpomínáš na včerejší pláč a řev? Zoufalost, co protekla pod prahem a zaplnila vnímání. Mistr klečel a dupal svou modro oranžovou expresi na položené plátno.

Malíř: Nezvládnu to!

Obrazy: Křičel. Nikdo nechce mistrovskou dokonalost bez tváře. Ksicht je značka kvality. Bezchybné kousky fantazie poskládané do pozadí jsou jinak upozaděny. Vše začne ztrácet hodnotu. Devalvace tvůrce. Nikoho jiného než tvůrce. Je to Mistr a nic víc.

Malíř: Mám nachystané jedno plátno. Abstrahovaná zoufalost. A mezi tím vy. Naděje.

Žena: Po ní často přichází zklamání.

Obrazy: A se zklamáním bolest. Rámy napnuté k prasknutí...

Malíř: Takže?

Žena: Budu se těšit.

Malíř: Nesmíš to pokazit. Jedna hloupá chyba a budeš toho litovat. Tohle je dokonalá konstelace, dokonalý tvar, je tak pružná tak adekvátní tomu všemu. Vyplňuje mezery mezi ostrůvky barev, dodává tomu lesk a smysl a ty křivky, ten tvar! Ukažte se ukažte mi víc, vnitřní dynamika, rozežehňte ty chmury z Hamletova ksichtu! Jemné chmýří obočí a smyslně přivřená víčka, co je za nimi? Celý vesmír, tvařte se svůdněji, nabídněte ochutnávku toho, co můžu dostat, když se do vás ponořím, dejte mi záminku vypáčit zámky a otevřít okna vesmíru dokořán! Slyšíte? Tak, seděte, nohu přes nohu, jako když čekáte na autobus, jste uzavřená a jste dveře, sedíte tam, jako kdybyste se tam narodila. Chodidla zamáčknou pochybnosti. Áhr! Tohle se ještě spraví, tak! A teď. Obličej je klíč.

Stálo mě to osm let a stipendium na špičkové malířské škole. Že nedokážu správně zachytit lidskou tvář. Že ať se snažím, jak se snažím, nakonec to vždycky, vždycky vypadá mrtvě. Ploše. Je to jako díra. Jakoby tam nebylo nic. Jen růžové balónky.

„Pane kolego, vaše práce s pozadím je famózní. Krajinky jsou neskutěčné svou nadskutěčnou reálností. A studie postavy se odráží od samé její podstaty. Tak mi řekněte, proč mají vaše modely vždy zakryté tváře? Chtěl bych vidět vaše oči. Jak je zpodobníte. Jste největší talent od dob van Gogha.“

Nijak. Šestnáct pláten je nepoužitelných. Zbytečných. Mrtvých. Šestnáct pomníků neúspěchu.

Tohle už nehodlám opakovat. Tentokrát to už bude správně. Sáhnu skrz realitu a vytáhnu vaši tvář na plátno. Zaliji vás modrou, uchovám vás na věky.

Ne! Tohle ne! Takhle ne! Nenenenene!

Vy jste se pohnula! Nehádejte se se mnou, já potřeboval, aby vše vnitřní pohnutí bylo přesně takové a vy jste se naprosto bestiálně urvala ze řetězu! Ne! Nejdete! Ještě ne. Uklidněte se, omlouvám se vám, víte, to vypětí poslední dobou, jsem pořád zavřený tady... ne, dnes už nebudu malovat, jestli budete chtít, můžete znovu přijít. Chápu... poprosím vás tedy o poslední věc, obtisk vaší tváře do sádry... tak, zakloňte hlavu. Výborně.

Díval jsem se na ty masky tolikrát a nikdy, nikdy mi stejně nedošlo, jak zpod té jemné tkaniny kůže vystupují rysy, proč vinou kosmetických nedokonalostí získávají na uvěřitelnosti a kráse? Ani jednou jsem nedokázal využít. Klíč k detailům, které je oživují jsem nikdy nedostal. Tak jsem je všechny zavřel. Daleko od obrazů, ke kterým patří. Tuhle ne. Tuhle už nenechám, aby se odloučila.

Nechte to chvíli tvrdnout, děkuji.

Už ani nevím, na co jsem tehdy ten hasák potřeboval...

Budte pořád v té náladě, jak jsem ji popisoval, jste báječná, ať sádra uchová všechny detaily.

Ted' napravím svou neschopnost.

Obrazy: začínají mluvit, neustále tato slova opakují, jen občas vynikne jiná replika.

Uvidíš. Tlumočníci. Štětec. Smrt. Rozumně. Pomoc. Obrazy. Neschopnost. Modrá. Lež.

Policista: Dobrý den, znáte tuhle slečnu? Včera po půlnoci psala poslední zprávu rodičům, že už jde od vás domů, ale nikdy tam nedošla. Že prý si koupila váš obraz a vy ji za to chtěl namalovat.

Obraz: Chtěl.

Malíř: Ano, pamatuji. Skutečně, byla tady. Když jsme skončili, tak odešla.

Obraz: Tvá tvář je mrtvá, jako ta naše.

Policista: Je nevěstná.

Obraz: Ukrývá se?

Malíř: To je hrozné! Je pravda, že jsem ji u sebe zdržel, odcházela až někdy po půlnoci.

Obraz: A na ulicích světla jako ve dne. Bez jejího stínu.

Policista: A kam šla? Tušíte?

Obraz: Tam, kde lišky dávají dobrou noc malým princům.

Policista: Domů. Asi šla rovnou na metro.

Obraz: Pod zem? Nene.

Policista: Zvláště to tu u vás páchne.

Obraz: Vyložené to tu smrtí.

Malíř: Znáte to, barvy, různá rozpouštědla. Mám z toho migrény.

Obraz: Balzám na tělo, když ne na duši. S pohřební náladou.

Policista: To se vám nedivím. Co je pod tou plachtou?

Obraz: Hrob.

Malíř: Socha.

Obraz: Lháři.

Policista: Myslel jsem, že jste Malíř.

Obraz: Je to Mistr.

Malíř: Ještě to není hotové. Víte, moje obrazy nedokážou zprostředkovat lidskou duši. Až s tou ženou mne napadlo, že když zvolím jako výchozí platformu tělo... vidíte, tohle je výraz jejího obličeje v daném okamžiku... odlitek... drobné vrásky a póry. Duše zachycená v čase. Lapená. Tvář je nejdokonalejší maska. Jedinečná. Je v ní všechno, celý náš život. A ještě se mi to tak nádherně podařilo propojit s původním konceptem, podívejte – pracuji na tom celou noc. Pardon. Omlouvám se. Jsem pohlcen prací. Nedochozí mi, jak je to nevhodné. Doufám, že ji najdete.

Policista: Taky doufám. Ještě se vám ozveme, na shledanou. A ta modrá je jaksí... uklidňující...

Malíř: Myslíte?

Policista: Ano.

Obrazy: Modrá je nová barva pro smrt.

Kdysi jsem měl pekinéze,
co rád šířil svoje teze.
Zda-li může ženu růže
potěšit, co pivo muže.

Měl jsem kdysi pekinéze,
co mi říkal, jak si leze
do lednice pro žrádlo
a proč madlo upadlo.

Měl jsem kdysi přítele,
co mne shodil z postele.
Řekl mi: „Už hrál jsi dost!“
Když hrála ho má ubohost.

Občas jsem se snažil utéct
svoji zlobu hrdlem protéct.
„Helemese, jak se nese
pro plzeň a pro Guinnesse!“
Křičel na mne z parapetu,
usedl jsem na babetu
směr: Hospoda V Kabinetu!

Měl jsem kdysi pekinéze.
Chtěl jsem ať ho schvátí léze.
Ale on se pořád veze,
je šťastnější, když je beze
mne. A tak no... A posléze
kafral mi i do hereze.

Až se jednou ráno vracím,
div, že chodník nepozvracím.
Opírám se o zeď domu,
teprv pak se dívím tomu,
co to leží na chodníku,
na stromě i obrubníku.

Čtenáři, teď věru věz,
byl to ten můj pekinéz.

Red sofa

Uvedené scénické poznámky pouze naznačují, kudy se ubírala autorova mysl, a nejsou nijak závazné – dokonce i červená pohovka může být nahrazena sádrovým trpaslíkem.

B: Ještě...

H: Nee...

B: Proč?

H: Chceš mě, ale nedostaneš mě. Protože já nechci.

B: Cože?

H: Prostě ne.

B: Tak proč to všechno...?

H: Co všechno? Co se vlastně stalo? Políbils mě...

B: Chtěl jsi...

H: Nikdy jsem nic takovýho neřekl.

B: Vždyť to byla provokace. Jasná provokace.

H: Možná pro tebe.

B: Co ty jsi sakra zač?

H: To ti nepovím. Ale řeknu ti, co nejsem. Buzna. Na rozdíl od tebe.

B: Hajzle.

H: Chceš abych odešel?

B: Jo.

H: Tak proč mě nepustíš?

B: Vždyť já nejsem na kluky. To množství holek, kterým jsem prošel rozkrokem, by to mohlo potvrdit. I když většina z nich by mě nejradši vyvrátila i s kořeny. Ty vole.

Kluci: Zdar, co je? Dneska se chlastá! Pokračujeme v tahu, Bára dala tady Markovi mat. A to se jen vyspal s nějakou holkou, kterou si ani nepamatuje. Dobrý, ne? No jen se netvař, Kanče! To je vůl. Ti dám takovej mat, až ti zmatní vidění, pako. Tak co je, Borku, jdeme dolů do herny. Prej sem Jiříň vzal něco jako chlastací ruletu. Borku, ty vole, posloucháš?

B: Kde jste byli?

H: V bazénu! Naházeli jsme všechny holky do vody. Akorát tebe ne.

B: Co tím jako myslíš, vole?

H: Vůbec nic. Hele, říkal někdo chlastací ruleta?

Kluci: Hej rum!

B: Tys tam nebyl. Tys tam nebyl. Byl jsi tu se mnou a donutil jsi mě...

Kluci: Tak co bude?

H: Hnedka. Donutil. No a? Líbilo se Ti to. Chtěl jsi víc. Já nechci. Nejsem teplej. Jsem svině. Ale ne teplá. Prostě jsem jen chtěl vědět, jaký to je. A tebe znám dost dlouho na to, abych si mohl dovolit tě vyprovokovat. Cítíš se znásilněnej? Fajn. Představ si, jaký by to bylo, kdybych ti ho rovnou strčil do anusu. To bych byl teprv šmejda, co? A víš, co je na tom nejhorší? Tobě by se to líbilo. Abys mě špatně nepochopil. Já proti tomu nic nemám. Dokud

nepořádáte pochody, abyste ukázali, že umíte i chodit a nezastavujete tak dopravu... A jestli to nechceš nikomu tady říkat? Musíš si to vyřešit v sobě? Co už. Budu to respektovat. Ale. Už. Mě. Nech. Na pokoji. Jasný?

B: Mezi námi se nikdy nic nestalo?

H: Nic, co by mohlo ovlivnit tvou sexualitu. Nic, co by mohlo ovlivnit mou sexualitu. Ani nic, co by mohlo ovlivnit obrázek ostatních o mé maličkosti.

B: Co uděláš, když to všem řeknu?

H: Udělám všechno proto, aby ti to nikdo neuvěřil. A zlomím ti ruku. Víš, že to umím.

B: Dal jsem ti, co jsi chtěl. V ten okamžik jsem ti to neviděl na očích, ale v očích. A ten tvůj úsměv byl jako stařenka nabízející jablko Sněhurce. Vrásčítej. Máš rozpraskaný rty. Směješ se mi kvůli jelenímu loji. Nepečuješ o sebe. Jen očekáváš. Nedáváš. Chceš a bereš. Dal jsem ti, co jsi chtěl a dal jsem ti sebe. Tak proč mě odmítáš? Ty vole... Nechceš mě náhodou předhodit slepicím?

Holky: Hele, chlap, chytte ho! Nechte ho, to je jen Borek... ne, ten nás nikam neházel. Kdes byl? Přišel jsi o dobrou srandu. Martina ukázala kozy. Jó, miss mokrý tričkóó! No fakt. Ale ta voda je fakt studená, jdeme holky. Kde je zbytek?

B: V herně. Říkali něco o nějaké chlastací hře.

Holky: Ty vole, ty máš náladu. Zas ti nějaká kačena nedala? To bude dobrý... Uvidíš, že zas nějakou naivní pipku ulovíš. Ne, dělám

si randu, prosímtě. Co tady Martina? Tu jsi ještě nahou neviděl. Asi jako jedinej tady. Vy jste blbý! My jsme s Borkem kámoši, vid'?

B: Jasně, Mar'to. A už jsem tě nahou viděl, vzpomínáš.

Holky: Ty seš blbec, fakt! Chachá, prej ji už nahou viděl... Vidiš, že to jde. Přece nám nebudeš kazit tuhle akci, ať už probíhá z jakýhokolí důvodu! Holky, jdeme, mě je fakt zima. To víš, že jo, Martino. Ne, mě taky. Tak jo. Borku, dojdeš za náma?

B: Za chvíli...

Holky: Tak jo.

B: Makki?

Makki: No, tak povídej. Takhle se ksichtíš vždycky, když chceš něco říct. A já jsem ochotná si tě vyslechnout. Ale je mi fakt kosa, tak pohni. Stejně na sebe za chvíli hodím něco suššího. Tak... poslouchám.

B: Makki...

Makki: Tos už říkal. Hele, vymáčkni se. Evidentně to potřebuješ. A já tu nehodlám mrznout kvůli tomu, aby ses ujistil, že já jsem já.

B: Nechceš něco na sebe?

Makki: Wau. Díky. Tak jo. *Převléká se.* Počkej, ty po mě vyjíždíš?

B: Na to se známe trochu moc dlouho, ne?

Makki: No... zoufalé situace si žádávají zoufalá řešení. Ale vzhledem k tomu, že se tu před tebou obnažuju a tobě je to srdečně fuk. Kdo ti zlomil srdce tentokrát?

B: No...

Makki: To si děláš srandu. To nemáš ani v kalhotách cigáro a zapalovač? Ty už zase nekouříš?

B: Promiň.

Makki: Konečně začínám tušit odkud se tahle tvá letní deprese bere. *Kolem se prožene H s jednou z Holek, těsně předtím, než zmizí z dohledu, tak se začnou osahávat a líbat. Kam zas čumíš?*

B: Promiň. Trochu jsem se zamyslel.

Makki: Tobě chybí sex, co?

B: Ne, vlastně ani ne. Spiš. Bych potřeboval něco jiného. Něco vědět...

Makki: Borku, já se na tohle taky můžu vykašlat, víš? Prostě mi to řekni. A jestli se mnou chceš chodit, tak máš smůlu. Pavel mi zatím vyhovuje, ale můžu se ti ozvat, jestli budeme zkoušet trojku.

B: Ztrácím svou sexualitu, nebo nacházím novou?

Makki: No ty vole...

B: Takže tak. Je to, jako kdyby se ve mně zlomila nějaká špachtle, která držela celý ten křehký konstrukt. A teď to všechno spadlo. A přitom až teď, po tom všem, to dává smysl, víš? Všechny ty holky, ta náklonnost, co jsem k němu vždycky cítil. Jakoby ze mě spadly všechny lži, co jsem si dobrovolně oblékl. A teď konečně můžu chodit volně a nepotit se. Konečně se můžu cítit dobře. Chci ho, víš? Nedokážu na něj přestat myslet, nedokážu... se na něj nedívat. A při tom všem cítím, jak je mu to odporné. Jak jsem mu já odporný. Žaludeční vřed rozmačkaný mezi prsty na nohou, v lyžákách během horkého letního odpoledne.

Makki: Mám dvě prosby. První: Přestaň mluvit takhle, všichni jsme to pochopili a jenom plýtváš vzduchem. A ta druhá: Vykašli se na něj... experimentuješ, jsou to nové pocity, je jasné, že budeš zmatený, kdybys nebyl, bylo by to o to horší.

B: Ale já nejsem ten, kdo tu experimentuje.

Makki: Ale jo.

B: Vždyť to byl on, kdo mě zmanipuloval, abych se s ním líbal...

Makki: Kdybys nechtěl, nikdy bys to neudělal.

B: Samozřejmě, že kdybys nechtěl tak to nikdy neudělám. Ale kdyby mě nevyprovokoval, kdyby si se mnou nezahrával... nic z toho by se nestalo. Naházela bych vás do vody, opil se a zase vyspal s Martinou.

Makki: Tys s ní vážně...? Achjo... A nepřipadá ti, že bys o něco přišel?

B: O co? O svou důstojnost? O svou sexuální orientaci? O svoje postavení mezi těmito lidmi?

Makki: O pochopení, že jsi žil ve lži.

B: Asi bych to oželel.

Makki: To říkáš teď. Gayové mají docela dobrý život. Spousta sexu a tak. Zvlášť tak hezčí, jako ty.

B: Ale já nejsem teplej, krucifix! Nejsem!

Makki: Tak nekřič... když nechceš být, tak nebuď. Jestli jsi, tak musíš být.

B: Řekni mi... co mám dělat?

Makki: Nevím. Když se blbě zamiluješ, většinou nemůžeš dělat nic.

B: Proč to udělal?

Kolem Holky a Kluci různě klábosí, sem tam někdo odejde a někdo se vrátí, baví se po různě početných skupinách o různých věcech, B stále visí očima na H.

Holka: No, takže Alice je teď těhotná. Chápete, Alka, která nesnáší děti. Ale zatím vypadá v pohodě.

B: Přece to neplánoval, přece si neřekl, že 38. srpence 20368 na chatě v Horní Úplavici políbí kluka. Že políbí mě.

Kluk: Ledním medvěďům prý hrozí vyhubení. Na Aljašce se páří s medvědy grizzly a výslední potomci nejsou schopní přežít, protože dostávají špatnou kombinaci genů. Vypadají sice jako polární medvědi a dokonce se tak chovají, ale třeba jim chybí ty plovací blány. No a tak se třeba koukají, jak padesát metrů od břehu plave mrtvej tuleň a oni by si ho moc rádi dali, ale prostě neumí plavat. Trochu pešek, no...

B: Možná že se mnou je něco špatně. Možná jsem takovej... už od narození. Dnes už je to docela normální, člověka za to v třiceti osmi z padesáti amerických států prý nezavrou ani na doživotí. Mohl bych s tím žít, mohl bych si na to zvyknout. Mohl. Ale nedokážu to bez něj.

Holka: No já nevím, já ty muslimy jako moc nemusím. Mám z nich strach. To jak mlátěj svoje ženy, to je hrozný. No fakt. Oni na to prej mají i příručku, jak mlátit ženskou, aby to nebylo vidět. No a, že to nedělají všichni. Je to strašný... A to jak...

B: A i kdybych to JÁ dokázal přijmout, co ostatní? Jak to vezme otec, že mi to někdo strká...? Jasně, nikomu tím neubližuju, ale

stejně... to není obvyklý. A co teprve moji spolužáci? A lidi z práce? Jak dlouho to dokážu schovávat? A co až se to provalí?

Kluk: Já vám něco povím, já se na tuhle zemi můžu vykašlat. Až odstuduju, tak se sbalím a vypadnu za hranice. Je mi jedno, co budu dělat, ale sestřenice třeba žije v Londýně a říká, že je to skvělý, i když jenom dělá v baru. Co víc potřebuju?

B: Mohl bych vypadnout od všech a od všeho. Naprosto se distancovat. Odejít někam, kde mě nikdo nezná a začít znovu. Líp. Smířenej se vším, kromě minulosti.

H: Normálně, teď jsem potkal Martina v obchodáku. No, toho ze střední, jo, toho fotbalistu. A normálně, to byste nevěřili, s kým šel za ruku. Co to blábolíš, tys někdy viděl jít šlapku s někým za ruku? Ne, šel si normálně s borcem. Vykračoval si jako pán. Teda spíš jako paní a málem by mě přehlídl, kdybych na sobě neměl nový kalhoty. No fakt, nejdřív mi čuměl na kalhoty. Ale co zas valíš, jasně, že mi koukal na ptáka, není to první chlap, co by měl zájem.

Makki: No a co z toho? Každý je nějaký.

H: Ale on je teplej.

Makki: No a? Aspoň, že si to uvědomil dřív, než někomu zničil život.

Kluci: Co tím myslíš?

Makki: No je docela normální, že si chlap pořídí rodinu a děcko, nebo dvě a ve čtyřiceti si uvědomí, že je na chlapy. S tím nic neuděláte, to tak je. Každý je prostě nějaký. Někteří fotbalisti jsou černí a taky vám to nevadí.

Kluci: No jo, ale ti černí fotbalisti aspoň něco umí, něco dokázali...

Makki: A gayové ne? Neznáte žádnýho slavný homosexuála?

Kluci: No ten... Neil Patrick Harris je gay, ne? Kdo? Ten, co hraje Barneyho! Jo, o tom jsem slyšel.

Holky: No a taky Elton John, Oscar Wilde, Stephen Fry, Versace, Freddie Mercury, prej i Leonardo da Vinci.

Kluci: No jo...

Makki: Tak o co ti šlo?

H: Jen jsem se chtěl podělit o historku. Udělat náhled do života našeho společného známého, nic víc. Ukázat, že i spokojení huli-brci existují.

B: Tak proč mi tohle udělal?

Všichni pijí, jen B sedí na červené pohovce, semtam za ním přijde nějaká holka a snaží se ho rozveselit, Makki ho obejmě a řekne, že jde spát, nakonec zůstává jen H a B.

H: Ty seš ještě pořád uražený?

B: Políbils mě...

H: Na téhle akci tebe a tři další holky.

B: Hm...

H: Nechápu, co to pořád řešíš.

B: Proč jsi to udělal?

H: Chtěl jsem vědět, jestli tě k tomu dokážu donutit.

B: To je všechno? Chtěl sis jen pohonit ego? Že dokážeš sbalit i kluka? O to ti šlo? V tom byla tvá pointa??

H: Vlastně jo. Proč by to pro mě mělo znamenat s tebou víc, než s někým jiným?

B: Myslel jsem, že jsme kámoši.

H: Však pořád můžeme být. Pokud si necháš přišít zpátky koule a přenesesh se přes to.

B: Myslíš, že je to tak jednoduchý? Myslíš, že můžu dělat, že se nic nestalo? Že se nic nezměnilo? Že k tobě nic necítím?

H: Mohlo se to změnit tam, může se to změnit zpátky. Co je to za problém? Vždyť to není nijak definitivní. Je to úlet. Nezamiloval ses. To je přece blbost. Nemůžeš najednou začít milovat někoho jen proto, že tě políbil.

B: Někdy stačí mnohem míň...

H: No jo, někdy jo, ale... nevím co blbneš...

B: Víš, přemýšlel jsem nad tím. Celej večer. Tady na té červené pohovce. To je taková hnusná napodobenina kůže, že jo? Z čeho se to vůbec vyrábí? Určitě z ropy. Chudáci tučníci se topí, chycení v té mazlavé sračce na pobřeží, nemůžou se nadechnout, nemůžou vyplavat, nemají co žrát, protože všechny ryby chciplý a jsou tím pádem otrávené...

H: Hodláš se k něčemu dostat?

B: Jo... ono... je to jako by ta koženka byla prokletá kvůli tomu, co ta základní surovina k její výrobě. Taková koženková karma... tys mi tady na tomhle kusu hnusného nábytku ocumlal hubu a já se z těch následků nemůžu dostat...

H: Víš, v čem je tvůj problém?

B: Nechceš mě poslouchat?

H: V chlastu. Potřebuješ se totálně vylít. Dostat ze sebe ty nesmysly. Dát mi pokoj. Vždyť je to blbost, o čem tady mluvíš, ty vole. Koženková karma.

B: Tys o tom nepřemýšlel?

H: O koženkové karmě? Hochu, tahle stará pohovka možná zažila i moje početí a vsadím se, že ani to nebyla nejhorší věc, která se na ní stala... nech to bejt.

B: Tys o tom vážně nepřemýšlel?

H: Dej pokoj.

B: Poslouchej! Ono to všechno dává smysl... známe se dost dlouho. Důvěřujeme si. Známe svoje potřeby. Chápeš? Ten náš vztah, co mezi sebou máme je... moc hluboký na to, abychom byli jen přátelé. Od nějakého okamžiku kdesi v minulosti je jasné, že budeme spolu. A celou tu dobu jsme to oba potlačovali, protože jsme to nemohli pochopit, bez toho odstupu, který teď máme díky tomu, že jsme se tak přiblížili, chápeš?

H: Posloucháš se vůbec?

B: Já sebe jo, ale ty mě evidentně neposloucháš! Tys nikdy necítil potřebu se se mnou vidět, bez zjevných příčin? Říct mi, že ti na mně záleží?

H: Víš, jakou potřebu cítím teď?

B: No?

H: Potřebu tequily.

B: Kreténe.

H: Vyliž si.

B: A co kdybych vylízal tobě?

H: Tak tohle už nebylo ani trochu vtipný.

B: Honzo?

H: Chceš mi říct něco důležitýho, nebo už můžu jít pryč?

B: Ty jsi strašně smutnej člověk, víš to?

H: To sis vyšťoural v uchu?

B: Já jsem doufal... že když mě teď, když jsou všichni pryč, necháš říct, co je potřeba, že mi odpovíš. Že mi řekneš ten rámec, do kterýho by tahle blbá skládačka zapadala. Jenže ty nechceš. Celej večer, zatímco to v sobě všechno zpracovávám, se mi vyhýbáš, chlastáš, blbneš s holkama a celkově si užíváš. Užíváš se. Ve skutečnosti. Ve své podstatě. Já už se s tím smířil, jak ti mohlo dojít, já jo. Nebude to lehký pro nikoho, ani pro mou rodinu, ani pro mě. Ale nejhorší bude, až se mě můj partner bude za několik let ptát, jak jsem na to přišel. A já mu budu moci jen říct: Líbal jsem se s jedním blbečkem. Víš? To je všechno, co z tebe zbude. Jizvička po stigmatu. Použitá vložka, co ucpala záchod. Zubní pasta, co omylem ukápla a udělala blbě vypadající skvrnu na kalhotách v den důležitýho jednání. Odpad mé minulosti. Nic víc.

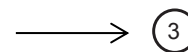
H: Vidiš? Nemůžeš mě milovat.

B: Nemůžu. Nechci.

H: Žádnej nechce.

B: Honzo? Kam jdeš?

A
TENAŽ
ÁVOKTELAC

Synopse

Rita je dle svého mínění nedoceněnou herečkou, která nemá dost prostoru se projevit. Touží své role hrát tak dokonale, aby divák dočista ztratil pojem o tom, že sleduje pouhou fikci. Její touha vytvořit reálnou iluzi ji přivede k neobvyklému řešení: rozhodne se, že musí každý prožitek pocítit na vlastní kůži a přestává rozlišovat hranici mezi tím, co je ještě akceptovatelné a co už přesahuje danou mez.

Postavy

Rita

Albert

Muž

Boháč

Halucinace

Prolog

Muž vypadá roztržitě a ve spěchu si balí věci. Žena jej prosebně pozoruje a neví, jak ho zastavit.

Rita: Tohle přece nemůžeš myslet vážně.

Albert: Vypadá to, že můžu.

Rita: Poslouchej mě. Dej mi aspoň šanci to vysvětlit.

Albert: Neobtěžuj se. Není co vysvětlovat. Skončili jsme.

Rita: Tak do prdele počkej! Vůbec to nechápeš. Nic není tak, jak myslíš. Všechno, co dělám je jen kvůli umění. Kvůli inspiraci.

Albert: Jo, takže umělkyně, hm? Já bych pro to, co jsi, měl trochu jiný slovo. Nezní sice tak nóbl, to je fakt, ale je výstižnější! Víš, co je to za slovo?

Rita: Přestaň!

Albert: Ty to nevíš? Je to jednoduchý! Začíná to na D a končí na A. Celý smysl narvaný do pěti písmen. Tak co? Víš to? Existují horší alternativy, ale smysl je stejný. Nedochází ti to?

Rita: Nech toho!

Albert: Děvka! Nebo taky coura, běhna, kurva!

Rita: Tak to není!

Albert: Myslíš si, že jsem takovej vůl? Takže se válíš s nějakým idiotem jen ve jménu umění? Skoro se zabiješ jen proto, abys měla inspiraci? Protože si připadáš nedoceněná? Tak to ti fakt gratuluju k takovému objevu! Kterej jinej blázen by mohl něco takového říct a ještě to myslet vážně! *Ironicky.* Tentokrát ses vážně překonala!

Rita: Nechápeš to a ani to nechceš chápat. Nikdy jsi nechtěl. Nikdy jsi neprojevil alespoň minimální snahu mě pochopit.

Albert: Aha. Takže to teď mám jako napravit. A kvůli čemu vlastně? Protože mi soustavně lžeš a schováváš se za ty své masky?! Pořád si jen... hraješ! To se bez toho neobejdeš?!

Rita: Mrzí mě to. Nechtěla jsem udělat nic, co by...

Albert: Jo? Co? Tak se vyjádři! Je to nakonec tvůj obor!

Rita: Nikdy jsi mě nechtěl slyšet. Vždycky jsi viděl jen někoho, koho přivedeš do společnosti, kdo tě má reprezentovat, ale zajímal ses snad někdy o to, co vlastně dělám?

Albert: Takže je to nakonec moje vina?!

Rita: Měl ses o mě víc zajímat. A poslední, co teď můžeš udělat, je to, že mě aspoň vyslechneš a pokusíš se mít trochu otevřenou mysl. Pak, když budeš chtít, si můžeš dobalit své věci a vypadnout.

Albert: Hm. No dobře. Tak já si tu sednu a ty si klidně mluv, ale moc to nezdržuj, musím ještě někam jít. Nemám na tebe celý den.

Rita: Nepotřebuju celý den.

Albert: První dobrá zpráva za dnešní večer. Jen do toho.

Rita: Možná jsi už zapomněl, jaký to je, když chceš doopravdy něco vytvořit. Něco, co má fakt smysl. Aby to bylo víc, než jen přetvářka, než maska. Aby ti, které hraju, ožili. Jenomže... nic z toho nešlo, nic nestačilo. Každý pokus vyšel naprázdno. Nic nebylo dost reálný. Nevěřila jsem svým vlastním slovům.

Albert: Trochu paradox. Já jim nevěřím teď.

Rita: Nechááš mě?

Albert: Jen klidně pokračuj.

Rita: Pak mi došlo, v čem je chyba. Hrála jsem jen to, co chtěli jiní. Nikdy jsem nezkusila nic, co bych si... vybrala sama. Nevěděla jsem, jaké to je. A došlo mi, že to musím zjistit.

Albert: Jasně. Nudila ses. Nestačilo ti, že máš práci a... úspěch.

Rita: Chyběla mi inspirace. Neměla jsem šanci vyzkoušet své možnosti. Dělal jsem to samý pořád dokola, a tak jsem nevěděla, na co vlastně mám. Byla jsem zvědavá, vždycky jsem chtěla

vytvořit něco jako... sen a potřebovala jsem vědět, jestli jsem toho schopná. Vtáhnout někoho jiného do snu...

Albert: To se ti teda povedlo... do snu!

Rita: Ty mě vůbec neposloucháš!

Albert: Poslouchám tě velmi pozorně. Tak mi teda řekni, jak celá ta tvá aféra začala.

Rita: Ty to nechceš slyšet.

Albert: Takže najednou jsi expert na to, co chci?

Rita: To není to podstatný.

Albert: Co není podstatný? Jestli chceš, abych tě poslouchal, tak začni konečně mluvit pravdu a přestaň přede mě házet nějaký debilní iluzivní představy. Sedni na zadek a mluv!

Rita: Stalo se to před pár měsíci. A vlastně to ani nebylo z mé hlavy. Bylo to jen takový...nedorozumění. Chtěla jsem jít... na vernisáž, abych se trochu odreagovala a přišla jsem tam o něco dřív. Měla jsem tehdy na sobě brýle *Nasadí si brýle.* a svázané vlasy *Sváže si vlasy.* a vůbec mě nenapadlo, že to bude v něčem klíčový.

Minulost

Scéna 1

Rita poodstoupí od Alberta stranou k části scény, která působí jako zjednodušená vernisáž – visí tu obraz a ona se na něj zahledí. Začne se odehrávat děj toho, co se stalo v minulosti.

Muž: Promiňte...?

Rita: *Rita se otočí.* Ano?

Muž: Víte, na fotce vypadáte trochu jinak...

Rita: Prosím?

Muž: Neurazte se, ale ve skutečnosti vám to vlastně sluší o dost víc. Poznal jsem vás podle těch brýlí a účesu. Jste tu brzo. No, víte, vždycky mě zajímalo, podle čeho si vybíráte témata...

Rita: Cože? Ale já –

Muž: *Její výmluvy rychle odmávně rukou.* Jen klid, nechci vás rušit. Chtěl bych jenom fakt vědět, co vás vede k takovým obrazům.

Rita: Jakým?

Muž: Snažíte se rozbít koncept, ne?

Rita: *Chvilí váhá, jakoby o něčem rozhodovala, ale pak na hru přistupuje.* Ano, možná... Ale v tom není podstata věci. Důležité je, že ho potom hned zase slepuji dohromady. I rozbité předměty můžou nakonec vytvořit něco, co se zdá úplné.

Muž: Vidíte, to mě nenapadlo, ale není to tak nakonec se vším? *Smích.*

Albert: *Vstoupí do hovoru.* Proč jsi mu neřekla, že to nejsi ty?

Rita: *Otočí se k němu.* Byla to zajímavá příležitost. Neviděla jsem důvod, proč to nezkusit. Takový oboustranný vtip. Co se mohlo stát? Bylo to jedno. Kdyby to zjistil, tak co... ale tehdy jsem se už dlouho nedostala k žádný větší výzvě a začalo mě to bavit. Bylo to... něco nového.

Albert: *Založí si ruce.* Hm.

Muž: Máte nutkání věci opravovat?

Rita: *Otočí se zpátky k němu.* To ani ne, jen je měnit tak, aby přinesly něco nového. Aby rostly, procházely nějakým vývojem. Aby měly nějakou cenu.

Muž: Ne každý vás ocení.

Rita: To asi ne... ale možná existuje způsob, jak by to šlo... líp. Jen se asi... musí využít různých prostředků.

Albert: A jsme u toho. To ses jako chtěla zavděčit všem, jo? Tady to začalo?

Rita: Jo, tam to začalo, ale tak jednoduchý to není.

Muž mezitím odchází ze scény.

Albert: Mělas prostě pocít, že ti všechno projde.

Rita: Chvilí asi... jo. A hlavně mě přímo... fascinovalo, že jsem našla způsob, jak se nezbáznit z toho stereotypu a vyvíjet se dál. Vidět reakce ostatních. Začala jsem vyhledávat zvláštní situace. Najednou mě úplně pohltilo brát na sebe jiné tváře, zosobňovat jiný povahy... Někdy jsem prostě jen pokračovala v hraní postav, kterými jsem byla na divadle, ale víc jsem je zkoumala... Chtěla jsem je blíže poznat, víc je pochopit...

Albert: Mluvíš o nich, jakoby šlo o skutečné lidi.

Rita: Vždyť ano.

Albert: Jsou to jen fiktivní postavy...

Rita: Ale já jim můžu dát život. Nechápeš? Existují prostřednictvím mě... i když jen na omezenou dobu. A tak jsem si řekla, že nebude špatné zjistit, jak by obstály ve skutečném světě.

Albert: Hm. *Evidentně neví, jak reagovat, zjevně tomu úplně nerozumí.* A jak obstály? *Sice pořád zní sarkasticky, ale nedokáže zamaskovat zvědavost.*

Rita: Nějakou dobu po tom, co si mě ten cizí člověk spletl s malířkou, jsem zkoušela jen takové drobnosti... jako předstírat, že jsem prodavačka v obchodě nebo průvodkyně... Vnuknul mi ten nápad, ale pak mě napadlo, že bych mohla zariskovat víc, protože malé věci rychle ztrácely kouzlo...

Albert: Nechápu, jak jsem si nevšiml, že seš tak strašně... nestálá. Přelétáváš od jedné věci ke druhé. *Nevěřicně kroutí hlavou.* Ale... no nic... co byl ten největší risk?

Rita: Nechtěla jsem něco udělat za každou cenu, chtěla jsem víc hrát na náhodu.

Albert: To sis jako hodila mincí, jo? Prostě jen tak? Tos dělala pokaždý?

Rita: Ne! Nehodila jsem si mincí. Řekla jsem si, buď mi okolnosti budou hrát do karet, anebo to nechám být. Bylo to asi před třemi, čtyřmi měsíci... to bylo poprvé, co jsem chtěla doopravdy převést některou z postav, kterou jsem hrála na divadle do svého života. Hrála jsem tehdy... kurtizánu, tak jsem...

Albert: Myslím, že víc slyšet nepotřebuju! Zbytek je vlastně dost jasný.

Rita: Není. Prosím, nechoď, Alberte... Ještě... nechoď. Neřekla jsem ti všechno...

Albert si povzdechne, ale nikam neodejde. Zůstane k ní stát zády. Rita jej okamžik jen napjatě pozoruje, ale když vidí, že se zatím nikam nechystá, pokračuje dál.

Rita: Měla jsem už po zkoušce a chtěla jsem něco zkusit, tak jsem se cestou domů stavila v jednom z těch lepších podniků...

s vysokým barem, kam chodí jen ti... zazobaní. Napadlo mě to už předtím, ale nemyslela jsem to nějak vážně. A jak jsem tam tak seděla... na barový stoličce... dala jsem si takový předsevzetí: když mě někdo osloví, budu předstírat, že jsem placená společnice, a když nikdo, nechám celou věc být s tím, že je to blbost, a už se k tomu nebudu nikdy vracet.

Minulost

Scéna 2

Odehrává se v improvizovaném baru. Rita sedí na židli za stolem (za barem) a něco popíjí.

Boháč: Nebude vám vadit, když si přisednu?

Rita: To ještě nevím, sedněte si a uvidíme.

Boháč: To bylo přímé... a nečekané. *Posadí se.*

Rita: Mám soudit od pohledu? Ten toho sice vypoví dost, ale nikdy ne všechno.

Boháč: To je pravda. Vy například od pohledu vypadáte, jako byste na něco čekala... nebo na někoho.

Rita: Přejde na to. Možná, že jsem čekala právě na vás, ale to závisí na tom, jakou společnost hledáte.

Boháč: Takže nevyhlížíte nikoho konkrétního?

Rita: Záleží na okolnostech. Dnes ne. Prostě ten, kdo se objeví. To ostatní už nechte na mně.

Boháč: Čekáte tady často?

Rita: Vybíráám si. Moje profese to vyžaduje.

Boháč: Chápu. Co si dáte?

Rita: Piju whisky.

Boháč: *Kývne na barmana, aby jim dolil. Připijí si. Co byste řekla na to, kdybychom se přesunuli někam jinam a vy byste už dnes nemusela čekat?*

Rita: To záleží na tom, co si od toho slibujete.

Boháč: Jaké jsou možnosti?

Rita: Možností je dost, věřte mi. Spíše vyvstává jiná otázka.

Boháč: Jaká?

Rita: Jestli si takové možnosti vůbec můžete dovolit... Stále je to totiž spíše nejasné.

Boháč: Možná by nebylo od věci to trochu... vyjasnit. *Diskrétně jí podává bankovky a Rita se uznale usmívá.*

Rita: Myslím, že to s vámi nebude tak marné, ale...

Boháč: Ale? Pojdte se mnou a přesvědčím vás o tom, že si můžu dovolit spoustu možností. Details doladíme potom, pokud souhlasíte. *Nabízí jí rámě. Rita se na něj zkoumavě zahledí, ale pak jen přikývne a zavěsí se do něj.*

Rita: Kam chcete jít?

Boháč: Nikam daleko, ale můžu vás ujistit, že svůj slib dodržím...

Boháč rychle zaplatí a oba se vzdalují.

Tma.

Opět se rozsvítí světlo.

Rita vypadá trochu rozčuchaně, lehce nevyrovnaně. Dívá se před sebe, Alberta není vidět. Pro jednou je jakoby sama ve své vlastní vzpomínce.

Rita: Odcházela jsem a měla v sobě takový divný prázdno. V ruce jsem tiskla bankovky, který mi dal. Byly pokrčený, užmoulaný a vlastně na nich... nezáleželo. Uvěřil mi to... a na chvíli... Na chvíli jsem tomu věřila i já. Měla jsem v hlavě strašný zmatek... Povedlo se mi to. Povedlo? Bylo to jaksi... osvobozující. Jako kdybych se vezla na vlně, která rozbouří cestu přede mnou, než se... roztrhne o pláž... a nic mi nestálo v cestě. Žádná zátěž, žádná pravidla. Ano, byla jsem na sebe svým způsobem hrdá, protože jsem dokázala vytvořit jakousi iluzi... a sama existovat souběžně s ní. Viděla jsem, že je to možný. Že se nemusím upínat jen na to, co je daný, ale zároveň... jsem si přišla jiná. Pod tím vším nadšením... mě jako červotoč požíral odpor... kousek po kousku. Byla jsem jaksi.... otupělá a... necítila jsem. Ani vinu. Ani ponížení. Ani smutek. Nic. Prázdno. Ani jsem... nevěděla, kam jít... Co jsem měla cítit? Zadostiučinění? To trvalo jen chvíli. Nechtělo se mi domů, tak jsem tam jen tak stála. Vrátila jsem se až pozdě a ty ses tomu ani nedivil. Ani ses neptal, kde jsem byla. A já myslela, že se budeš ptát. Že tě bude zajímat, proč jsem přišla až nad ráno. Že budu muset hrát dál a lhát, ale nestalo se nic. Nic se nezměnilo. Nic jsi mi neřekl. Pak mě napadlo, že to všechno bylo moc rychlé... to proto to nadšení tak rychle vyprchalo. Sáhla jsem po něčem, co stálo moc energie, a tak jsem nic jiného, než prázdnotu nemohla čekat... To nejde, chtít příliš, aniž by to něco stálo... Ale je pravda, že mě... až zvráceně zajímalo, co bys udělal, kdybys to věděl...

Opět přítomnost.

Albert: Proto mi to všechno říkáš teď?

Rita: Říkám ti to, protože chci, abys to zkusil pochopit. Já to... vlastně nechtěla udělat.

Albert: Aha. Nechtěla ses kurvit, jo? Vždyť jsi to udělala cíleně, tak cos nechtěla?

Rita: Neměla jsem v úmyslu to dovést až do konce... nejdřív ne... Věř mi, prosím. Ale už jsem zašla moc daleko, bylo blbě potom couvnout. Musela jsem to dohrát do konce. Jak bych jinak vypadala?

Albert: Mohla ses rozhodnout. Mohlas změnit názor.

Rita: Nemohla. To nebylo na mně. Ale spíš... na okolnostech.

Albert: Ale to ty ses do toho zamotala. Dobrovolně. Stejně tak ses z toho mohla zas vymotat.

Rita: Chtěla jsem... aby se to odrazilo na všech stranách. Abych to neprožila jenom já. To by potom... ztratilo smysl. Potřebovala jsem vidět reakce toho druhého...

Albert: Já jen nechápu, proč se vůbec obtěžuješ.

Rita: Protože... Do prdele! Proč mě pořád tak ignoruješ?!

Albert vypadá překvapeně.

Albert: Vždyť tě sakra poslouchám! Co ještě chceš?

Rita ho chvíli pozoruje. Jakoby v něco doufala, ale nedočká se.

Rita: Nejspíš nic víc chtít nemůžu...

Albert: Jestli mi fakt chceš něco říct, tak mi teda vysvětlí, proč ses chtěla zabít!

Rita: Cože? Nechtěla jsem se zabít.

Albert: Tak co to bylo?

Minulost

Scéna 3

Rita přejde ke stolu, dolije si sklenku vínem.

Rita: Přišla jsem domů... Chtěla jsem s tebou mluvit, ale nikdo tam nebyl... Jen sklenka na stole a prázdný byt. Dostala jsem chuť se opít... *Napije se.* Jenom tak. Možná proto, že jsem čekala něco jiného a pořád jsem si připadala prázdná... a sama. Dívala jsem se z okna na všechen ten sníh a bylo mi chladno. Napadlo mě, že bys možná nepoznal rozdíl, kdybych se už nikdy nevrátila... Ne, ne... ten sníh mohl za to, že mě to napadlo. Že je něco, co jsem ještě nezkusila, ačkoliv tolik mých rolí si tím muselo projít... Ještě jsem nevěděla, jaké je to umřít, i když jsem se často cítila tak... mrtvě. Jaký by v tom byl rozdíl, kdybych to vyzkoušela doopravdy? Slyšela jsem toho dost o klinické smrti a vlastně mě ani neděsila. Někteří lidé to už zkoušeli. Jen, aby věděli, jaké to je. Chtěli vidět světlo na konci tunelu... a... Venku byla taková zima... Víš, že alkohol člověka ve skutečnosti nezahřeje? Je to jen dojem. Cévy se ve skutečnosti roztáhnou, chlad se pak do těla dostane rychleji... a podchlazení neznělo... tak morbidně... *Dopije obsah své sklenky, obleče si kabát a rukavice. Odchází.*

Scéna se trochu mění, aby bylo zjevné, že je venku. Náznak padajícího sněhu. Chytá vložky, dívá se vzhůru.

Rita: Šla jsem do parku, byla už tma... sněžilo, ale...nefoukalo. Dobře pro mě. Nechtěla bych mít omrzliny. *Trochu se nad tou představou pousměje, jakoby to bylo naprosto běžné. Sundává si kabát a rukavice, odkládá je stranou. Lehá si na zem a pokládá mobil kousek od sebe, aby na něj dosáhla.*

Rita: Lehla jsem si tak, aby mě nikdo neviděl... bylo to zvláštní. Věděla jsem, že si budu muset zavolat sanitku... byla jsem na to připravená. Rychlé vytáčení, hlasitý odposlech... musela jsem jen čekat... Dívala jsem se na oblohu, na padající sníh... přemýšlela jsem, co se stane. Jaké to bude. Vidět světelný tunel, cítit tu blízkost něčeho... nevysvětlitelného... něčeho, co jde mimo nás... Možná jsem doufala, že se... probudím jako někdo jiný. Že... všechno bude jinak. Nechtěla jsem umřít. Chtěla jsem se probudit. Bylo těžké nevnímat mráz, nešlo to... chtěla jsem na to nemyslet... byla jsem trochu... opilá... Nevím, jak dlouho jsem tam ležela a cítila, jak se pomalu propadám... Padaly na mě vločky a já... pomalu ztrácela cit... Pak mi najednou... bylo zase vedro... Začínala jsem se... bát... vidět divné věci... jako ve snu... Mluví čím dál pomaleji a rozechvěleji, jak je jí postupně čím dál větší zima a začíná být otupělá.

Změna světla. Na scénu přitancují postavy, které zosobňují Ritiny halucinace. Tancují kolem ní a mihají se ve světle, hra s protáhými stíny. Rita bojuje s otupělostí, každou chvíli upadne do bezvědomí. Má strach. Už nemluví. Její myšlenky, respektive střípky myšlenek, říkají nahlas postavy, které kolem ní tancují.

Šeptem po ní opakují její poslední slova, a pak jen přes sebe opakují: Zima... musím... propadám se... smrt... Albert... umřít... sníh... probudit se... znovu... Zní nezřetelně, mluví přes sebe, je to spíše takový rušivý šum, myšlenky překrývající jedna druhou.

Rita: Ztěžka zvládne vytočit číslo a zamumlat. Jsem v parku v centru... přijďte... Pak pomalu upadne do bezvědomí. Postavy se zastaví v pohybu.

Tma.

Epilog

Opět světlo.

Rita vypadá nadějněji, než předtím, skoro jakoby měla radost. Albert je naopak zaraženější. Stojí kousek od sebe.

Rita: Když jsem se vzbudila a tys tam byl... to, jak ses na mě díval... Řekla jsem si, že to možná nebylo zbytečné... Cítila jsem se rozbitě, ale možná, že už to tak být nemuselo...Někdy je třeba všechno rozbit, aby bylo možné to zase slepit. Víím, proč ses rozčílil. Měl jsi prostě strach... o mě... muselo ti na mně záležet... jinak by ses přece nebál... *To uvědomění je pro ni úlevou, je z toho skoro až dojatá. Albert na to nic neříká, je podivně zaražený a snaží se uklidnit, ovládnout se. Slyšíš? Alberte...*

Albert pořád mlčí a snaží se trochu vzpamatovat.

Rita: Dobře. Nemusíš nic říkat. Nebylo v tom nic proti tobě... ale musela jsem vědět, co zvládnu a... musela jsem vědět, co uděláš. Musela jsem se zbavit všech těch otázek.

Albert: *Strmule přikývne.* Chápu. Ale nemůžu s tebou být.

Rita: Proč?

Albert: Protože... protože už nemůžu! Nevím, co uděláš!

Rita: Už nic. Už nic, slibuju! Skončila jsem...

Albert: Najde to.

Rita: Mrzí mě to, nemůžu to vrátit, ale můžem přece... začít znovu!

Albert: *Odmítavě zavrtí hlavou.* Už ne. Už nevím, kdo jsi.

Rita: Jak... jak to myslíš?

Albert: A horší je, že... ani ty už to nevíš.

Rita: Tak to není... Jen jsem... hledala svou hranici. Musela jsem.

Albert: Hranici? Ty žádný hranice nemáš. Ani nepoznáš rozdíl mezi pravdou a hrou. Nevíš, co je správný. Myslíš, že můžeš všechno?

Rita: Člověk musí vědět, co vlastně může.

Albert: Ale ty nevíš, co nemůžeš, Rito... a to je špatně. Co z tebe vlastně zbylo?

Rita: Co tím chceš říct?

Albert: Že jsi měla pravdu. Nejspíš... nejspíš jsi rozbitá a já nebudu ten, co tě slepí. *Odchází.*

Rita: Počkej, nechod...

Albert: *Povzdechne si.* Nemám proč zůstat. Sbohem, Rito.

Rita: Co mám udělat? Řekni.

Albert: *Zastaví se.* Co myslíš?

Rita: Já... nevím. Tak mi to řekni.

Albert: Myslíš, že můžeš ještě něco udělat?

Rita: Ano. Ano!

Albert: Možná... *Smutně se na ni dívá.*

Rita: Řekni, co mám udělat a já to udělám.

Albert: Já ti to mám říct?

Rita: Ano.

Albert: Přemýšlej. Co bys asi tak teď mohla dělat, hm?

Rita: Já... co bych mohla... co bych... co by... Nevím, co by... Ale co by udělaly ony... co byste udělaly? Malířko... kurtizáno... Kleopatru... zlodějko, zpěvačko... co byste... co teď? Poradte mi... V pozadí šum spousty hlasů Co byste dělaly teď? Byla jsem v kůži každé z vás, ale... Co teď...

Albert: Zapomínáš na jednu otázku.

Rita: Co... jakou?

Albert: Co by udělala Rita?

Rita se zatváří zaraženě, neví, co na to říct. Jakoby ji tato otázka vůbec nenapadla. Albert jen přikývne, jakoby to čekal, otočí se a odchází. Nechá ji tam stát zmatenou a nechápající.

KONEC

Múza aneb Spisovatelské strasti

Postavy

Spisovatel

Stará múza (může být klidně v lepším případě chlap)

Nová múza

Zvuk klepání (klepe Nová múza, ale ještě to není zřejmé).

Spisovatel se ráno probouzí a sedá si, vedle něj leží někdo, kdo je zakrytý prostěradlem.

Spisovatel: Probudil mě, jakýsi záblesk. Pocit, že bych měl něco udělat... No ano, jasně. Musím tu hru dopsat! Pak jsem uviděl, co to leží vedle mě a zděsil se. Má inspirace, moje múza... je šeredná bytost s křivou hubou a vylámanými zuby. Něco je špatně.

Zpod deky se ozve hluboké zamručení, spisovatel s sebou trhne.

Spisovatel: Musím... ano, musím to konečně dopsat... musím se probrat z letargie...

Osoba vystřčí hlavu zpod přikrývky.

Stará múza: Drž hubu a jdi zas spát!

Spisovatel: *Tváří se vyděšeně.* Já ale nemůžu spát... nemůžu, mám přece ambice. Když půjdu zas spát, bude to ještě horší.

Stará múza: *Otráveně se k němu otočí.* Schov si ty ambice pod polštář, zalehni a přestaň žvanit!

Spisovatel: Vždyť říkám, že nemůžu ležet! Nikdy to nedokončím!

Stará múza: Stejně nic neuděláš. Copak na to máš? Tvůj mozek je v rozkladu a prožraný šváby! Neslyšíš, jak ti to tam šustí? To jsou stránky, které nikdy nepopíšeš!

Spisovatel: Měl bych začít hned. *Múza jej chytí a zarazí v pohybu.*

Stará múza: Ale prosím tě, nemáš žádné nové nápady, pořád se jen opakuješ, ty jeden pisálku!

Spisovatel: Od toho jsi tu ty, máš mě inspirovat. Jsi múza.

Stará múza: Kam se chceš hnát, když máš v hlavě prázdno? Koho chceš poučovat, když nic nevíš? Říkám ti, spi dál. Kladeš na sebe vysoký nároky, který nemůžeš naplnit. Jen se pořádně prospí. Na co psát, když to neumíš.

Spisovatel: Cože? Tak to ale... to nejde!

Stará múza: Co ti tak najednou vadí? Co to do tebe vjelo? Ambice. Konec letargie. *Vysmívá se mu.* Od kdy jako? Dyť už se tu takto poflakuješ kolik měsíců a nic ti na tom nevadilo.

Spisovatel: To není možné.

Stará múza: Teď se divíš?

Spisovatel: Musel jsem zaspát... kde mám budíka? *Múza se mu škodolibě posmívá, zatímco spisovatel hledá budíka.* Ale tak počkat! Něco mě vzbudilo... Něco...

Stará múza: Nešil, budíš mě. Co ti do teď chybělo? Měls klid i pohodlí.

Spisovatel: Ty, že jsi múza? Spiš lenost!

Stará múza: No dovol!

Spisovatel: Vždyť vypadáš jako... brambora!

Stará múza: No co si to – *Múza jej chce přetáhnout po hlavě, když se ozve zaklepání. Oba se otočí tím směrem.*

Spisovatel: Co to bylo?

Stará múza: To se ti jen něco zdálo. *Klepání se ozve znovu.*

Nová múza: Otevři!

Spisovatel: Někdo klepe.

Stará múza: To ti chrastí švábi v hlavě. Copak mě neposloucháš?

Spisovatel vstane. Stará múza se po něm natáhne tak, že se málem překulí, ale nechytí ho.

Spisovatel: Někdo klepal. *Jde otevřít.*

Vchází Nová múza s afektovaným úsměvem v tváři.

Spisovatel: Kdo jsi?

Nová múza: Přece tvá nová inspirace. Skutečná múza, na rozdíl... od téhle. *Úlisně se lísá ke spisovateli.*

Stará múza: Komu to chceš tvrdit? Na to nemáš oprávnění! Kolik ti je, prosím tě? Ty a múza?

Nová múza: Ano. Ty už totiž nemáš, co nabízet. Jdi pryč a přenech místo jiným, stejně už máš po sezoně.

Stará múza: A kdo to tvrdil? *Vstává.*

Nová múza: Nikdo nemusel nic říct, jde vidět, že už to máš za sebou. Co mu ty můžeš poradit, hm? *Otáčí se ke spisovateli. Běží tvořit, pomůžu ti.*

Spisovatel si chce sednout za psací stroj, ale Stará múza jej zarazí.

Stará múza: Myslíš, že na to máš kvalifikaci?

Nová múza: Aspoň celý den nechrápu.

Stará múza: Kdo tady chrápe?! No tak se předved'!

Nová múza se pouze zatváří vědoucně a nic na to neřekne.

Nová múza: Můžu přinést nové nápady a inspiraci.

ale jen s ochotou zkoušet nové věci,

celý den se neválet

a hloupě nezahálet!

Venku je přece tolik příležitostí!

spoustu nepřeberných možností –

Spisovatel: *Mamě se snaží dostat k psacímu stroji.* Pardon, pardon...

můžete mě pustit? Potřebuji něco napsat!

Nová múza: Hned to bude, žádné strachy.

Stará múza: Strach má vždycky, je dost plachý.

Hezky rychle odsud švihej,

zkušenější nepředbíhej!

Tenhle okruh je jen můj,

tak už odsud upaluj!

Nová múza: V tomhle, v tom se právě pleteš.

Stará múza: Říkám ti, ať odsud meteš!

Nová múza: Já tě tu mám nahradit!

Stará múza: Ty mu nemáš co radit!

Nová múza: Mám mu pomoci, tak jsem tady.

Stará múza: Sežer si svůj hloupý rady!

Spisovatel: Ehm, k té pomoci – potřebuji se dostat k psacímu stroji –

Stará múza: Konečně už zavři hubu!

Nová múza: *Povzdechne si směrem ke spisovateli.* Mluvím do starého dubu...

Hned, jak tohle vyřešíme,
tak si spolu promluvíme.

Spisovatel: Musím stihnout termín!

Nová múza: *Mluví k té staré a spisovatele ignoruje.*

Pro dvě múzy místo není,
bež upadnout v zapomnění!

Stará múza: To ty se odsud rychle ztrat',
A tuhle frašku radši zkrat'!

Lezeš tam, kde nemáš být,
takže musíš odejít!

Nová múza: Ty tu dávno nemáš být,
Jak ti to mám vysvětlit?

Lidi už maj jiný vkus,
odchod bude tvoje plus!

Stará múza: Co ty o tom vlastně víš?
Koho tímhle oslníš?

Proč tě vůbec někam hnát?
Můžu se ti jenom smát!

Spisovatel: *Pořád se je snaží nějak obejít, ale stojí mu v cestě
a vždycky se shodou okolností přesunou tak, jak se mu to nehodí.*

Ehm –

Stará múza: *Ke spisovateli.* Sedni si tu hezky v klidu,
než vyrazím tuhle hnidu! *Vtlačí spisovatele do křesla.*

Nová múza: A proč by tady jenom seděl?

To by se nic nedozvěděl!

Nač se tady v křeslo noří?

Jen ať píše, jen ať tvoří!

Stará múza: A k čemu ho chceš nabádat?

Nová múza: Ty ho chceš jen ovládat!

Kde asi přijde na nápady,
když bude věčně sedět tady?

Co mu ty tak můžeš dát?

Nic, než dlouhý strmý pád!

Proč by tě měl poslouchat?!

Stará múza: Co to tady sakra meleš?

Kde ty kecy vůbec bereš?!

Spisovatel: Ehm, ehm – musím něco napsat na ten Salon!

Nová múza: Jen se neboj, všechno bude,
pomůžu ti, nějak to pude.

A ty už nás tu nezdržuj,
kodex všech múz dodržuj!

Stará múza: Ty si tím seš nějak moc jistá,
já se ovšem nehnu z místa!

Spisovatel: *Tváří se bezradně. Pro sebe.* Ach jo, já to snad nestihnu...
*Rozhlédne se kolem. Všimne si u postele bloku a pera, zvedne je,
sedne si i s blokem a perem na zem a začne pozorovat hádku a zapi-
sovat si poznámky. To by možná šlo...*

Nová múza: Jak ti to mám ještě říct?

Už nevím, co dodat víc.

Stará múza: Ha... To o něčem jistě svědčí!

Nemáš nic, než plané řeči!

Spisovatel sedí na zemi a hádku si zapisuje.

Nová múza: To o ničem nesvědčí,
ty jeden povalečí!

Stará múza: To –

Spisovatel: Pardon... Můžete to zopakovat?

Obě múzy se zarazí v hádce a překvapeně na něj pohlédnou.

Stará múza: Co?

Spisovatel: No to předtím... můžete to zopakovat?

Nová múza: Myslíš... To o ničem nesvědčí,
ty jeden povalečí?

Spisovatel: Ano, ano, přesně to. Děkuji. *Zapíše si to. Múzy na něj chvíli překvapeně koukají, pak si vymění pohled a zdá se, že chtějí pokračovat v hádce.*

Stará múza: Říká, že jsem povaleč,
To je ale hloupá řeč!

Nová múza: Tak už přece rozum měj...

Spisovatel: Ehm – hele, už mi to stačí. Jen to tady dopíšu. Potřebuju na to klid. Nechcete si dát šlofíka nebo jít na panáka nebo tak něco? Je to na mě, jen se chvíli musím soustředit...

Nová múza: Vypadá to, že má dost,
Tak proč na sebe máme zlost?

Stará múza: Já to říkám od začátku,
Na co vyvolávat hádku?!

Obě múzy se najednou smějí a chovají se přátelsky.

Nová múza: Rivalita se nevyplácí,
co takhle zkusit spolupráci?

Múzy odchází.

Spisovatel: *Něco dopisuje.* Hm... a jméno hry? Hm... to bude těžké, docela těžké... ahá, už vím – Múza! Aneb.... Spisovatelské strasti... hmm...

Spisovatel se zamyšleně zahledí do prázdna.

(pozn. autora: lze i bez části psané kurzívou a nechat neurčitější)

KONEC

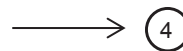
B

D

L

A

M TYAŠ

HUGO HAAS: Píšu, pracuju a doufám

Text vychází z autentické korespondence Huga Haase s Olgou Scheinpflugovou a Josefem Koptou

1.

Sedím v taxi. Jednoznačně. Mám na sobě večerní oblek, ale podle všeho večer není, ani noc. Ačkoli postrádám kabát, klobouk, šálu i rukavice, takže se dá o večerním obleku polemizovat. Docela určitě je den. Probudil jsem se tady na zadním sedadle, takže předpokládám, že jsem na něm i usnul. Doufám, že jsem v Praze. Za volantem sedí podsaditý chlap. Měl bych ho oslovit, ví, že nespím. Sleduje můj odraz ve zpětném zrcátku. Otáčí se ke mně přes rameno.

Jak dlouho ještě pojedem pane šéf?

To mi řekněte vy, vy jste šofér.

Já už mám úplně dřevěný ruce.

Kam mě vezete?

Nikam.

Člověče když jedeme, tak mě někam vezete.

Nevezu.

Vemte mě do Jungmannovy ulice prosím. Nevíte proč jsem od krve? Spustilo se vám z nosu, smál jste se tomu. Vaše slečna se tomu nesmála a vystoupila.

Jaká slečna.

Hezká.

Blond?

Ne.

To mě tahle vozíte celou noc?

Ne. Celej den. Řekl jste, že se potřebujete prospat, ať vás vezmu po Praze. V pořádku, v pořádku, už jste platil šéfe.

Nemám peněženku.

Dal jste mi jí.

Neříkejte mi šéfe pořád, nejsem váš šéf.

Zaměstnal jste mě.

Nezlobte se, ale nepotřebuju šoféra.

Slibil jste mi, že vám budu dělat asistenta na Barrandově. Dal jste mi hodinky, ať zítra přijdu včas do práce, že mě posílá pan Haas, a že mi dají oběd v kantýně.

Kolik je hodin?

Bude šest.

Zastavte. Nebo jedte, ale rychle. Vemte mě do Stavovského.

2.

Je začátek roku 1939, dva měsíce před vyhlášením Protektorátu Čechy a Morava. Stojím za portálem, čekám až se zvedne opona, abych se šel s kolegy uklonit. Právě jsme dohráli R.U.R. Jdeme na forbínu, stojíme v jedné řadě, ukláníme se, potlesk je upřímný, poznám to. Čapek zemřel loni. Znal jsem ho dobře, s jeho ženou Olgou Scheinpflugovou mám velmi blízký vztah pořád, odehrál jsem s ní stovky představení. Bohužel už se s ní v životě na jeviště nikdy nepostavím. Dnes během představení, mezi druhým a třetím

jednáním, mi člověk z divadla předal dopis od vedení, stojí v něm: „Jelikož jste ve svých dokumentech přiznal svůj židovský původ, jste propuštěn s okamžitou platností. Příští představení za vás bude hrát někdo jiný.“ Po devíti letech v angažmá mě vyhazují stručným dopisem. Zrovna před pár týdny se nám narodil syn Ivan, moje žena Bibi je na smrt nemocná a léčí se v sanatoriu. Po vstupu vojsk nacistického Německa na naše území se rozhodneme pro emigraci. Domov opouštíme v poklusu, jen se dvěma kufry. Musíme odjet bez Ivana, dostal žloutenku a cesta by pro něj byla příliš riskantní. Zůstane u švagrové, vrátíme se pro něj jak jen to bude možné. V novinách vychází titulek: „Psa vzali s sebou, dítě nechali doma!“ Kdo by to byl řekl, že jednou budu muset opustit Československo. Kdo by to byl řekl, že se domů natrvalo vrátím až po smrti. V krabici od sušenek.

3.

O založení uměleckých koryt se neslavně zasloužil a měl v nich primát Žid Hugo Haas, který si po 15. březnu 1939, když mu hořela půda pod nohama, s židovskou mazaností honem opatřil povolení k emigraci do Paříže a potom do USA. Jen této okolnosti máme co děkovat, že jsme byli zbaveni tohoto průměrného herce, žido-marxisty favorizovaného. Hugo Haas byl pravým příslušníkem své rasy, která kam přišla, sedm let tráva nerostla, to znamenalo, že tak řečeno vyžral, co se kde dalo. Byl členem Národního divadla, byl nejzaměstnanějším hercem u filmu, ale to mu nestačilo, chtěl ve své židovské chamtivosti více, a tak se stal filmovým režisérem a scénáristou. Gáže za herecký výkon ve filmu 40 000 korun, za

režii 50 000 korun, scenario, které ze svého nemorálního židovského mozku vypotil 30 000 korun. To znamená, že za necelé tři týdny, kdy je film hotov, vydělal 120 000 korun. Tyto uvedené příjmy pana Žida Haase, které se u filmu nejméně čtyřikrát do roka opakovaly, nestačily kryti jeho potřebu, ač by z toho dobře žilo nejméně deset herců, čtyři režiséři a čtyři scénáristé, takže si vytvořil ještě vedlejší koryto v rozhlase. Nezaměstnaní herci se museli jen bezmocně dívat na příživníka – všeumělce v korytářství!

4.

Wien Meidling, Wien Simmering, Břeclav, Brno hlavní nádraží, Pardubice hlavní nádraží a Praha hlavní nádraží. Za chvíli vyrazím na cestu domů. Je rok 1968 a trochu skáču v čase. Jsem po smrti a můžu si to dovolit. Veze mě moje dávná kolegyně z divadla a filmu Jiřina Štěpničková, uložila mě v mé dočasné schránce do nákupní tašky, kterou právě pokládá u přepážky, aby nám koupila lístek. Je nervózní, založí lístek do peněženky a odejde beze mě. Jiřinko! Vrací se. Zdvořilí vídeňští cestující si mě ve frontě podávají až na konec, kde si mě Jiřinka s díky vyzvedne a společně se přemístíme na nástupiště. Případný nálezce tašky by byl zřejmě zklaman obsahem krabice, jistě by se těšil, že si zpestří odpolední kávu chutnou sušenkou. Otevřel by víko a pod ním by našel šedý popel starého židovského komedianta. Vlak se pomalu rozjíždí.

5.

Milý příteli, jak vidíš, takzvané americké tempo je pouhý vtip. Pokoušel jsem se tady v Hollywoodu už před lety postavit film na

nohy, ale bohužel narazil jsem na překážky. Přesto jsem se nedal zastrašit a stále věřím, že film podle tvého románu Hlídač číslo 47 by mohl být velmi zajímavý. Začal jsem tedy uvažovat o možnosti sehnat soukromě nějaké peníze a udělat film nezávislý, neboli jak se tomu tady říká – independentní. To se ovšem dá dělat jediné co nejlevněji. Tobě dávám čestné slovo, že dostaneš za práva o 1500 dolarů víc, nežli já za spolupráci na scénáriu, za roli a režii, protože budu pracovat zadarmo. Odmítl jsem roli v jiném filmu, abych se mohl soustředit na tento film. Tož to pochop a těch 1500 ve zdraví roztrhej. To říkával můj fotr, když mi dal nové boty. Pokud jde o obsah, mohu tě ujistit, že železniční trať a hlavní figura zůstanou, jakož i konflikt se ztrátou a nabytím sluchu, ale chci tě předem připravit, že jinak se musí historie neboli story vyvíjet podle zdejšího vkusu. Ty bys ovšem dostal kredit na plátně, to znamená, že by bylo uvedeno, že film byl natočen podle tvého románu. Nesouhlasíš-li, jseš chlapec pošetilý a přijdeš o slávu a prachy – být i poměrně malé. Měl bys mi ale umožnit můj projekt, poněvadž se s tím už patlám pár let. Kde už najdeš takového fandu na svou knihu? Myslím tak vytrvalého. Byla tu v listopadu taková horka, že jsem chodil nahý po zahradě a celý den se vůbec nehnul, protože bych se musel obléct. Žiju s dvěma pejskama a kočičkou a nebýt jich tak jsem si už dávno zoufal. Mám zrovna bronchiální katar a kašlu jak mlynář a jeho dítě. Často se mi stýská po zašlém mládí a krásných časech doma v Brně, pak na Národním – a ve všech těch hospodách a putykách a pajzlech, nemluvě o těch překrásných domech hanby. Děkuji ti za fotky Poláčka a Vančury. Mám to

v rámečku za zrcadlem. Zítra odešlu balík s kafem, cacaem, rýží, cigaretami, polévkami, mýdlem atd. Tož tě srdečně pozdravuji a věř mi, že nebudeš litovat, že jsem se narodil. Tvůj Hugo.

6.

Do Ameriky jsme dorazili v listopadu roku 1940. V době kdy Hitler dobyl Francii a dennodenně bombardoval Anglii. Chvilí trvalo než jsme se usadili. Známi mi pomohli zkontaktovat agenty filmových společností, producenty a různé lidi z branže, ale začátky byly těžké. Dost času jsme strávili stěhováním podle toho, kde mi nabídli práci. Hollywood, New York, zpátky Hollywood. Postupně jsem začal hrát ve filmech a na Broadwayi. V roce 1950 jsme dostali americké občanství a ten samý rok jsem se pustil na vlastní pěst do svého prvního filmu Pickup podle románu Josefa Koptý. Toužil jsem navázat na práci v Československu. Vzpomínám, když jsme připluli do New Yorku, vystoupal jsem na Empire state building. Stojím na vyhlídce ve sto druhém patře a dívám se domů za oceán. Vidím odsud na jeviště Národního divadla, vidím své kolegy, kteří se beze mě obcházejí, vidím návěští s plakáty na kterých nejsem, vidím arizovaný Barrandov a kamery, které nemíří mým směrem. Všimnu si skupinky mladých dívek, každá má v ruce fotoaparát, usmívají se na mě. Jedna z nich mi mává. Poznali mě. Ano jsem to já, odpovím na dálku. Zřejmě chtějí zachytit pro své kamarádky nebo pro maminky nenadálé setkání s Hugo Haasem na tak výjimečném místě, jakým je nejvyšší budova na světě. Stavím se z poloprofilu, přenesu váhu na jednu nohu, jednu ruku nechám v pase a druhou volně podél boku, tvářím se nenuceně, jakoby o nic nešlo. Můžete

foťtí dámy! Jsem poměrně rozměrný člověk, ale přece jen i mě může odnést vítr. Jedna z dívek se odváží a nesměle ke mně přistoupí. Víím, že to stojí odvahu oslovit filmovou hvězdou. Nakloní se ke mně a slušně mě poprosí, ať uhnu. Stojím slečnám v záběru. Vdechnu vítr, rozkašlu se a uhnu.

7.

Můj milej Pepíku, předně – proč jsem tak dlouho nepsal. Byl jsem velmi vážně nemocen a stále nejsem v pořádku. Dostal jsem k svému astma jakýsi bacil do těla a doktoři do mne píchali penicilin dnes a denně. Byl jsem aspoň dva měsíce jako v transu a ubral jsem asi 15 kil. Teď zase dostávám obden vitaminové injekce, abych se trochu zotavil. Jsem slabej jako moucha a většinou ležím, abych neplýtlval silou, která mi ještě zbyla. Náš film jsem dokončil. Chci ještě dotočit pár detailů, abych to měl jak se patří a sháním na to chybějící prachy. Ale doufám, že je příští týden seženu. Film dopadl fajn, myslím, že bude mít úspěch, ale bude to ještě chvíli trvat, než to uvidím kompletně na plátně. Aspoň dva měsíce intenzivní práce. Filmová branže je na úpadku, práce žádná, filmy se teď dělají většinou pro čtrnáctileté děti dětí, buďto fantazie o měsíci a planetách, nebo detektivní voloviny, nebo filmy o strašidlech. Tož když se tímhle filmem nepostavím na nohy, tož se můžu jít klouzat. Investoval jsem do toho prachy, práci a naději a nakonec bud rád, když se mi podaří dostat své prachy zpátky. Připravuji nový film, ale taky jen když pánbůh dopustí. Pišu, pracuju a doufám. Náš kluk Ivan se vrací příští neděli z tábora, tož budeme mít doma zase cirkus. Zrovna hraje radio Hubičku. Před chvílí hráli Dvořáka.

Včera hráli Janáčka – dovedeš si představit, jak mi bylo. Janáček byl rektorem na konservatoři v Brně, když jsem já tam chodil s mým nebožtíkem bratrem. Často sedím v zahradě, zavřu oči a vzpomínám, na rodinu, na divadlo.. všechno mi připadá jako sen. Myslím, kdybych se jednou vrátil, že bych si oči vybrečel. Stárnutí je hrozná otrava, to ji jistě nemusím extra zdůrazňovat. Napiš mi zase a pozdravuj Andulu, Wericha a všechny známé. Doufám, že se vám se ženou bude oběma zakrátko lépe dařit zdravotně. Líbá a objímá tebe i rodinku tvůj Hugo.

8.

Našeho syna Ivana jsme nakonec viděli až po válce. Bylo mu už sedm let, když ho přivezla žena mého bratra Soňa. Jednou, to bylo ještě než přijeli, šel jsem zkoušet do jednoho divadla v Los Angeles, se kterým zrovna spolupracoval Bertold Brecht, jedna z největších osobností divadla své doby, tenkrát taky v emigraci. Hrál jsem v jeho hře Život Galilea papeže Urbana osmého. Měl jsem před zkouškou čas, a tak že si nechám vyčistit boty. Sedám si na ulici na stoličku a otevírám noviny, na druhé stoličce vedle mě sedí postarší člověk, mlčky se pozdravíme, čistič bot pod ním rychle střídá krémy, kartáče a hadříky a zase je ukládá do dřevěné bedýnky, mohl by klidně pracovat poslepu. Vracím se k novinám, nedočtu ani větu a cítím, že i moje boty někdo kartáčuje. Říkám si, čistič bot, čistič bot má skromnou práci, ale zato ho nikdo nikdy nevyhodí, nemá strach, že nepřijdou diváci. Možná že v budoucnosti vysadíme všude zelený trávník a budeme chodit bosí, do divadla po trávě, do restaurace na večeri, do ateliéru. Ale do té

doby bude mít čistič bot práci pořád. Přistihnu se jak očima sleduju řádky textu, ale ani trochu ho nečtu. Skládám noviny, že s člověkem, který pečuje o mou obuv, prohodím pár slov, jak jde práce, jací jsou zákazníci, ale když položím noviny na klín, oněmím. Představoval jsem si svižného staříka s bílými vlasy nad ušima, ale místo něj přede mnou dřepí šesti – možná pětiletý kluk v otrhané čepici, z pod které čouhá tvář podobná mé chlapecké. Napadne mě pitomá věc, blbost vlastně, okamžitě jí zavrhnou, ale za moment zavrhnou to, že jsem jí zavrhnul. Chlapec upozoruje, že na něj civím, chvíli zaváhám, ale nakloním se k němu.

Ivane.

Ivane.

Nerozumí, volá na čističe u vedlejší stoličky, zřejmě otce. Ten přibíhá a špatnou angličtinou se ptá, jestli chlapec něco nevyved. Nic, všechno je v pořádku, váš kluk je dobře, je to profesionál. Chci chlapci žertem stáhnout čepici do obličeje, ale cukne a schová se za otce. Zaplatím a odcházím. Při chůzi se ohlížím, prázdnou stoličku obsazuje další člověk. Zastaví mě kvílení brzd a klaxon nákladního vozu. Sešel jsem z chodníku na vozovku. Řidič mi nadává staženým okýnkem, že mě mohl zabít, že mohlo být po mně. Vráťím se na chodník a vydám se směrem k divadlu.

9.

Milý příteli, byl jsem vážně, velmi vážně nemocen, proto jsem ti hned nepsal, když jsi mi sdělil tu smutnou zprávu o úmrtí tvé drahé ženy. Moje nejhlubší soustrast. Víím, že ti musí být hrozně smutno... Život je hrozná svině.. Vždycky nakonec se na nás sesypou starosti a nemoce.

Mám to taky tak podobně. Měl jsem a dosud mám těžkou bronchitidu, ztratil jsem třicet pět liber a cítím se mizerně. Mám hrozné astma, spím mizerně, většinou v lenošce, abych se neudusil. To mi ovšem taky moc vadí v práci. Často se bojím se pustit do práce abych nezůstal viset uprostřed, protože záducha, nebo vlastně záchvaty přicházejí nečekaně. Přestěhoval jsem se před nějakým časem do New Yorku, protože v Hollywoodu je teď pro mne těžko existovat. S důvody tě nebudu otravovat. Těch pár let v mládí jsou to jediné co z celého života zbyde, to ostatní je zármutek, nemoce a starosti. Čert aby to všechno vzal. Píše mi občas Andula a Werich, někdy Štěpánek, taky jsou smutní a vzpomínají na mládí. Když se mi to uklidní, budu uvažovat, abych se konečně podíval do Evropy. Pak bych si ovšem taky udělal výlet domů, ačkoliv se moc bojím uvidět svoje lásky a kamarády po tolika letech. Jsem holt zbabělec a těžce nesu stámutí. Možná, že mi moje nemoc ten pocit ještě zhoršuje. Už dva roky nemohu pracovat. Sedím tu a čekám, až se mi podaří lépe, ale vidím, že se tu ničeho nedočkám, protože podnebí mne tu pomalu ale jistě zabíjí. Když mi do toho nic neočekávaného nepřijde, tak se rozloučím s USA na jaře. Měj se dobře a pozdravuj všechny slušné lidi, tvůj Hugo.

10.

Život je pohyb. Všechno se pohybuje, co se zastaví, umírá. I kola našeho vlaku se točí, zrovna teď blízko hranice Československé socialistické republiky. Jiřinka tiskne ruličku magazínu a obraz za oknem splývá do barevných pruhů a šmouh. Vlakem prochází celní a pasová kontrola, zastavila se ve vedlejším kupé. Cestující ještě před chvílí živě hovořili, teď utichli. Jeden z celníků prochází vago-

nem a nakukuje přes závěsy. Jsme oba emigranti já a Jiřinka. Já utíkal před nacizmem a ona o dvanáct let později před komunismem. Jenže mně se to povedlo a Jiřince ne. StB jí v padesátém prvním podvrhla dopis, který jí přes známého sliboval práci v Německu, rozhodla se emigrovat, ale na hranici za Mariánskými lázněmi jí se synem chytili a skoro na deset let zavřeli do lágru. Kolegové z divadel pro ní žádali trest smrti. Celník znovu prochází uličkou, nese něčí kufr. Vlak přibrzdí a z úložního prostoru nad sedadlem se sesune nákupní taška s mým popelem. S rámusem dopadne na zem. Celníci vstoupí do kupé a najdou Jiřinku jak mě ukládá zpátky. Sušenky, odpoví, aniž by se jí kdo zeptal. Uniformy opouští kupé. Jiřinka si sedá, položil bych jí ruku kolem ramen, ale co zmůžu, maximálně bych jí napadal za krk. Celníci znovu procházejí uličkou, uprostřed zástupu nese jeden z nich kufr a hned za ním vedou jeho majitele. Projdou do dalšího vagonu a vlak přejede hranici.

11.

Moje zlatá Olinko, zpráva, že se hodláš podívat do Vídně, mne moc potěšila. To si moc popovídáme, budeme vzpomínat a jistě se moc nasmějeme těm legracím, co jsme prožili za ta léta mládí. Zvu tě srdečně, budeš mým vzácným hostem. Ohledně tvé poznámky, že uvidím uvadlou blondýnku... neboj se – pro mne jseš a zůstaneš vždycky moje Olinka, mladá nebo stará... a doufám, že mi na revanž nedáš moc znát své překvapení z toho, jak jsem já ztloustl, zestárl a zfotrotatěl. Bibinka zrovna odjela na týden do Terstu na koupání. Ona tam má svůj vlastní byt, tak je to pro ni velmi jednoduché. Já tu jsem s pejskem a taky se máme poměrně dobře. Říkám „poměrně“

protože mám poněkud oteklou pravou nohu a dávám si obklady. Jo holt stárí leze pomalu ale jistě. Vlastně ani ne tak pomalu. Někdy tomu nechci věřit, myslel jsem, že všichni zestárnou, ale že já zůstanu vždycky mladej. To jsem byl vůl, vid'? Napiš mi kdy asi hodláš přijet, abych mohl postavit na kafe. Pozdravuj ode mne svoji slečnu ségru a Růženku, tvůj Hugo.

12.

Dodo sedni. Když poslechne dostane piškot, vid'? Vem si piškot, pomalu, pomalu říkám. A lehni. Dobře sedni. Chodíme se spolu procházet do Burggarten, máme to kousek, bydlíme na Mahlerstrasse. Do Vídně jsme se přestěhovali v roce 1961. Jednou se stala divná věc, ještě v Americe, někdo u nás zaklepal na dveře, otevřeli jsme a tam nebyl nikdo, ale my jsme cítili, že tam někdo stojí. Myslím, že to byla touha, touha dostat se zpátky do Evropy. Dodo! Vídeň mi připomíná Brno. Nebo spíš Brno mi zpětně připomíná Vídeň. Možná kdybych se vyškrábal na zvonici svatého Štěpána uvidím do Brna. A když se natočím trochu doleva tak uvidím do Prahy. Dopisy, co píšu do Čech bych mohl složit do vlaštovky a poslat po větru. Olince Scheinpflugové, mé přítelkyni v Praze prosím pěkně. Ušetřil bych za známky. Dost možná bych se už ale na tu věž nevyškrábal, i když říkám si, ve výškách je řidší vzduch a tak by mi nemusel tolik překážet, vzduch. Je tu klid a cítím se tu víc doma, myslím oproti Hollywoodu nebo New Yorku. Přivezl jsem si s sebou skládací režiséřskou židli, je na ní mé jméno, a tak do ní sedávám. Pár filmů jsem udělal, prodal jsem je velkým společností, MGM, Universal, United Artists, Columbia atd. a musím říct, že jsem se držel statečně,

a že to byla pro mě jakási provokace, že jsem si řekl – já jim musím ukázat, že i Brňák taky něco umí. Dodo!

Tohle dělá, skáče po lidech. Dodo. Promiňte, má radost.

Neomlouvajte se.

Děkuju.

Nemáte za co.

Vy jste Čech?

Jsem. Znal jsem vašeho bratra.

Dodo. Nahledanou.

Znal jsem vašeho bratra Pavla, hrál jsem ve smyčcovém orchestru v Terezíně, skládal pro nás tak krásné skladby, že bych umřel, kdybych je ještě někdy slyšel. Transportovali nás spolu ve čtyřicátém čtvrtém do Osvětimi. Neodcházejte. Já v sobě nosím tak strašnej pocit, strašnej, že jsem kousnul do toho života a za zubama mi zůstalo víc štěstí, rozumíte mi? Haló! Nechal jste tu fotografie.

13.

Drahá Olinko, Seděli jsme s Karlíkem, povídali si a rozhodli se, že Karel vezme anglickou verzi tvé hry Pan Grünfeld a strašidla do New Yorku a dá to určitým lidem, kteří mají možnost udělat adaptaci pro americké jeviště. Jsme oba stejného názoru, že by hra mohla mít velký úspěch na Broadwayi. V případě, že by se hra uchytila, vrátil bych se do New Yorku hrát pana Grünfelda. Ani nevíš, jak bych byl šťasten, kdyby se to tam povedlo. To bys musela přijet na premiéru. Ach, to by byl úspěch. Víím to, protože ta idea celého Grünfelda je teď aktuálnější, než byla v době, kdy jsme to hráli. Tož se zatím modleme, ty k tvému arijskému a já k svému židovskému pánbič-

kovi. Začnu tu teď tenhle nebo příští měsíc točit pro televizi dost šílenou půlhodinku, která se má taky natočit pro USA a jiné anglicky mluvící země.. Ovšem až jak se to povede. Poslali mi ty hezké obrázky z tvé domácnosti, tož jsem si je dlouho prohlížel. Vypadáš na nich báječně. Skoro mám podezření, že jsou retušované. A ten tvůj pejsek je k sežrání. Dej mu za mne velkou pusu. Že jsou pejsci ohromnej vynález? Už po léta pozoruji, že čím více lidí poznávám, tím více miluju pejsky. Kdybych našel přiměřenou čubu, chtěl bych s ní mít svoje vlastní štěňata a vykašlal bych se na celej blbej svět. Máme tu mnoho sněhu a velkou zimu a moje astma pracuje přes čas. Spím špatně, ale zato je mi mizerně, když se probudím. A mezi dnem je mi k posrání – tak se to vyglajchuje. Bibinka mi dodala morální kuráž na výlet do Prahy.. Tak jakmile setřesu jen trochu tu starou židovskou melancholií, sednu na vlak a přijedu. Abys mne hned poznala -jsem takovej malej blondák. Olinko ani nevíš, jak je mi často smutno, že život tak utek, a že se už nic nevrátí, kdyby se člověk ubřečel.. Viděl jsem v Divadelních novinách tvůj obrázek v Čapkově Matce – báječně!!! Dej sobě za mne velkou, velkou pusu. A napiš mi zase brzy, tvůj rozkošnej Hugoušek.

14.

Řekl jsem jednomu kamarádovi, představ si, kdybych přijel do Prahy a rozčilením by mě trefil šlak a já bych umřel a on povídá udělej to, to bude ohromně efektní! Nebyl jsem daleko od pravdy, návrat po čtyři a dvacetí letech mě skutečně málem stál zdraví i rozum. Byli jsme s Bibi pozváni na osmdesáté výročí Národního divadla a pozvání jsme přijali. Po čtvrt století se vrátím na místo,

kteřé mi ukradli. Přijeli jsme vlakem na přeplněné nástupiště a tím okamžikem mi začal týden vzpomínek, setkání, objímání, líbání a uvědomování si kolik času proteklo, kolik lidí se změnilo a zestárlo a kolik lidí už nikdy nepozdravím. Staří přátelé, kolegové, ředitelé divadel, režiséři, herci, herečky, milenky, pražské uličky, zmizelé kavárny a salony, všechno se mi před očima slévá a jsem samozřejmě nostalgický a šťastný i nešťastný zároveň, ale bojuju. Hned na nádraží, když mě vítali, na mne padly všechny mé obavy, které jsem v sobě léta choval. Láďa Pešek je stařík, Pešku, říkám mu, proč sis vzal bílou paruku? Proč jsi nepřišel jak seš? Přese všechno jsem měl šílenou radost. Teď znovu stojím na jevišti Národního divadla a chtěl bych se podívat do publika jako dřív, ale odvykl jsem světlům divadelních lamp, jsou příliš silné a ostré, vidím jen šmouhy na zlatém horizontu. Co je to týden, za týden se člověk v posteli sotva překulí na druhý bok a začíná nový. Všechno mi to přejelo před obličejem jako vlak a přišel čas se vrátit domů, do Vídně. Na nádraží jsme si vzali taxi, řidič mě přesvědčoval, že se známe. Jste to vy, to jste vy, já myslel, že jste umřel, nebo moje žena to říkala, že jste umřel. Vy jste pan Hugo Haas, jednou jsem vás vozil po Praze celý den, vzpomínáte si na mě? Jste to vy, že jste to vy? Já už nejsem já. A kdo jste?

15.

Drahá moje Olinko, nejvíce jsem se těšil, že si my dva posedíme, a že si povíme všechno, co máme na srdci, co se stalo, co se nestalo atd. Ale foťr byl příliš nečekaný a nakonec jsem odjel a furt jsem si

říkal: Vždyť jsme si s Olinkou nemohli ani pohovořit. Tak to jsme si ještě dlužni – souhlasíš? Už proto bych měl zase přijet. Dostávám takovou záplavu dopisů, že po celý den nedělám nic jiného, než odpovídám – aby nikdo neřekl, že jsem vůl nafoukanej. Je-li to upřímné a spontánní, měl bych mít velkou radost – protože jsem měl dojem (a myslím to upřímně), že mimo pár intimních kamarádů jako jsi ty, už nikdo ani neví, že jsem kdy existoval. Moje vzpomínka na Prahu je až do poslední chvíle mého života nádherná. Život je takový prelud, takový šizuňk, že se musí člověk divit, když mu nakonec zbyde něco milého a něžného. Bibinka je u dětí a já žiju s mým Dodouškem a máme se strašně rádi. Syn se znovu oženil a nestačím mu posílat prachy. Stýská se mi po mládí – až bych brečel. Bylo to krásné, ach jo!! Zatím tě objímám, tvůj Hugo.

16.

Dodo neumí číst, vyběhne na kolejiště, než ho zavolám nazpátek. Eintritt verboten Dodo. To platí pro pány i pro pejsky. Na druhém nástupišti vyjíždí vlak do Budapešti. Budapešť je krásná Dodo, ale nemáš lístek, nastoupíš bez lístku, chytne tě průvodčí, kousneš ho a vypadnou ti zuby. Jsme staří. Správnej filmař pozná, kdy se blíží konec pásu a ten náš se za chvíli namotá. Přijíždí vlak z Benátek. Pamatuješ? A v Římě? Sedneme si, sedni Dodo, sedni Hugo. Budeme se dívat na vlaky, třeba nějaký pojedje do Brna. Nebo z Brna a přiveze nám pár vzpomínek. Na maminku a na tatínka, na naši ševcovskou dílnu, na Pavla, na konzervatoř a na divadlo. Ne ještě jsi nežil. Ani tvůj táta, ani táta tvýho táty. Mám fotky, to

víš, že mám fotky. Dodo odbíhá na konec nástupiště. Jdu za ním. Obchází točnu. Myslíš to dobře Dodo, ale takhle dráha nefunguje. Ale krásné by to bylo, kdyby nás otočila a my jeli nazpátek odkud jsme přijeli. Až bychom si vzpomněli na všechno, co bylo a zapomněli na všechno, co bude. Dodo jde dál a já za ním. Projdeme do opuštěné haly, našlapuji pomalu, abych nezvířil prach a nerozkašlal se. Dívám se na opuštěnou lokomotivu. Pohled mi bere dech. Jsme v depu Dodo.

17.

Olinko moje zlatá, nepsal jsem ti tak dlouho, protože jsem strašně stonal. Teď se chci trochu zotavit, ale ten mráz mne zase řeže do plic. Mám moc trápení – tolik, že ti to ani nechci blíže popisovat. A proto tě moc prosím, abys tomu pánovi, jehož podpis jsem nemohl rozluštit, vyřídila, že teď prozatím se nemohu ničím zabývat, a že se k té věci musíme vrátit, až budu v lepší kondici. Olinko, kdy zase přijedeš? Napiš slovo a připravím ti pokoj, naplním špajs a ledničku a postavím na kafe. Ivanovi utekla žena a ztratil místo. Jsme z toho oba, Bibi i já, zničení. Má chudák smůlu ten náš chlapec. A ke všemu mi ještě stůně můj pejsek. Tak mám holt starosti o dva životy. Napiš mi zase brzy a potěš mne Olinko. Moc tě objímám a líbám, tvůj Hugo

18.

Vlak zpomaluje, kousek před cílovou stanicí. Tak to bývá, cesta utíká hezky a konec se vleče. Vedle Jiřiny Štěpničkové si už cestující oblékají kabáty, ona klidně sedí, poslouchá drncání pražců, které se

ozývá v delších a delších intervalech, a zdá se, jakoby vlak ztrácel na hmotnosti. Projíždíme pod Žižkovem. Je to zvláštní, umřel jsem prvního prosince 1968, v podstatě před chvílí, a přijde mi to tak nesmyslně dávno. Žižkovem jsem se prošel naposledy před válkou a přijde mi to jako by mi ještě ani neuschly boty po dešti. Přijdou se se mnou rozloučit do Národního a potom mě převezou do Brna, do Židenic na židovský hřbitov. Vyjde pár novinových titulků a bude. Co bych za to dal, kdybych to věděl, že budoucnost mé nešťastné země bude šťastnější než její minulost. Praotec Čech si vybral tento nejkrásnější koutek světa, ale když on leží všem v cestě. Kéž by tam jednou děti a děti jejich dětí prožili celý svůj beztak už dost krátký život bez těžkých otřesů a zklamání, jež prožila moje generace za uplynulých padesát let. Vroucnější přání bych neměl. Vlak měkce brzdí v cílové stanici. Jiřinka drží krabici na klíně a pozoruje, jak se šmouhy lidských tváří na nástupišti pomalu zkracují a nabírají na obrysech, až jsou z nich tváře docela konkrétní. Jsem doma. Děkuju.

Dějště Romea a Julie (bez A)...

Rejdiště milovníků nábytku (bez E)...

Slovensky *dům*...

Hrozně veliká, jinak (bez poč. O)...

→ ⑤

Báseň

Vycházím se skleničkou,
ještě v ní něco je,
co případně zahřeje.
Jestli někdo chce.

A kdekoho postihnou střepy,
když se dlažba se skleničkou
vášnivě obejmou.
Bývalý držitel jde pro náplast

do čtvrtého patra
mínus čtyři stupně
čtyři peřiny
bez pěti minut tři čtvrtě hodiny.

Roztéká se mi černá skvrna
po hrudi.
Nestudí.
Ale nehřeje.

Jdu domů na nádraží.
Pak někam.
Nemám klíče.

V automatu u vchodových dveří
si za dvacet čtyři koupím vepřové vnitřnosti.
Ať mi zase tluče.

1.

Měla jsem hrozně moc vlasů. Odjakživa. Všude, po celém těle. Nebylo to odporné. Vypadalo to jinak. Bylo to docela obyčejně zvláštní.

2.

Před mnoha lety jsem si všimla, že když jsem někam šla, zůstával za mnou ve vzduchu malý, nenápadný žlutý obláček. Vypadal trochu jako pyl. A když ho někdo náhodou vdechl, šel za mnou. Prostě šel pár metrů, někdy jen centimetrů, za mnou všude, kam jsem mířila, a čím více chodil za mnou, tím více toho žlutého obláčku dýchal a tím méně si dokázal představit, že by najednou musel změnit směr. Zamiloval se do mě. A takových náhodných vdechnutí bylo víc a víc a mě to bavilo.

3.

Po delší době jsem objevila negativum mého obláčku. Při nadměrném vdechování to přestalo být příjemné. Vznikala hnusná závislost, člověk pak stál na zastávce a nechával si ujíždět tramvaje a já jsem od něj nemohla odejít. Co by si o mně kdo pomyslel, že ani nepočkám, až člověk odjede. Jenže se mi tam s ním stát nechtělo. A on se na mě díval bez hravé šílenosti bláznivého zamilování. Jen prostě nemohl odjet.

4.

Později se z mého obláčku stal přímo oblak. Šel ze mě celé a nedalo se mu vyhnout. Začala jsem ho vdechovat taky. Stalo se něco strašného. Byla jsem k smrti zamilovaná. Do sebe. Absolutně jsem přestala vnímat okolí. Nevšímala jsem si lidí, nevnímala jsem budovy, nábytek, zem. Jako bych ani nedýchala vzduch. A tak jsem se začala dusit. Potřebovala jsem rozšířit pro mě dostupný svět za hranice svého těla.

5.

Cvočky jsem si víčka připevnila ke kostem. Chodila jsem s otevřenou pusou a bosýma nohama, abych vnímala aspoň proužek světa. Jednoho dne, kdy slunce zářilo přímo oslnivě, jsem na záblesk sekundy uviděla muže. Taky se z něj linul obláček. Malý, ale nikdo jiný neměl ani ten. Začala jsem se seznamovat.

5.5.

Teď přišla ta pravá chvíle. Stála jsem před zrcadlem a zkusila si vytrhnout jeden vlas. Mnohem horší než bolest byl pohled na to, jak ničím svůj idylicky se jevící vztah sebe k sobě. Obrátila jsem zrcadlo čelem ke zdi a rvala si vlasy před dřevotřískovým obdélníčkem s nálepkou Obchodní dům – u nás levněji. Až na pár malých chlupů, které už stejně ztratily k růstu nutnou motivaci, jsem si vzala všechny. Bílá igelitová taška nechť je jim novým útočištěm.

6.

Pokoj muže byl stejný jako on. Barevný, ale přesto bílý. Teplý, ale přesto chladný. A on, přívětivý, ale přesto odtažitý. Ve chvíli, kdy mi naléval čaj, otočil se ke mně zády. Bílou igelitovou tašku jsem mu honem zastrčila pod peřinu.

7.

Táhlo mě to k němu. Těžká závislost, ne postupně vznikající. Zcela paranormální jev, odborně zvaný závislost nejvyššího stupně na první pohled. Okupoval mou hlavu. Okupoval mé ruce, vnitřní strany víček, mou mysl, mé sny. Jako to racka táhne k jezeru, mě to táhlo k němu. Bylo to k zešílení.

7.5.

Stála jsem na zastávce. Nechala jsem si ujet tramvaj. Ale on tam se mnou nechtěl stát. Potřebovala jsem zpátky tu igelitku.

8.

„Chci k tobě jít. Opravdu naposled.”

„Ne.”

V noci jsem ležla po stěně (to jsem ukradla Romeovi), potichu roz-bíjela okno. Ležel rovně v celé své kráse. Chtělo se mi ho pomilovat. U nohou mu ležela bílá igelitová taška. Zavázaná na uzel. Vzala jsem si ji a klela se, že se probudil. Strach má velké oči. Přeběhla jsem k oknu. Bílou igelitovou tašku jsem musela upustit ještě dříve, než jsem skočila. Neměla jsem ji.

9.

Situace neměla vůbec žádné řešení.

10.

Odjela jsem na sever. Žila jsem znovu, bez toho věčného obláčku kolem sebe. Mohla jsem žít svobodně. Mnohem svobodněji. Jen na víčkách mi pořád držel jeho obraz. A ta trocha sebelásky, co mi zbyla, mi zakázala si víčka rozstříhat.

11.

Jednou ráno mě probudil neobvyklý puch. Na severu nic nesmrdí. Nikdy. A tohle šlo z jihu. Podle zpráv to šlo cítit po celém světě. Jako by se pálily vlasy. A zanedlouho to bylo pryč a mně najednou bylo tak lehké, že jsem se musela chytit stánku s nafukovacími balónky, abych neulétla.

12.

Možná jsem na severu chtěla zůstat. Na prázdniny jsem ale jela zpátky, odkud jsem přijela.

12.5.

Běžela jsem rozpáleným městem, aby mi neujela tramvaj. Do cesty mi ale vstoupil starý známý.

„Čus...!”

Ujela mi tramvaj.

„Bude půl osmé,” oznámily hodiny v kuchyni.

„Je ideální čas na čaj, ne?” ujistila se matka.

„Já být teda čajopijcem, určitě bych si dal,” souhlasily hodiny.

Matka podala dva barevné hrnky a dvě krabičky čaje. Černý a švestkový. Mimoděk zkontrolovala hodiny.

„Fialová je dobrá barva...”

...

Na stole ležely dva hrnky s čajem. Z jednoho bylo upito, druhý byl zřejmě pro něj. Otec si sedl ke stolu a objal hrnek dlaněmi. Nepálil. Byl pitelný.

„Není horký,” řekl do ticha místnosti.

„To abys nedostal rakovinu jícnu,” ozvala se odpověď z koupelny.

Otec vstal a díval se z okna. Měl výhled na hlavní ulici, ze které vedly hlavní ulice přes celé hlavní město, a z toho vedly hlavní ulice do všech hlavních měst, která byla jinde.

„Proč máme v tom velkém světě ještě tak velký byt?” pomyslel si, vzal si hrnek a šel směrem ke koupelně.

...

Hrnek stál na staré pračce. Matka seděla ve vaně a otec jí mýl vlasy.

„Koukej, zvířátko,” ukázal otec na mikroskopickou pseudožirafu, která mu lezla po prstu. „Co s ní uděláme?”

„Otrávit!” navrhl šampón.

„Rozmačkat!” přidal se hřeben.

Otec ale nechal pseudožirafu plavat v krabičce od mýdla.

„Nebude jich tam více?” starala se matka.

„Obávám se, že tam celou dobu byla úplně sama.”

Když ale potom matce sušil vlasy ručníkem, dělal to velmi jemně a ještě u toho zpíval známou písničku pro vylákání zvířátek, pro případ, že by se mýlil. Nechtěl přece žádnému tvorů ublížit

...

„To je divné, že jsou pořád v koupelně,” prohlásily hodiny o pár hodin později. Skutečnosti byly dvě:

1. Když to hodiny prohlašovaly, naopak moc dobře věděly, že na tom nic divného není.

2. Otec a matka vůbec nebyli v koupelně.

...

Matka a otec zodpovědně uložili pseudožirafu do postele. Potom přišlo pár lidí. Bylo jich přesně dvacet sedm celých a padesát čtyři setin. Krom toho měli pivo. Všichni to byli muži, až na jednu. Ta měla shodou okolností na sobě přesně to, co matka. Totiž zelenobílý pruhaný ručník. Všichni si všimli té shody, což byla záminka k pití.

...

Matka a ta, co měla stejný ručník, se stranily a seděly zrovna na posteli v ložnici.

„Něco ti ukážu,” šeptla ta, co měla stejný ručník. Sundala si ho a matka uviděla malý kulatý obličej se zavřenýma očima, který byl

obklopen vodou a přilepený na stěnu velkého průsvitného břicha té, co měla stejný ručník, který už ale neměla, jako na stěnu sprchového koutu.

„To vypadá jako ovce,” rozplývala se matka.

„Vypadá... přesně jako on...”

„A ví to... někdo?”

V tu chvíli vešel do ložnice muž se zvládnutými vlasy a zakroucenými rohy. Měl připravenou větu; při pohledu na břicho té, co za ní ležel stejný ručník, mu věta spadla z úst a s dopadem na zem vydala tento zvuk: „Kam jste se zašly vy dvě?”

Muž po pár sekundách zavřel ústa a dále kulil oči. Mezitím se za ním nenápadně připlížily hodiny.

„Tři, dva, jedna, teď!” vykřikly.

„To máme další důvod k pití!” zaradoval se jako na povel muž a vyběhl pryč.

Ta, co za ní ležel stejný ručník, si uvědomila přítomnost času a honem si rukama přikryla některá místa.

„Vždyť mám zavřené oči,” řekly hodiny a šly se vrátit do kuchyně.

...

Když se matka a ta, co už zase měla stejný ručník, vracely do obývacího pokoje, všichni muži měli dobrou náladu, vypadalo to, že si našli ještě mnoho dalších důvodů k pití. Hodiny, které se postaraly o to, aby pod nimi rozhodně neležela žádná láhev piva, si zase našly nějaký důvod, proč chvíli před půlnocí jít obráceně.

Kdosi vykřikl: „Je čas, abych něco řekl o politice!”

Na což zareagovaly hodiny okamžitě, ručičky se v mžiku přetočily na za minutu půlnoc a muži rázem usnuli.

...

Matka a ta, co měla stejný ručník, je postupně probíraly, loučily se s nimi a volaly jim tramvaje domů.

Do poslední nastoupila i ta, co měla stejný ručník, s mužem se zvládnutými vlasy a zakroucenými rohy, který jí usnul na rameni. Matka za nimi ještě dlouho mávala, potom ji ale přemohl chlad jarní noci a šla dovnitř.

...

V obývacím pokoji - na stole - spal už jen otec. Aniž by ho vzbudila, vzala mu matka z ruky láhev piva a položila ji na zem. Potom jedním táhlým pohybem ruky ze stolu uklidila všechny lahve, které měly tolik taktu, že se před dopadem na zem zpomalily, aby nezahlučely. Matka se přivinula k otci, hodiny zmobilizovaly veškeré své síly a pohledem přesunuly peřinu barvy matčina ručníku na stůl, aby je oba přikryla.

„Díky... Ještě jedna prosba...” řekla ospale matka, „Zdržel bys trochu noc? Trošičku?”

„Ano. Dobrou noc...” řekly klidně hodiny, oslovily matku jednou dávnou přezdívkou od A a poslaly jí vzduchem pusou.

...

Dvanáct hodin krásně spali.

Postavy

K – muž, osmadvacetiletý, ani ne hezký, ani ošklivý, napůl formálně oblečený, sako, košile, hnědé kalhoty. Povahou je to cholerik, a byť nepůsobí jako přirozená autorita, vyžaduje si respekt, zejména od svých sekretářek. Už tři roky podniká, půjčuje peníze a poslední dobou se mu začalo obzvlášť dařit. Na svůj obchod si velice potrpí, nerad slyší o konkurenci, nedokáže si připustit, že by se měl s někým srovnávat, protože neumí prohrávat. To se netýká pouze jeho práce, projevuje se to i v jiných oblastech, například jeho postoje k ženám. Není zamilovaný ani do jedné ze svých sekretářek, jen si přes ně potřebuje obhajovat svou pozici jediného kohouta na smetišti.

S1 – první slečna, jménem Barbora, je jí čerstvých dvacet, má na svá perfektní postavě upnutý kostýmek – černou sukni a sako a bílou halenku. Je tak trochu zamilovaná do K, i když spíš proto, že žádného jiného muže moc nezná. Rozhodně si ale myslí, že K je zamilovaný do ní. Celkově je docela naivní a bezelstná.

S2 – druhá slečna, jménem Kateřina, devětadvacetiletá, má na sobě stejný kostýmek jako S1, byť je lehce při těle a nevypadá v upnutém oblečení tak přitažlivě. Je stále svobodná. Není do K zamilovaná, ale imponuje jí, že se o ni zajímá. Je značně mou-

dřejší než S1, má vlastní hlavu, K na ni nemá až takový vliv jako na S1.

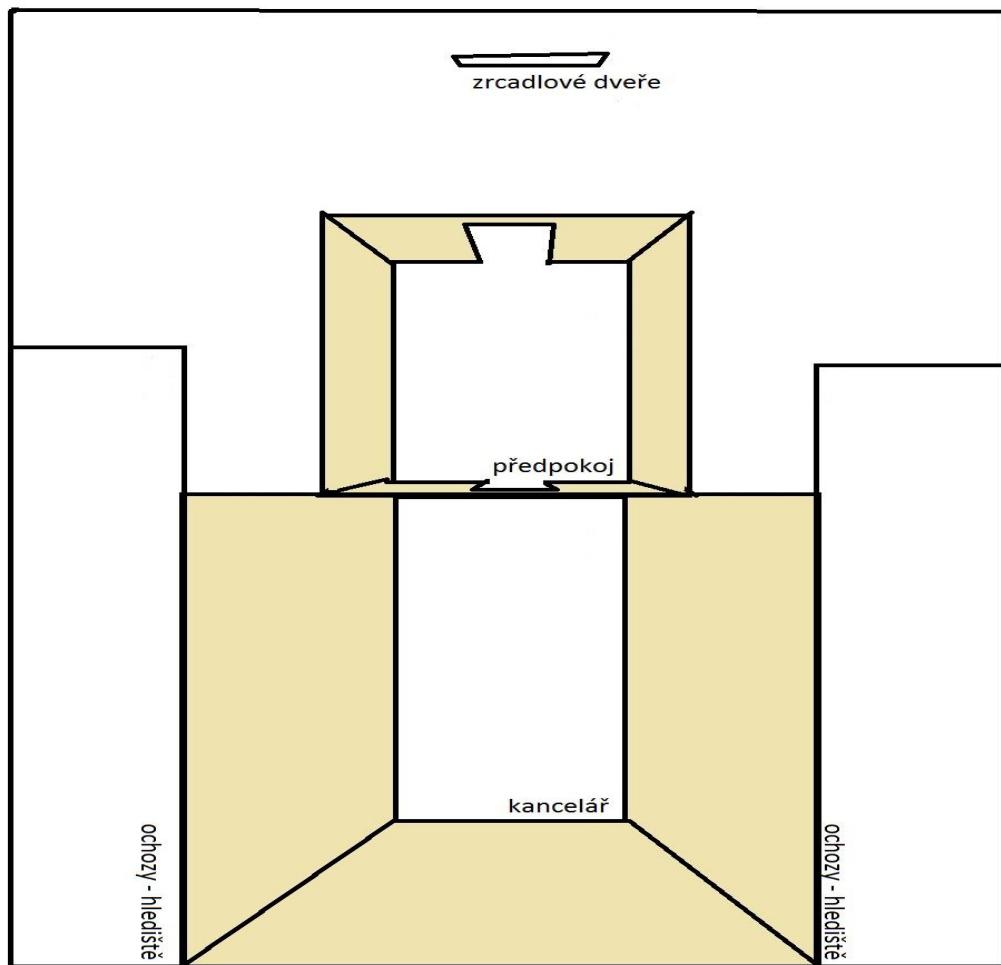
Harras – extrémně přitažlivý pětadvacetiletý muž v dokonalém černém obleku s příjemným hlubokým hlasem.

Diváci sedí na ochozech po obou stranách jeviště, na scénu se tedy dívají svrchu. Předpokoj má čtyři stěny z poloprůsvitného papíru, jsou nastaveny kolmo k jevišti, takže do předpokoje nejde pořádně vidět. Světla jsou ale nastavená tak, aby se akce uvnitř předpokoje promítaly na papírové stěny jako stínohra. Druhý pokoj, kancelář, je postavena podobným způsobem, nicméně stěny, opět z poloprůsvitného papíru, jsou postaveny natolik šikmo, aby mohli diváci z ochozů nahlížet dovnitř.

Papír mezi předpokojem a kanceláří je v jednom místě svisle rozstříhnut, stejně jsou řešeny i hlavní dveře do bytu. Naproti těmto vstupním dveřím je postaven rám dveří, v němž jsou dva stejné kusy zrcadel jako dvoukřídlé dveře.

Před pokoji je velký stůl, na něm dva psací stroje, kávovar, trocha nádobí. Vedle stolu jsou dvě židle.

V kanceláři Je velký stůl, kompletně zaplavený papíry, smlouvami, účetními knihami, malými papírkami na poznámky a podobně. U stolu je židle, ovšem i na ní je sloupec papírů, stejně tak na zemi. Pod všemi papíry na stole je schovaný starobylý telefon, naproti stolu je červená klubovka s místy sedřenou kůží, jako by byla určená pro hosta.

Výstup první

K a S1 v předpokoji, jsou slyšet jejich hlasy, obraz je spíše matný. K je pln energie, rychle se pohybuje po pokoji, S1 spíše stojí a jen K sleduje. Tiše hraje jazz.

K: Tady to trochu posuneme, ták... *Psací stroj se sune po stole.*

S1: Pozor! Ať to nespadne!

K: No. Vlastně ani nebudeme potřebovat tolik místa, že. *Objímá S1, tlačí ji ke stolu.*

S1: Ale... *Zklamaně.* tak to se tady budu hrozně mačkat.

K: Tak to abych vás už dopředu trochu předmačkal, haha.

S1 píská, směje se.

K : Pokládá ji na stůl, S1 se zády už dotýká jednoho psacího stroje.

Barboro, vy máte tolik knoflíků.

S1: *Opět zklamaně.* Ale nechte si to. *Narovná se, zapíná pár rozepnutých knoflíků.* Už mě to nebaví. Takový maličký předpokoj, jako bychom to nemohli dělat v kanceláři.

K: Ale no tak, Barborko, víte přece, že tam mám rozdělanou práci.

S1: Víme, Barborko. *Pauza.* Já jsem si řekla, že už vám to nebudu připomínat, ale pořád si můžete pronajmout ten vedlejší byt.

K: Ztěžka. Barborko...

S1: Ne, poslouchejte, Kateřinu přestěhujeme s jejím psacím strojem do toho předpokojce a vám tam v tom větším pokoji uděláme archiv, už tak se vám toho v kanceláři nahromadilo, a dokonce je tam i kuchyň. Mohl byste koupit nějaké menší sofa, dáme si ho tady do předpokojce. Anebo necháme Kateřinu v tomto předpokoji

a já se přestěhuji se svým psacím stolem tam a sofa dáme do archivu. No, představte si to, odpoledne spolu můžeme ležet v archivu a já bych vám potom třeba uvařila, kdyby ta kuchyňka byla nějak šikovnější. Byl jste se tam někdy podívat?

K: Barborko... Nebyl. Víím jen, že je ten byt stejný, totiž zrcadlově obrácený. Navíc ta kuchyň. Poslyšte, já víím, že by to bylo pohodlné, kdybyste měla kancelář sama pro sebe a je od vás moc hezké, že myslíte na můj archiv. Ale pomyslete – kuchyň přece opravdu nepotřebujeme.

S1: No, ale. Když podle vás ještě nepotřebujeme kuchyň, tak prosím. Ale takhle to nejde. Není si tu pořádně kam lehnout a co teprve ty papírové stěny!

K: Klid. Papírové, nepapírové, teď tam nikdo nebydlí, takže si s tím přece nemusíte dělat hlavu. Tak pojďte, už se trochu uvolněte, no tak. *Chystají se k milování.*

Tma.

Výstup druhý

Světlo na kancelář K. Kolem předpokojce jsou papírové stěny, vidíme na nich matné obrysy dvou slečen, jak sedí za psacími stroji a píší.

K: *Sedí za svým stolem, sepisuje jména, počítá čísla, u toho kouří a brumlá si.* Navrátil, pět tisíc, osm procent, to je čtyři sta, to máme únor... (...) Nájem zde osm set, nájem v druhém bytě tisíc sto, skoro dva tisíce, uuuf. Nesmysl. *Cedí mezi zuby.* Kuchyň, k čemu kuchyň!

Během jeho brumlání se jedna z dívek zvedne od stolu, vezme si z věšáku kabát a tašku a odchází. S2 vchází do kanceláře.

S2: Přinesla jsem vám kávu. Slečna Barbora už odešla domů. Mám uklidit stůl?

K: Asi ne. Nějak teď nemám náladu. Ale děkuji za kávu.

S2: Třeba vám to právě tu náladu spraví. Taková maličkost to je a povzbudí, hm?

K: Přemýšlím. No, tak dobře, tak já si vypiju tu kávu a přijdu.

Zvenku se ozve rána, jako kdyby někdo pořádně zabouchl vchodové dveře. K proběhne předpokojem, vyběhne ke dveřím od bytu, světlo na něj, a otevře je. Před sebou vidí desku velikého stolu a dvě ruce, jak ho nesou, a zpoza něj dvě nohy, jinak nic. Muž, který stůl nese, se natočí a vejde za zrcadlové dveře, které se za ním s třísknutím zavřou a před K se vyjeví velká cedulka Harras, kancelář, která je ještě ze spodu nasvícená, takže se zrcadlo blýská. Oslepen se vrátí zpátky a také s třísknutím zabouchne dveře. Stojí v předpokoji, kde je Kateřina v polosedě na stole a rozepíná si knoflíky na svetříku.

K: Kateřino, prosím vás, nám se tam někdo nastěhoval?

S2: O tom nic nevím.

K: Tak kdo je k čertu ten chlap, a co si tam co nese stůl?! Zapálí si cigaretu. Kateřina na něj zmateně civí. K pokračuje zvýšeným hlasem. Oblečte se prosím vás. Já teď opravdu nemám v nejmenším náladu. Dokud nezjistím, co je to za chlapa – Zarazí se a velmi

tichým hlasem opakuje. – dokud nezjistím, co je to za chlapa, tak asi sotva budu mít na něco náladu. Navíc ty stěny – jako z papíru. Tma.

Výstup třetí

K sedí v klubovce a kouří. Vejde S1. Celý tento výstup mluví K šepetem a později se přidají i S1 a S2.

S1: Dobře nalaďená. Dobré ráno!

K: Šepetem. Dobré ráno.

S1: Co se děje?

K: Dlouhá pauza. Došlo zde k určitým změnám. Musíme nastavit určitá opatření, řekl bych, bezpečnostní. Všechno vám to ale řeknu, až přijde slečna Kateřina, ať se nemusím opakovat. Do té doby buďte jen potichu.

S1: Absolutně zmatená, šepetem. Aha, no, dobře. Já jsem totiž přišla dříve, jako včera. Víte. Nemám jít uklidit na stole?

K: No to v žádném případě. Barbora se zatváří, jako by se chtěla na místě rozbřezet, pak se ale nadechne a uklidní. Přes předpokoj vidíme matně přicházet Kateřinu, potom vejde do kanceláře. Tváří se rozmrzele.

S2: Dobré ráno.

K: Dobré.

S1 neřekne nic.

K: Hořce. Jak jste si asi všimly, nastěhoval se nám vedle Harras, kancelář.

S1: Nevšimly?

K: No jen se jděte podívat.

Barbora projde bytem až ke dveřím, otevře je a osleplí ji záře z protějších dveří. Vráť se zpět.

K: Pokračuje. Nemám tušení, kdo to je. Nevím, co dělá. Nás to ale značně omezuje. Vystavujeme náš obchod obrovskému riziku. Obě dvě samy dobře víte, že jsou tady stěny jako z papíru. *S1 se trochu překvapeně a velice nevraživě podívá na Kateřinu, ta jí pohled překvapeně opětuje.* Takže odteď jakoukoliv důvěrnou informaci o našem obchodě mi budete muset napsat a předat na papíře. Já vím, že to bude zdlouhavější, ale neexistuje absolutně žádná jiná možnost. A já se pokusím zjistit, co je zač.

S2: Co kdybychom se šli prostě seznámit? Je to koneckonců náš nový soused.

K: No to v žádném případě. Vy se s ním seznamovat nebudete. Když, tak půjdu já.

S2: Překvapená z jeho přehnané reakce. Tak jděte, prosím.

K: Půjdu. Zapálí si cigaretu. Ale udělejte mi předtím kávu, prosím vás.

S2 odejde do předpokojí. S1 zůstane v kanceláři a čeká, co jí K poví.

K: A vy mi můžete hned připravit druhou kávu. Děkuji.

S1 odejde, K dokouří cigaretu a podá si ze stolu telefon. Zaboří se ještě více do klubovky, aby šel co nejméně vidět. Vejde S2, donese mu kávu a zase odejde.

K: *Vytočí číslo, do telefonu.* Dobrý den, tady K. Chtěl jsem s vámi mluvit, jak jsme se tehdy bavili, přemýšlel jsem, že bych si ten byt naproti mé kanceláře přeci jen pronajal také. Pokud je to ovšem stále možné. *Poslouchá druhou stranu.* Á, protože jsem nemocný, omlouvám se, není to vlastně chvíle vhodná k telefonování, nějak jsem prochládl a přišel o hlas. *Druhá strana.* No, to nemusí, to je v pořádku. *Poslouchá.* No, ale to tedy mrzí mě! Takže pronajatý? Všechny ty místnosti? A kdo že tam bydlí? *Poslouchá.* Jo kancelář. Jako já, no ano. No a co přesně, *Druhá strana.* rozumím. Samozřejmě. Pochopitelně. *Druhá strana.* Máte pravdu. Určitě. Při nejbližší příležitosti.

Vejde S1 s druhým šálkem kávy. K si zapálí cigaretu.

S1: Tak co? Už se jdete představit?

K: Ne, teď mám moc práce.

S1: Vy kolem toho naděláte. Sdílíme teď přece jedno patro. Tak to by snad bylo zdvořilé, jít toho pana Harrase pozdravit.

K: Prosím vás, Barboro, já teď ale opravdu nemám čas.

Vejde Kateřina. Mluví normálním hlasem, nešeptá.

S2: Prosím vás, můžete mi jenom dát ten dopis, co vám včera přišel od pana Navrátila, potřebovala bych si ho přepsat.

K: *Také normálním hlasem.* Neřekl jsem, že se tady bude šeptat?!

S2: Ale prosím vás, co vám je? Jestli je to všechno o tom Harrasovi, tak přece nemáte důvod ho z něčeho podezřívát nebo o něm vůbec mít nějaké špatné mínění. A to už vůbec ne, pokud jste ho ani nikdy v životě neviděl.

K: Vy jste jedna jako druhá, jděte, Kateřino přepisovat, i vy, já mám teď práci. *Obě odejdou.*

K: *Zapálí si cigaretu, vezme telefon a volá, stále normálním hlasem.* Dobrý den, pane Nav– *Přejde do šepotu.* –rátilo, volám vám ohledně té naší schůzky o vašem *ještě ztíší* úvěru. Mohl byste dnes ve čtyři hodiny? poslouchá druhou stranu, potom lehce zesílí šepot Ve čtyři. Ano. Ve Slávii? *Poslouchá.* Ve Slávii. *Co nezřetelnějším šepotem.* Tak dobrá. Položí telefon, během hovoru se mezitím obě slečny z předpokojů vzaly a odešly zaklepat na zrcadlové dveře.

K: *Hlasitým šepotem* Kateřino! nic, *Zkouší znovu šeptem, potom přejde do normálního hlasu.* Kateřino! Pojďte sem. *Pauza.* Barboro! *Vstane a jde do předpokojů, tam je nenajde, tak otevře dveře od bytu, z protějších dveří zrovna vychází Barbora, Harras a Kateřina.*

Harras: ...dva další stoly a dva psací stroje. Takže zítra už bude kancelář vybavená kompletně. A potom vás samozřejmě zvu na kávu. *Zarazí se, všichni tři si všimnou K.*

Tma.

Výstup čtvrtý

S1 a S2 jsou v kanceláři, K přechází před nimi sem a tam, kouří.

K: *Šeptem.* Jistě pochopíte, že prostě nemohu stát o podřízené, kteří nerespektují mé příkazy. Je třeba pochopit, že obchody vedu já. Já si velice cením vaší práce, vždycky na vás byl spoleh, nemohl jsem mít nejmenší stížnosti. Ale od včerejška jako byste se obě, s prominutím, zbláznily. Řekl jsem jasně, že se

bude šeptat, řekl jsem jasně, že jestli se s Harrasem někdo půjde seznámit, budu to já. K prvnímu i druhému mám své důvody a vy jste buď dostatečně

rozumné na to, abyste stejně jako já viděly očividné anebo to nechápete, nicméně musíte dělat to, co řeknu. Obchod se nachází v krizové situaci. Spoléhám na vás, na obě, že už mě vícekrát neklamete.

Obě jdou směrem k předpokojům, S1 si nasazuje kabát a bere tašku, Kateřina také.

K: *Volá šeptem.* Kateřino! Vy dnes odcházíte stejně jako Barbora? *S2, předstírá, že ho neslyší, obě odejdou, zabouchnou dveře. K si zapálí další cigaretu.*

Tma.

Výstup pátý

K: *Sám v kanceláři, opět šeptem telefonuje, domlouvá schůzky, zmiňuje.* „Ne, bohužel se nemůžeme sejít v mé kanceláři, zrovna se tu maluje. „*Kouří, dívá se na hodinky, ani jedna slečna ještě nepřišla.*

Harras: *Z druhého bytu.* Barborko, mohl bych vás poprosit o kávičku? Se smetánkou? Barborko, jestli byste byla tak laskavá a donesla mi hned potom ještě druhou kávičku, se smetánkou? Budu toho mít dnes hodně na práci, osmnáct lidí si u mě včera požádalo o úvěr. Ještě že mám dvě slečny, co mi to budou všechno zapisovat. Á, děkuji za kávičku, Barborko. *Hlas přejde do slyšitelného šepotu.* Barborko, vy přicházíte do kanceláře vždy o

něco dříve než Kateřina, že ano? Zase zvučně. Takže prosím vás, Kateřinko, tady seznam jmen, můžete každému založit složku. První schůzku mám za dvacet minut ve Slávii a nevím, jak dlouho se zdržím, možná přijdu do kanceláře až po čtvrté. V tom případě na viděnou zítra, slečny! Leda, Kateřinko, byste měla ještě dnes po pracovní době čas mi ukázat, jak to vlastně funguje v té kuchyni, byl bych vám velice vděčný, ovšem, samozřejmě vás nechci zdržovat po práci.

K je ve své kanceláři, slyší všechno, co se v druhém bytě odehrává, je čím dál tím více naštvaný, potom vezme jeden z papírů ze své kanceláře a nalepí ho na papírovou stěnu, stále slyší hovor z vedlejšího pokoje, a tak vezme další papír a nalepí ho, tempo se zrychluje a lepí čím dál urputněji své papíry na stěny, snaží se jediným způsobem, jaký má, znásobit vrstvy stěn, aby nemusel poslouchat, co se vedle odehrává. Až mu dojdou všechny papíry, zapálí si cigaretu. Ale nemá káfe.

Tma.

Mimozemšťan

Strohé místnosti, uprostřed je stůl potažený černým ubrusem a v pozadí dvě televize, pokud možno ovázané stuhou, nahoře s mašlí, televize jsou na stolku, tak aby na ně bylo možné vidět přes stůl s ubrusem. Před diváčkou elevací jsou postaveny dvě kamery. Obě jsou namířeny mírně nahoru, tak aby zabíraly postavy stojící na úrovni stolu zhruba od hlav k patám. Záběry z kamer se přímo přenášejí na televizní obrazovky, vlevo z pohledu diváka je video Ženy, vpravo Muže. V příběhu je jedenáct scén, které jsou vždy odděleny úplnou tmou. Během první a druhé scény nejsou ani Žena ani Muž v záběru. Úsek, natočený v třetí scéně se přehrává v televizi, jakmile začne čtvrtá scéna, promítá se v televizi přes tu původní. Hrají tedy obě současně, kvalita obrazu klesá. Natočené materiály jsou bez zvuku. Žena i Muž mají prosté kostýmy, které pokud možno k ničemu konkrétnímu neodkazují, Žena je v šatech, Muž v kalhotách a svetru. Mimozemšťan je v bílém uzlíčku, jak by bylo zabalené novorozeně, ale nic z něj není vidět. Všechna světla jsou pod stolem, přes ubrus je nejde vidět. Jedno je namířeno na Ženu, jedno na Muže, na celé jejich postavy. Ve chvíli, kdy je Mimozemšťan položený na stole, prosvítá ještě světlo zespodu (ve středu stolu je kruh kulatých otvorů, kterými prosvítají paprsky kolem dítěte). Na konci každé scény (vyjma prvních dvou) se herci přesunou na své pozice (každý před svou kameru) a zaujmou neutrální postoj.

Scéna 1

Muž a Žena na stole souloží, čelem k divákům, takže jdou vidět jen od pasu nahoru, jsou rozsvícená jen boční světla. Soulož je spíše pomalá, až mechanická. Tma.

Scéna 2

Žena leží na stole ve stejné pozici, jako v předchozí scéně, Muž jí zpod šatů tahá několik metrů pupeční šňůry, až nakonec se ozve dětský křik a on vytáhne dítě. Z pohledu diváka nebude vidět, ozve se jen hlasité cvaknutí nůžek, jak Muž přestřihne pupeční šňůru. Tma.

Scéna 3

Uzlíček s Mimozemšťanem je položený na stole, Žena od pasu nahoru leží na stole a tulí se k němu. Muž stojí na svém místě před kamerou a znechuceně a šokovaně se dívá na Mimozemšťana. Dlouhá statická scéna, Žena jen různě šahá na Mimozemšťana, zkouší ho lechtat, hladí ho tam, kde by mělo miminko vlásky a tak podobně. Je slyšet oddechování spícího miminka.

Scéna 4

Muž i Žena na stejných místech. Muži došla trpělivost, agresivně: „Co to je?! Kde se to tu vzalo?!“, Důsledkem jeho agrese začne Žena v pololehu Mimozemšťana křečovitě svírat, z toho přes uzlíček začne prosakovat neurčitá tekutina. Muže ještě více rozčiluje, že ho Žena příliš neposlouchá. Přechází sem a tam, snaží

se jí více zaujmout svým projevem, takže se jí i dotýká. Dotyku Mimoszemšťana se ale brání. Chce jí, ale ne násilně, sundat ruce z uzlíčku. Je slyšet oddechování spícího miminka.

Scéna 5

Žena stojí na svém místě před kamerou a kojí Mimoszemšťana. Muž stojí na svém místě před kamerou a popíjí z placatky. Dlouhá, téměř statická scéna. (Na Ženině televizi teď hraje první video, na Mužově už se přehrávají dvě přes sebe.) Občas se ozve zamlaskání.

Scéna 6

Žena nutí Muže, aby si Mimoszemšťana taky pochoval. Muž i Žena musí dát pozor, aby si vzájemně nevešli do záběrů. Žena Mimoszemšťana pokládá na stůl, Muže nejprve přemlouvá, potom už přímo tahá za ruce a nutí ho, aby se Mimoszemšťana alespoň dotknul. Ozývají se neurčité zvuky novorozence.

Scéna 7

Muž a Žena, každý na svém místě před kamerou, oddechování spícího dítěte, vedou dialog, jde poznat, že Žena oddaně miluje své dítě, Muž je naproti tomu racionální. Dialog se ale nese v klidném, melancholickém duchu. M: „Vždyť to přece není moje. Totiž naše. Není to člověk.“ Ž: „Je to naše dítě.“ M: „To není tvoje chyba, Leňulko, já ti nic nevyčítám. Ale vždyť takhle přece nebudeme žít.“ Ž: „A ty ho nemáš rád? Je to tvoje dítě.“ M: „Ty ho máš ráda? To hlavně není dítě. Vždyť se na to podívej, vůbec nemůžeš vědět, on třeba ani nic necítí...“ Ž: „Ty vůbec nemůžeš vědět. Ty nic necítíš.“

M: „Ale on přece není šťastný...“ Ž: „Jak šťastný? Je to miminko. Ty si pamatuješ, co jsi cítil, když ti byl jeden den?“ M: „Ne, ale vím, co cítím teď. Přece to dítě nebude šťastné, když bude vědět, jak moc jeho rodiče trpí.“ Ž: „Ty trpíš? Já netrpím. Já jsem šťastná.“ M: „Ale když to prostě není moje dítě.“ Ž: „Samozřejmě, že je tvůj. Jestli ho nemáš rád, tak se to naučíš.“

Scéna 8

Muž si přihýbá z placatky, Žena nehybně stojí na svém místě. Po delší statické chvíli pití se oba najednou vrhnou ke stolu, Žena se snaží Mimoszemšťana přivínout k sobě, Muž se snaží jí ho vytrhnout, je agresivní: „Pustl!“, Perou se o uzlíček, ten spustí křik. Pohyby i zvuky zintenzivní.

Scéna 9

Muž i Žena sedí každý na svém místě před kamerou zády ke stolu a vyčerpaně oddechují. Mimoszemšťan leží na stole, je potichu, ale po chvíli začne brečet. Žena vstane, vezme Mimoszemšťana, postaví se na své místo a chystá se ho nakojit, Mimoszemšťan ale odmítá pít a pořád jen hlasitě pláče. Muž se dívá před sebe, ale je zjevné, že ví, co se děje.

Scéna 10

Do křiku dítěte začne křičet Žena: „Teď nej! To je tvoje chyba!“, M: „Moje chyba? Tys přivedla na svět zrůdičku! Naštěstí aspoň není schopná přežít více než den!“, Hádku graduje dalšími obvině-

ními, dětský křik sílí. Potom najednou utichne. Muž a Žena se ještě chvíli hádají, potom jim dojde, že dítě už nekřičí.

Scéna 11

Muž a Žena sedí každý na svém místě před kamerou, ale blíž, jde vidět detail jejich obličejů, který se už ale přes všechny záběry, které v televizích běží, nijak výrazně nerýsuje. Na televizích je nerozkódovatelná směsice tvarů, které ještě chvíli běží, po chvíli se obě televize přepnou a budou šumět. Začne hrát skladba So Glad (David Lynch, z alba Crazy Clown Time). Muž a Žena se na sebe ani nepodívají. Světlo pomalu zhasíná, hudba zesiluje. Konec.

Postavy

Matka – neumí vyjádřit lásku své Dceři ani Dvočtatům, je vidět, že fyzický kontakt je jí krajně nepříjemný, lásku a obětavost ale cítí, vychovává své potomky a je nešťastná, když vidí, že se jí to vymyká z rukou, její pohyby jsou vždy energické, kde vhodno až agresivní

Dcera – vychovávána přísnou Matkou, která nikdy nenaznačila emoce, Dcera sama neví, jak se chovat k Dvočtatům a vesměs kopíruje chování své Matky, spíše než rozčileně přistupuje ke všemu pasivně, její pohyby jsou ze začátku energické, až křečovitě urputné, po odehnání Muže však zpasivní a zesmutní, což se projeví v pohybech a mimice

Muž – hraje ho žena, schovaná v povlečení na peřinu, ze kterého jdou vidět jen její boty

Dvočtata – mají podobný charakter jako Dcera v první polovině, jejich pohyby jsou téměř stále symetrické, jejich mimika je odlišná a reakce všeobecně spíše lehce naivní.

Na scéně jsou dva praktikáble, na nichž leží dvě matrace, celý tento objekt je až po zem zakryt bílým prostěradlem. Na kraji postele leží bílé povlečení s červenými květy, uvnitř je člověk, má na sobě vojenské černé boty.

Matka má na sobě prosté černé šaty, Dcera a později i Dvočtata mají nhrubo ušité šaty z bílých prostěradel. Kostýmy svými

stříhy nemají nic připomínat, podstatné jsou jen barvy. Scéna je nasvícená dvěma reflektory, které jsou postaveny na zemi před první řadou, světlo jde tedy zespodu, postel je nasvícená jedním reflektorem shora. Na elevaci vzadu za diváky sedí v přítmi lampy dvě zpěvačky, v představení je živá vokální hudba a konkrétní zvuky.

1.

Matka drží Dceru v náručí, pustí ji, Dcera se ještě několik sekund křečovitě drží kolem jejího pasu, potom spadne na postel. Tma.

2.

Matka a Dcera leží v posteli, Dcera se jako malé dítě k Matce lísá, objímá ji, Matka je úplně pasivní. Čím dál méně světla, tma. Pauza. Ostré světlo, Matka vstává, vytahuje zpodpostele dětský nafukovací bazének a červenou konvici na zalévání květin na zahradě. Jde probudit Dceru, dotáhne ji do bazénku, tam ji posadí, zalije vodou z konvice, za vlasy vytáhne do stoje a nůžkami hrubě ustříhne několikacentimetrový pruh jejich šatů, aby je zkrátila. Ústřížky si schová do kapsy. Tma.

3.

Matka a Dcera opět leží v posteli, Dcera se snaží lísat, Matka se tentokrát záměrně posouvá od Dcery co nejdál. Tma. Pauza.

Ostré světlo, opakuje se stejná scéna, jako prvně, proces výchovy, zalití v bazénku, ustříhnutí šatů, schování ústřížků, tma.

4.

Matka a Dcera v posteli, během Dceřiných pokusů o fyzický kontakt se Matka pokouší z postele vstát a odejít, Dceru od sebe odstrčí, ta se zklamaně na posteli posouvá blíže k „peřině-člověku“, stulí se k ní a po chvíli i „peřina-člověk“ ožije a obejmutí Dceři oplátí. Ostré světlo, to stejné ráno, jako předtím. Tma.

5.

Matka a Dcera v posteli, znovu ty samé pokusy o fyzický kontakt, skončí tím, že Matka opravdu vstane a odchází z postele, Dcera ji následuje, zaznívá rytmus a následuje taneční choreografie, při níž Matka prchá před Dcerou, která se jí málem až násilně snaží obejmout, na konci této choreografie skončí Dcera na posteli, Matka v šeru mezi diváky pokračuje ve svých nervózních pohybech, kterými začínala choreografie. Dcera se na posteli přitulí k „peřině“, která jí obejmutí oplátí a pokračují choreografií, z postele na jeviště, stoupá mezi nimi milostné napětí, tančí jako muž a žena a skončí v objetí na posteli. Tma.

6.

Ostré světlo, Dcera v červených šatech leží na posteli, „peřina“ leží na ní, Dceřiny nohy i paže „peřinu“ pevně svírají. Vstoupí Matka, snaží se rozplést končetiny spící Dcery, která je ale groteskně vždy hned křečovitě vrátí do původní polohy. Matce se nakonec podaří vyprostit „peřinu“, stojící postavě nabídne ruku,

jakoby se chtěla jen představit, ve chvíli, kdy postava v peřině ruku stiskne, Matka ji silou pošle pryč. Dcera, která se posadila ve chvíli, kdy postava v peřině slezla z postele, vše vidí a po odchodu postavy v peřině se zhroutí na postel. Matka uklidí bazén i konvici zpět pod postel. Tma.

7.

Matka a Dcera leží každá na opačném kraji postele, zády k sobě, jak nejdál to jde. Tma.

8.

Matka a Dcera na stejných místech, Dcera leží na zádech, je těhotná a soudě podle svých pohybů se chystá родit. Matka se probudí, vidí, co se děje a začne zpod Dceřiných červených šatů vytahovat igelitové sáčky plné vody, které jsou všechny spojeny stužkou, Matka tahá a tahá, některé ze sáčků prasknou a voda stříká kolem, souběžně se zpod postele z bazénu vysouvají Dvojčata, propletená do sebe, až se vysunou celá jejich těla, Matka přestřihne stužku a ozve se dvojité dětský pláč. Matka i Dcera se vyčerpaně dívají na Dvojčata, Dcera klesne na postel. Tma.

9.

Opakuje se scéna 2., funguje symetricky, jedno z Dvojčat se lísá k Matce, druhé k Dceři, opakuje se i ráno s bazénem a konvicí, tuto „výchovu“ obstarává Matka, která se snaží přemluvit Dceru, aby jí pomohla, ta se však odebere do šera mezi diváky a tam provádí sérii nervózních pohybů podobně jako předtím Matka.

10.

Opakuje se scéna 3., symetricky.

11.

Opakuje se scéna 4., Dvojčata se místo k „peřině“ tulí k sobě navzájem.

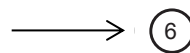
12.

Opakuje se scéna 5., po posteli následuje stejná choreografie jako předtím mezi Matkou a Dcerou, dvojitě, Matka i Dcera po ní zmizí v šeru, kde stále pokračují ve svých pohybech, kdežto Dvojčata zůstávají na jevišti, jejich choreografie je vyrovnanější než choreografie Dcery a „peřiny“, bez rozdělení ženské a mužské role. Skončí ve stejné pozici jako Dcera a „peřina“ předtím.

13.

Matka a Dcera vejdou, Matka je šokována, opět stejné groteskní rozplétání, Dcera mezitím nalije veškerou vodu z konvice do bazénku, lehne do něj a začne se topit. Matka ji pozoruje, vědoma si toho, že ji nemá jak zastavit. Když Dcera zemře, Matka vezme z postele bílé šaty, které na sobě Dcera měla původně a snaží se je narovnat, přikládá k nim odstřižené kousky a potom je žehlí rukama. Když šaty zvedne, zklamaně vidí, že ustřižené kousky k nim znovu nepřilnuly. Jde k bazénku, kde šaty rozprostře po mrtvém těle Dcery. Ani to Dceru neoživí. Matka zůstává sedět, ležet, objímajíc bazének s mrtvým tělem, Dvojčata, která to vše celou dobu sledují spolu kolem bazénku a pevně se držící za ruce odcházejí do tmy směrem k muzikantkám. Tma. Konec.

VÍTĚZ SLAVÍ NA DVOŘE BARÁKU

Postavy

Herec 1 = jméno herce + „memnon“ – např. Petrmemnon

Herec 2 = jméno herce + „chiles“ – např. Jardachiles

Herec 3 = jméno herce + „machos“ – např. Vojtamachos = dr. Ulrich von Schérer

Mořský vítr

Poseidon

Ježek

Spoluježek

Prodavač 1 a 2

Fétnista

Vlaštovka

Prolog

Na jevišti je pouze jeden mikrofon – stojí na stojanu uprostřed forbíny. Rozsvítí se bodový reflektor na mikrofon.

Přijde herec 2.

Herec 2: *Do mikrofonu.* Dobrý večer, dámy a pánové. Mé jméno je *Jméno herce 2*. Odmlčí se. Znáte ten pocit, když jdete po ulici a vzpomenete si na něco vtipného? To se mi teď nedávno stalo. *Směje se při té vzpomínce.* Začal jsem se smát *Začne se smát.* a všichni kolem na mě koukali jako na magora. *Všimne si, že je trapnej.* Mě často napadají vtipný věci. Třeba: ... *Dlouze přemýšlí.* Čech, Rus a Němec potkají ježka, a vsadí se s ním...ne to

je blbost...hmm...Jdou dva a prostřední spadne. *Pořád je trapnej.* Vidíte? Jednou budu slavněj komik a uznávaněj herec. Proslavím se tak, že se o mě bude učit ještě za sto let. *Smutně odejde na stranu. Přijde herec 1.*

Herec 1: Dobrý večer, dámy a pánové. Mé jméno je *jméno herce 1*. Víte co se stane, když hodíte vajíčko na Zem? Shoří v atmosféře! *Taky trapnej vtip.* Jednou budu slavnější herec než *Jméno herce 2*. *Jde na stranu. Přijde herec 3.*

Herec 3: Dobrý den.

Herec 2: *Jméno herce 3*

Herec 1: je hlavním hrdinou

Herec 2 a Herec 1: hrdinou?

Herec 3: Hrdinou.

Herec 1: hlavním hrdinou hry

Herec 2 a Herec 1: Jak se stát hrdinou.

Začne hrát řecká popová hudba. Herec 2 a herec 1 se rozběhnou do zákulisí a nanosí na jeviště čtyři židle, krabici, plyšovou želvu, přestřadlo, červenobílou igelitovou pásku, tlustou knihu. Herec 3 mezitím mluví do mikrofonu.

Ulrich: Jsem doktor Ulrich von Schérer. Právě jsem vynalezl stroj času. Ve starověkém Řecku byla statisticky největší výskytovost hrdinských skutků v historii, tudíž se vrátím přesně do té doby a jeden takový hrdinský skutek vykonám. Stanu se slavným

Jardachiles: Ruská carevna JARDACHILES

Petrmemnon: Debile. *Zprava přiletí zpráva – vlaštovka.*

Petrmemnon: Hele vlaštovka!

Jardachiles: Jů, ta je krásná!

Petrmemnon: Je. Co je?

Jardachiles: Proč umřela?

Petrmemnon: Vlaštovko!

Jardachiles: Někdo ji zastřelil!

Petrmemnon: Nezasťelil.

Jardachiles: Ale vlaštovka umřela. Áha.

Petrmemnon: Protože nesla zprávu.

Jardachiles: Jak to souvisí?

Petrmemnon: Vlaštovky, který nesou zprávu, umřou.

Jardachiles: Proč?

Petrmemnon: Protože neví, co by si počaly.

Jardachiles: Takže podnikání s poštovníma vlaštovkami je nelidská činnost a vymírají kvůli ní vlaštovky.

Petrmemnon: Pravda. Měly bychom používat holuby.

Jardachiles: Tak se koukni na tu zprávu.

Petrmemnon: *Zvedne vlaštovku.* Ale co když ta zpráva není pro nás?

Jardachiles: A pro koho by byla?

Petrmemnon: Tady pro někoho.

Jardachiles: Čeká tady někdo z vás poštovní vlaštovku?

Někdo zakřičí, že jo.

Jardachiles: *Chvilí zmateně přemýšlí, jak na to zareaguje.* Vidiš, nikdo nic. *PETRMEMNON rozbalí vlaštovku a přečte si zprávu.*

Jardachiles: Přečti to nahlas!

Petrmemnon: Proč?

Jardachiles: Aby to slyšeli.

Petrmemnon: Kdo?

Jardachiles: Já.

Petrmemnon: Čte. Na vědomost se dává, že každý bojeschopný muž, který chce a není mu proti vůli bojovat proti Trójanům, se musí zapsat do řecké armády. Pokud tak neučiní, stihne ho trest smrti. Všichni dobrovolníci necht' se dostaví dnes odpoledne do přístavu a zapíší se jako žoldáci na tažení proti Tróji.

Jardachiles: To je super! Můžeme se zapsat! Staneme se vojáky a uděláme plno hrdinských skutků!

Petrmemnon: *Nadšeně.* A navíc se vyhneme trestu smrti. Čte dál. S sebou si vezměte vlastní zbraň a zbroj, kapesné, přezůvky na palubu, kartičku pojišťovny a nějaké jídlo (první společné jídlo bude večeře) – podepsán: VOJTAMACHOS

Jardachiles: Jdeme se zapsat.

Odejdou.

Obraz 3

Herec 2: Obraz třetí, Jak verboval do armády a udělal si kamarády.

Vojtamachos: Jarní cibulka! Jarní cibulka! Kupte sladoučkou jarní cibulku! Za pouhý jeden podpis je vaše!

Jardachiles: Hele, cibule za podpis, to je dobrý.

Petrmemnon: To ti povídám, to teda je! Měli bychom se podepsat.

Jardachiles: *Na Vojtamacha.* Chceme cibuli.

Vojtamachos: Jarní?

Petrmemnon: Ne.

Vojtamachos: Jinou nemáme.

Jardachiles: Tak nic. Nashle.

Vojtamachos: Počkejte, počkejte. Pochopitelně máme všechny druhy cibule, dělal jsem si z vás jen srandu.

Jardachiles: Srandu? Z vás asi nikdy komik nebude. Zato ze mě jo.

Vojtamachos: Jasně. Tady se prosím podepište a já vám ze sklepa donesu, jakoukoli cibuli si řeknete.

Petrmemnon: Dobře. *Podepišou se.*

Vojtamachos: Muhahaha *Ďábelský smích.* Žádná cibule nebude hlupáci. Zapsali jste se do armády. Muhahaha. *Tančí ďábelský taneček.*

Petrmemnon: To jsme stejně původně chtěli.

Jardachiles: Nám to nevadí, my jsme chtěli do armády. Jen je škoda, že nám nedáte tu cibuli.

Petrmemnon: Mně bylo hned divný, že říká, že půjde do sklepa, a přitom jsme na molu.

Jardachiles: Nevěděl jsem, že jsme na molu.

Petrmemnon: Protože z kulis to poznat není a do teď to nikdo neřekl.

Vojtamachos: Hlupáci, rozlučte se s rodinou, rozlučte se s domovem. Teď pojedete přes moře s celou řeckou armádou.

Jardachiles: To jsme chtěli.

Vojtamachos: Můžete se vzpírat, ale není to nic platné! Mám vaše podpisy!

Petrmemnon: Věřte nám, to jsme chtěli.

Vojtamachos: Pojedete do války a umřete tam.

Jardachiles: To jsme... nechtěli.

Vojtamachos: Muhahaha! Budete bojovat proti Trójanům, abyste získali zpět Spartskou Helenu! Muhaha. Nic vás už nezachrání.

Petrmemnon: To je dobrý, chtěli jsme bojovat o holku.

Vojtamachos: Holku!? Jakou holku! Naše Spartská Helena je nejkrásnější stvoření pod sluncem i nad ním. Samotná Venuše jí závidí její krásu!

Petrmemnon: No tím líp, o hezkou holku budem bojovat ještě radši.

Jardachiles: O nás dvou se ví, že máme rádi hezký holky.

Vojtamachos: *Zděšeně, pohoršeně.* Vy...vy...vy...

Petrmemnon: PETRMEMNON, těší mě.

Jardachiles: A já jsem JARDACHILES.

Vojtamachos: Tak abyste věděli, vy darebáci, já jsem VOJTAMACHOS! A na vás dva si dám pozor! Jestli přede mnou ještě někdy řeknete o Spartské Heleně, že je „holka“, tak Vás na místě propíchnu.

Jardachiles: Čím?

Vojtamachos: Tím, co budu mít zrovna po ruce.

Petrmemnon: Helena je holka.

Vojtamachos: *Rychle popadne srolovaný svitek s podpisy a zabodne ho PETRMEMNONnovi do břicha. Svitek se ale jen zmačká. Sakra, takhle to nemůžu odevzdat. Agamemon by mi nezaplatil.*

Petrmemnon: Kdo?

Vojtamachos: *Přehnaně artikuluje.* A G A M E M N O N

Petrmemnon: Ajó, Agaemon...

Jardachiles: Kdo?

Petrmemnon: *Přehnaně artikuluje.* A G A M E M N O N

Jardachiles: Ajó, Agaemon..

Vojtamachos: Nepodepsali byste se mi ještě jednou?

Jardachiles: Klidně. *Podepíšíou se na nový svitek.*

Vojtamachos: Muhahaha, hlupáci! Zapsali jste se do armády a teď umřete ve válce. *Ďábelský taneček.*

Petrmemnon: Jasně. *Jardachilovi.* To ti povídám, to je teda magor.

Doufám, že velitel naší posádky bude normální.

Jardachiles: Bude to tady ten.

Petrmemnon: Vy budete velitel naší posádky?

Vojtamachos: Yes.

Petrmemnon: Prosím?

Vojtamachos: Ano, budu.

Petrmemnon: Jak jsi věděl, že to bude on?

Jardachiles: Nikdo jinej tu není. *Ozvou se cikády.*

Petrmemnon: Promiňte, pane veliteli, mám otázku.

Vojtamachos: Teď ne, slavím. *Stále probíhá ďábelský taneček.*

PETRMEMNON chvíli čeká.

Petrmemnon: Jak dlouho ještě budete slavit?

Vojtamachos: Dokud budu mít radost.

Petrmemnon: Kde je zbytek řeckého vojska?

Vojtamachos: *Zarazí se.* No jo... Kde jsou? *Rozhlídne se.* Oni už odjeli! Hups. Musíme je dohnat.

Jardachiles: Někdo už se možná stává hrdinou a my tam nejsme!

Petrmemnon: Honem, musíme je doplout!

Vojtamachos: Posádko! Do lodí! Vyplováme na moře! Hrdinské skutky na nás čekají!

Hraje řecká popová hudba. Napne se prostěradlo s namalovanými vlnami a začne se jemně třepotat na pozadí. Všichni naskáčou do lodí (asi do vláčku za sebe) a pádlují sem a tam po jevišti.

Obraz 4

Herec 1: Obraz čtvrtý, jak v moři byly želvy a ne ryby, a jak Poseidon dopustil se chyby.

Herec 2: Dámy a pánové, náš hrdina se právě nachází na divokém moři!

Herec 1: Na takovém moři visí jeho život na vlásku.

Herec 2: Je odkázán na boží přízeň víc než kdekoliv jinde. A bohové mohou skutečně kdykoli zasáhnout.

Herec 1: *Vytáhne falešnou ruku.* Toto je boží ruka, která má moc zasahovat do dění v Ulrichově cestě.

Herec 2: Malá ukázka!

Herec 1: Poklidné, slunečné moře! *Mávne falešnou rukou a všichni jedou v lodi jako na poklidném, slunečném moři.*

Herec 2: *Vezme si falešnou ruku.* Bouřka! *Mávne falešnou rukou a všichni jedou v lodi jako na děsivém, rozbouřeném moři.*

Herec 1: Štědrá nálada! *Poklepe falešnou rukou Ulrichovi na hlavu.*

Ulrich: Kdo chytí můj měšec, dostane mou večeři! *Hodí měšec.*

Herec 2: Panovačná nálada. *Poklepe Ulrichovi na hlavu.*

Vojtamachos: Pádlujte pořádně, vy lemy!

Petrmemnon: Jedeme na plachty, šéfe.

Vojtamachos: Foukej, větre! Nebo tě pošlu za Agameonem!

Mořský vítr: Za kým?

Vojtamachos: Za A G A M E M N O N E M!

Mořský vítr: Ajó, za Agaemoem..

Vojtamachos: Co vy dva se válíte? Že jedeme na vítr neznamená, že do toho nemůžete pádlovat! Musíme dohnat zbytek armády, tak šupito presto!

Jardachiles: Cože?

Vojtamachos: Pádľujte!

Petrmemnon: To ti povídám, ten má dneska ale náladu. Kolem pluje želva.

Jardachiles: Mám takovej divnej pocit, jako bychom za to mohli my.

Vojtamachos: Pádľujte, darebáci!

Petrmemnon: *Mávne falešnou rukou směrem k Lukamachovi.* Buď v klidu!

VOJTAMACHOS se zarazí. PETRMEMNON se znaveně posadí a odpočívá. Prostěradlo s vlnami se přestane třepotat. Želva přestane plout. Ne jako, že by se potopila, zůstane na hladině, takže pluje, ale nepluje nikam z místa.

Jardachiles: Šikovná věcička. Ta ruka.

Petrmemnon: To je.

Jardachiles: Můžem si s ní hrát na bohy.

Petrmemnon: Však co by se mohlo stát?

Jardachiles: Kde jsme ji vlastně vzali?

Petrmemnon: Já jsem ji vzal z tvé ruky.

Jardachiles: A kde jsem ji vzal já?

Petrmemnon: Nevím, myslel jsem, že si to fasoval jako zbraň.

Jardachiles: Ne...

Vojtamachos: Pánové... co to má znamenat? To je vzpoura, či co? A co je to za ruku?

Petrmemnon: Klid, to je jedno.

Vojtamachos: Oba vás pošlu za Agamemnonem, jestli okamžitě nezačnete pádlovat! A tu ruku mi dejte!

Jardachiles: Jak to že není v klidu.

Petrmemnon: Asi jsem ho tím kouzlem netrefil. *Mávne rukou znovu.* Buď v klidu! ... Tak a je to.

Jardachiles: Ale jestli si ho před tím netrefil, tak co jsi trefil?

Petrmemnon: ??

Jardachiles: Proč ta želva pluje na místě?

Petrmemnon: !!

Jardachiles: Proč naše loď pluje na místě?

Petrmemnon: Trefil jsem tím kouzlem moře!

Jardachiles: ??

Petrmemnon: A moře přestalo téct!

Jardachiles: !!

Petrmemnon: Teď se odsud nedostaneme a umřeme hladu! Šéfe! Vojtamachu! Co budem dělat! Moře neteče! Dejte nám rozkazy.

Vojtamachos: Však vo nic nejde chlapi, buďte v klidu.

Jardachiles: O nic nejde? Umřeme! Nevykonáme žádný hrdinský skutek.

Petrmemnon: A umřeme na to, že nemáme co jíst.

Vojtamachos: Jste strašní hrotiči chlapi...

Jardachiles: Co? A co teda máme dělat?

Vojtamachos: Naučím vás kanastu, chcete?

Petrmemnon: Je pod vlivem toho kouzla. Mávne rukou. Buď normální!

Vojtamachos: Karty mám v batohu, chcete?

Jardachiles: Normální být nemůže. *Mávne rukou*. Buď jako dřív!

Vojtamachos: Moře přestalo téct? Né! Né! Né! Umřu ve špatným století a ještě ke všemu bezvýznamně.

Jardachiles: Jste velitel. Dejte rozkazy.

Vojtamachos: Správně... mám to... počkáme, až kolem pojede jiná loď a ta nás zachrání.

Petrmemnon: Žádná nepopluje, celý moře neteče.

Vojtamachos: njnj

Jardachiles: Takže celý řecký vojsko je uvězněný na moři.

Petrmemnon: A padesát tisíc Řeků umře hladu.

Vojtamachos: njnj... Počkat! Pánové, to je naše šance! Teď je potřeba hrdinský čin!

Petrmemnon: njnj

Jardachiles: Ale prvně sníme tu želvu, abychom se posilnili.

Petrmemnon: Ne!

Jardachiles: Proč ne?

Petrmemnon: Přece ji nebudeš jíst? ... Takhle syrovou. Uděláme si polívku.

Vojtamachos: Ne!

Oba: Proč ne?

Vojtamachos: Obětuje ji bohům, aby nám udělili svoji přízeň.

JARDACHILES a PETRMEMNON na sebe kouknou.

Oba: Oukej.

Vojtamachos: Cože?

Jardachiles: Jo.

Petrmemnon: A jak to uděláme?

Vojtamachos: Budeme teď Poseidonovo jméno artikulovat tak špatně, až ho to naštvě a teleportuje si nás k sobě do své říše.

Petrmemnon: No jasně. A tam si s ním budeme moct promluvit!

Jardachiles: A on nám poradí, co dál.

Vojtamachos: Správně... pánové, připravte se... Všichni se postaví do řady a začnou vykřikovat špatně artikulované Poseidonovo jméno. Po chvíli se ozve řecká soft-elektro hudba z 80. let, zablikají barevné reflektory modrá a hrdinové se objeví před Poseidonem.

Herec 3: Poseidonovým hlasem. Jsem Poseidon, co tu chcete?

Herec 1: Co to děláš?

Herec 3: Mluvím, za Poseidona.

Herec 2: Proč?

Herec 3: A kdo za něho má mluvit?

Herec 1: Nikdo. On sám.

Herec 3: Aha.

Petrmemnon: Mocný Poseidone, přijmi naši oběť a uděl nám za ni svou přízeň. Hodí želvu na Poseidona.

Poseidon: Au! Můj nos! Vy darebáci! Mluví jako s ucpaným nosem. Teď kvůli vám mluvím takhle.

Jardachiles: Omluv se.

Petrmemnon: Promiňte.

Poseidon: Buď z ticha! Jen jste mi přidělali problémy.

Jardachiles: Jaké máte problémy?

Poseidon: Žiju ve vodě. Mám trojzubec, ale ten mi tady zrezivěl. Prostřední zub se kvůli tomu ulomil a já nevím, kde je. Potřebuju ho najít, abych mohl vládnout mořím.

Vojtamachos: Ó sluhutný vládče vod, mocný bože, přináším ti tvůj ztracený zub. *Podá Poseidonovi falešnou ruku.*

Poseidon: Jů!...To je on! Tys ho našel!

Petrmemnon: Byl na naší lodi.

Poseidon: Dobře vy, vyhráváte bludiště.

Vojtamachos: Yes!

Poseidon: Cože?

Vojtamachos: To jsem rád.

Poseidon: Ještě aby ne. Ale nemyslete si, že nevím, co jste natropili! Kvůli vám teď neteče moře.

Jardachiles: To byl on!

Petrmemnon: To byl on!

Vojtamachos: To byl on!

Poseidon: Já nejsem detektiv! Nezajímá mě, kdo to byl!

Vojtamachos: My dva za to nemůžeme.

Petrmemnon: My dva taky ne.

Jardachiles: ...no a my dva už vůbec ne...

Poseidon: Stejně vás potrestám všechny. Můžete mu poděkovat.

Oba: Děkuje.

Petrmemnon: Není zač.

Poseidon: A teď váš trest: abych získal svou moc zpět, potřebuju přípravek proti rzi, kterým bych opravil můj trojzubec. Tebe teleportuju do Benátek. Tebe do Tibetu. A tebe na Antarktidu... Tebe uprostřed. To je Petrmemnon. Budete hledat přípravek proti rzi.

Jardachiles: A co máme udělat, až ho najdeme?

Poseidon: Když ho najdete, řeknete nahlas: „mamama-tatata- ať už je sobota“. To je zaklínadlo, kterým vás teleportuju zpátky. Kapišto?

Všichni: Yes!

Poseidon: Cože?

Všichni: Jo!

Tma, všichni se rozeběhnou na různé strany, dělají teleportační zvuky jako: „vžum“, „všvst“, „bže bže bže“ atp.

Obraz 5

Herec 2: Obraz pátý – Setkání s malými ježky, ve výšce vyšší než jsou tři Sněžky.

Herec 2: VOJTAMACHOS stojí na vrcholu veliké hory.

Herec 1: Fouká vítr, hora se kymácí...

Herec 2: ...avšak VOJTAMACHOS odhodlání neztrácí.

Vojtamachos: Tohle je marný! Skočím dolů a zabiju se, stejně mě nic jiného nečeká. *Chystá se skočit. V tom si ale všimne, že v údolí pod ním je ježek.*

Vojtamachos: Jů. Ježek! A já jsem na něho málem skočil. To bych se napíchl, to nechci. Skočím na druhou stranu. *Na druhé straně se objeví druhý ježek.*

Vojtamachos: Jů. Tady je jeho spolužek. To bych se na něj napích, to nechci. Radši skákat nebudu.

Přestavba.

Obraz 6

Herec 1: Obraz šestý – Jak šel JARDACHILES do Benátek – a jak tam nesehnal ani karbanátek.

Jardachiles: Mám hlad. Třeba tady v těch Benátkách mají karbanátky.

Prodavač: Jarní cibulka! Kupte si jarní cibulku! Sladoučká dobrá cibulka pro mlsné jazýčky.

Jardachiles: Máte karbanátky?

Prodavač: Ne. Máme cibulku.

Jardachiles: To nechci.

Prodavač: Tak zdechni hladý, ty nevděčný zhruba dvacetiletý prase!

Prodavač 2: Poštovní vlaštovky! Kupte si vlaštovku a pošlete vzkaz!

Jardachiles: Máte karbanátky?

Prodavač: Ne. Máme vlaštovky.

Jardachiles: To nechci.

Prodavač: To je mi líto milý, pane.

Jardachiles: V Benátkách nejsou karbanátky. Vzdávám to.

Přestavba.

Obraz 7

Herec 2: Obraz sedmý – O tom, jak flétnista neuměl hrát – a o tom, jak PETRMEMNON neuměl...vůbec nic.

Petrmemnon: Je tady zima. A ticho. Chtělo by to hudbu.

Kolem jde flétnista.

Petrmemnon: Hej! Hej ty! Flétnisto!

Flétnista: Já?

Petrmemnon: Jo ty. Umíš na tu flétnu hrát?

Flétnista: Ne. *Chvilí zklamaně koukají a pak flétnista odejde. Přijde porotce.*

Porotce: Hej! Hej ty! Týpku! Hledám talenty do soutěže! Umíš hrát na kytaru? Klavír? Housle? Saxofon? Ukulele? Vozembouch? Nebo zpívat?

Petrmemnon: Ne. *Chvilí smutně koukají.*

Petrmemnon: Vzdávám to. *Odejde.*

Přestavba.

Obraz 8

Herec 1: Obraz osmý – jak zjistil, proč tam ti ježci vězí, a jak našel přípravek proti rezi.

Vojtamachos: Dole je pořád ten ježek a jeho spolužek. Hej! Ježku!

Spoluježek (Herec 2): Co je?

Vojtamachos: Né... já jsem volal ježka, spoluježku.

Spoluježek (Herec 2): Však jo.

Vojtamachos: Co? Však jo?

Spoluježek (Herec 2): Ve skutečnosti jsem já ježek a ten druhej je spoluježek.

Vojtamachos: Vážně?

Spoluježek (Herec 2): Vážně.

Vojtamachos: Tak to se omlouvám, nepoznal jsem to.

Spoluježek (Herec 2): Nic se neděje. A co jste potřeboval?

Lukamchos: Vy spolu chodíte?

Spoluježek (Herec 2): Ne, čekáme na vlaštovky.

Vojtamachos: Jak jako?

Spoluježek (Herec 2): Čekáme, jestli si na nás některá nesedne a nenapíchne se.

Vojtamachos: Proč?

Spoluježek (Herec 2): Hodilo by se nám to.

Vojtamachos: To je nesmysl. Žádná vlaštovka by to nikdy neudělala. Ale můžu vám jednu chytit.

Spoluježek (Herec 2): Tak chyt'

Vzadu je vlaštovčí hnízdo. Na něm je ale obří vlaštovka, která je pekelně nebezpečná.

Vojtamachos: Tamta obří vlaštovka mě ale zabije.

Spoluježek (Herec 2): Hmm...

Vojtamachos: Hej! Vlaštovko! Pusť mě do hnízda!

Vlaštovka: Ne.

Vojtamachos: Koleduješ si! Pusť mě.

Vlaštovka: Ne.

Vojtamachos: Jak chceš... *VOJTAMACHOS s vlaštovkou chvíli marně bojuje.* To je marný. Mám nápad! *Napiše dopis.* Na, vlaštovko, dones tu zprávu třeba PETRMEMNONovi.

Vlaštovka: To né! Zprávu né! Nevím, co si mám počít! *Umře.*

Vojtamachos: Muhahaha

Spoluježek (Herec 2): Hrdino! Porazil jsi obří vlaštovku! Necht' je tvé jméno na věky známo všem, kteří to nedokázali.

VOJTAMACHOS dá vlaštovku na ježky.

Spoluježek (Herec 2): Díky

Vojtamachos: Proč jste to vlastně chtěli?

Spoluježek (Herec 2): Šťáva z vlaštovek funguje jako prostředek proti rzi a tím léčí naše bodliny.

Vojtamachos: To je cenná informace. Díky ježci.

Spoluježek (Herec 2): Nemáš zač.

Vojtamachos: Teď honem za Poseidonem. Mamama-tatata-at' už je sobota.

Ozve se teleportační zvuk. Všichni dělají: „vžum“, „všvst“, „bže bže bže“ atp.

Obraz 9

Herec 2: Obraz devátý – Jak Poseidon portnul vlaštovky k sobě – a jak chudáci vlaštovky skončily v hrobě.

Poseidon: Čau.

Vojtamachos: Čau.

Poseidon: Jak se máš?

Vojtamachos: Dobrý, co ty?

Poseidon: Taky dobrý... Tak pojďme k věci. Máš přípravek proti rzi?

Vojtamachos: Ne, ale zjistil jsem, z čeho se vyrábí.

Poseidon: Z čeho?

Vojtamachos: Z vlaštovek.

Poseidon: Juchů! Máš druhýho bludišťáka. A tady jsou vlaštovky!

Ze stran přiletí dvě vlaštovky a jsou živé.

Vojtamachos: Co s nima?

Poseidon: Vyždímat.

Vojtamachos: Ne-e.

Poseidon: Jo! Vyždímat.

Vojtamachos: Ale ne-e...

Poseidon: Vyždímat!

Vojtamachos: Chci na to svou posádku!

Poseidon: Máš ji mít. Mamama-tatata-ať se vrátí prasata.

Vrátí se prasata.

Petrmemnon: Koukni vlaštovka!

Jardachiles: Jů! Ty jsou krásný!

Petrmemnon: To ti povídám, ty teda jsou. Tahle se bude jmenovat Julča.

Jardachiles: A tahle Anička.

Oba: A budou to ty nejlepší kamarádky.

Poseidon: Vyždímat.

Oba: Cože? Prosim?

Vojtamachos: Potřebujeme šťávu z těch vlaštovek.

Poseidon: Vyždímat.

Oba: Ne-e.

Vojtamachos: Jo! Vyždímat.

Oba: Ale ne-e...

Vojtamachos: Vyždímat!

Poseidon: Nebo vás pošle za Agamemnonem.

Vojtamachos: Nebo vás pošlu za Agamemnonem.

Oba: Achjo...

Začne hrát smutná hudba. JARDACHILES a PETRMEMNON ždímají svoje vlaštovky na trojzubec. VOJTAMACHOS oddělá rez.

Vojtamachos: A je to...

Poseidon: Teď rozteču moře... Švost. Moře zase teče.

Vojtamachos: Díky... Kluci!

Oba: *Neochotně.* Děkujeme...

Vojtamachos: Taky jste mohli zdechnout hlady.

Jardachiles: Měli jsme sníst želvu.

Petrmemnon: To by bylo lepší.

Vojtamachos: Myslete na to, že jste zachránili padesát tisíc Řeků. Jste teď hrdinové, pánové.

Jardachiles: Ale za jakou cenu.

Petrmemnon: Julča a Anička musely umřít.

Vojtamachos: Nojo... počkat... vždyť my jsme teď zachránili padesát tisíc Řeků! To jsme hrdinové!

Jardachiles: To je pravda.

Petrmemnon: To ti povídám, to teda je.

Vojtamachos: No ovšem! Co na tom, že skoro všichni stejně umřou v Trojské válce.

Petrmemnon: Jak to víte? Že umřou?

Vojtamachos: Pánové, vládce moří, nastal čas, abych se s vámi rozloučil. Stal jsem se hrdinou a víc se tu nebudu zdržovat. Sbohem.

Všichni tři: ??

Ulrich vleze do stroje času. A vyleze ve své době.

Epilog

Herec 1: Obraz desátý – epilog – Jak se vrátil do domova – a jak ho stihla křivda Homérova.

Ulrich: Jsem doma! Honem, honem, co o mně napsal Homér? Musím se podívat? Mám tu někde tu jeho knihu? Jo, tady leží! Vsadím se, že se teď nejmenuje Iliada, ale něco jako Vojtamachadiada. *Sám sebe pobavil, čte, radostně.* Jo! Fakt! Vojtamachadiada! *Raduje se a čte.* VOJTAMACHOS, hrdina všech antických časů, se utkal s vlaštovkou, spřátelil se s Poseidonem, zachránil celou řeckou armádu, a zabránil tak Trojské válce, protože když se moře rozteklo, tak se Řekové radši honem vrátili domů, protože si mysleli, že zastavení moře byla moc Trójanů a jejich boha Apolona... Ty vole! Ty vole! Ty vole! Tak já jsem hrdina! VOJTAMACHOS, hrdina všech antických časů... Vojtamachos, hrdina všech antických časů... VOJTAMACHOS... sakra! To přece není moje pravý jméno! VOJTAMACHOS neexistuje! Hups!

Herec 1: Křivda Homérova stihla doktora Ulricha. To má za to, že chtěl být slavný.

Herec 2: A to je konec náš.

Herec 1: Ne, počkej... ještě sme říkali, že řekneš vtip.

Herec 2: Tys měl říct.

Herec 1: Ne-e, já jsem chtěl, aby to skončilo.

Herec 2: To jsem chtěl já.

Herec 1: Kecáš! Slíbils to, tak řekni vtip!

Herec 2: Neslíbil... *Jde říct vtip...* Je blbej...

Herec 1: Jako já?

Herec 2: Ne, vtip... ty taky... Jdou čtyři a prostřední spadne... *Směje se jen Herec 1.* Sem ti to říkal. *Na diváky.* Jakože předtím to byli dva a teď jsou to čtyři chápete...že to de i se čtyřma...

Herec 1: Jakože to jde s každým sudým číslem, chápete? Třeba šlo šedesát a prostřední spadl. Chápete?... Každý sudý číslo má vtip! ... To je univerzální sranda...

Herec 2: To je marný... *Jde pryč. Ale ještě se vrátí.* Ale jednou budu slavný herec.

Herec 1: Konec

Konec

O Jeníčkovi a Mařence, kteří se v hlubokém lese ztratili, cestu domů marně hledali, a zlou babou Jagou se sníst málem nechali aneb dojemná veselohra z pera Vítězslava Dvořáka, plná napětí, sourozenecké lásky, problémů v rodině, zvířátek a hladovění

Postavy

Tatínek

Jeníček

Mařenka

Ježibaba

Situace 1 – Srnky

Na scéně je několik stromů, hub a sádrových zvířátek. Přijde tatínek.

Tatínek: Děti! Pohněte!

Děti: Už jdeme, tati.

Tatínek: No tak, vidíte, že spěchám, vaše maminka říkala, že když se do setmění nevrátíme tak ať už ani nechodíme.

Děti: Ale tati, Gertruda si určitě dělala legraci.

Tatínek: Myslím, že ne. A kolikrát jsem vám už říkal, abyste neříkali Gertruda, ale maminka! Krucifix!

Děti: *Leknou se.* Tati neklej!

Tatínek: Promiňte. Je toho na mě moc. Gertru... Vaše maminka mi doma dává pěkně zabrat a chce, abych vás...

Děti: Jé srnka! *Začnou si hrát se srnkou.*

Tatínek: No jo srnka. Heleďte se, narovinu, mám za úkol vás tady...

Děti: Jé, a další srnka. Támhle! *Běží k další srnce.*

Tatínek: *Chvilí stojí, pak tiše.* Nojo, to je roztomilá srnka no... sbohem. *Odplíží se pryč.*

Jeníček: Proč se ta zvířátka vůbec nehýbou?

Mařenka: Ježiši, Jeníčku ty si takový hnidopich.

Místo žlutých světél se rozsvítí modrá a ozve se zavítí vlka.

Jeníček: Je noc.

Mařenka: Je noc.

Jeníček: My to všichni víme.

Mařenka: Ale co budeme dělat?

Jeníček: Řekneme tatškovi, že už chceme jít domů.

Mařenka: 3, 2, 1, teď...

Děti: Tati, vezmi nás domů, už je tma. Chceme si vyčistit zoubky a nechat si zdát krásné sny. *Pauza.* Tati, vezmi nás domů, už je tma. Chceme se vrátit do teplíčka naší chaloupky. *Pauza.* Tati, vezmi nás domů, už je tma. Chceme se dostat z tohoto strašidelného místa. *Pauza, ozve se zavítí vlka, děti začnou řvát a chaoticky utíkat po lese.*

Situace 2 – Sovy

Sejdou se uprostřed jeviště a obejmou se.

Jeníček: Tatínek tady není.

Mařenka: Tatínek tady není.

Děti: Tatínek tady není.

Mařenka: Jeníčku, já se bojím.

Jeníček: Já ne. Čeho se bojíš?

Mařenka: Bojím se, že na nás ze tmy vyskočí nějaký vlk, nebo medvěd, nebo strašidlo, nebo černokněžník, nebo kostlivec, nebo duch, nebo přízrak, nebo pytlák...

Jeníček: ...nebo bubák, nebo skřet, nebo čarodějnice, nebo obr, nebo čert, nebo sova. Mařenko, já už se teď bojím taky.

Mařenka: Sovy se nebojím.

Ozve se zahoukání sovy a reflektorem se osvětlí sova sedící na stromě nad dětmi.

Jeníček: Lekne se. Já jo!

Mařenka: Jé, Jeníčku, to je nápad!

Jeníček: Co? Třeše se před sovou.

Mařenka: Vylez za tou sovou!

Jeníček: Zbláznila ses? Já se sov bojím, ani náhodou k ní nepolezu.

Mařenka: Neboj se sovy, ta ti nic neudělá.

Jeníček: A proč bych tam měl lézt?

Mařenka: Z toho stromu se budeš moci rozhlídnout a najít cestu domů.

Jeníček: Ale proč? Já vím, kudy se jde domů.

Mařenka: Víš? A proč jsi mi to neřekl dřív!

Jeníček: Vždyť je to jasné, přece jsem sem dneska přišel. Samozřejmě si ještě pamatuju kudy.

Mařenka: Tak jdeme! Musíš nás zavést domů.

Jeníček: Jdeme.

Vyjdou opačným směrem, než kudy prvně přišli.

Situace 3 – Kanci

Přestavba – napravo se objeví perníková chaloupka, Jeníček a Mařenka přijdou z leva.

Mařenka: Určitě jsme šli tudy?

Jeníček: Ovšem, kam jsi dala všechen svůj smysl pro orientaci?

Mařenka: No myslím, že jsme šli jinudy.

Jeníček: Stoprocentně tudy!

Mařenka: Kolem chaloupky z perníku jsme přece nešli.

Jeníček: Vidí, že Mařenka to prokoukla. Jé, hele, kanec. Začne hladit kance.

Mařenka: Jé! Přidá se, pak se zarazí. Jeníčku! Ty se to snažíš zamluvit, že jo?

Jeníček: Nesnažím, co jako?

Mařenka: Tak mi teda vysvětli, proč jsi tvrdil, že víš kudy domů, když jsi to...

Jeníček: Hele, jak se ten kanec krásně dívá... no na, vezmi si tatranku. Dává kanci tatranku.

Mařenka: Nojo, ale vůbec se nehýbe.

Jeníček: Ježiši, Mařenko, ty jsi takový hnidopich.

Mařenka: Přestaň odvádět řeč na kance!

Jeníček: Ano, madam.

Mařenka: Kvůli tobě jsme se ztratili ještě víc, než jsme byli před tím. Proč jsi to udělal?

Jeníček: Aby jsi mě nenutila lézt za tou sovou!

Mařenka: Takže je to všechno moje vina jo? No tak dobře. Takže kvůli mně tady budeme sedět, a když nás nic nesežere, tak stejně umřeme hladu.

Jeníček: *Pauza.* Něco k jídlu tady určitě bude. *V chaloupce se rozsvítí.* Můžeme poprosit v tom stavení támhle.

Mařenka: Tak jo, ale ty mluvíš...

Jeníček: Né-é prosím mluv ty-ý.

Mařenka: Ne, řekla jsem to první. Mluvíš.

Situace 4 – Stařena

Jeníček: Chm.. *Zaklepe na dveře, vykoukne Ježibaba.* Dobrý večer, přemilostivá stařeno.

Ježibaba: Dobrej. Co chcete?

Jeníček: Zda byste ráčila býti tak laskava a věnovati nám byste se uráčila plný koš jídla, jsme vás chtěli poprositi.

Ježibaba: Laskavě-ti odprejsknouti, darmožrouti. *Zabouchne.*

Jeníček: Nechce nám nic dát.

Mařenka: To vidím. Zkus to znovu, třeba už si to rozmyslela.

Jeníček: *Zaklepe, vykoukne Ježibaba.* Dobrý večer, přemilostivá stařeno.

Ježibaba: Dobrej. Co chcete?

Jeníček: Zda byste ráčila býti tak laskava a věnovati nám byste se uráčila středně plný koš jídla, jsme vás chtěli poprositi.

Ježibaba: Laskavě-ti odprejsknouti, darmožrouti. *Zabouchne.*

Jeníček: Nechce nám nic dát.

Mařenka: Zkus to naposledy. Dáme jí ještě šanci, a pak jí sníme dům.

Jeníček: *Zaklepe na dveře, vykoukne Ježibaba.* Dobrý večer, přemilostivá stařeno.

Ježibaba: Dobrej. Co chcete?

Jeníček: Zda byste ráčila býti tak laskava a věnovati nám byste se uráčila skoro prázdný koš jídla, jsme vás chtěli poprositi.

Ježibaba: Laskavě-ti odprejsknouti, darmožrouti. *Nezabouchne, jen zaleze.*

Jeníček: Nechce nám nic...

Ježibaba: Počkat, počkat... vy jste děcka, že jo?

Děti: Děti mladé a čilé, přemilostivá stařeno.

Ježibaba: Hmm... umíte udělat stojku? Žonglovat? Chodit po provaze? Krotit lvy a nebo šermovat?

Děti: Ne, to neumíme.

Ježibaba: No to nevadí, stejně vás sežeru. Cha chá. *Vtáhne je k sobě do chaloupky.*

Situace 5 – Deus ex situace 1

Rozsvítí se den a na scénu vejde Tatínek.

Tatínek: Děti! Děti! Kde jste děti! Haló!

Z chaloupky vyběhne Ježibaba a zastíní ji vlastním tělem, tak aby chaloupku schovala.

Tatínek: Hej osobo, neviděla jste tudy jít dvě děti.

Ježibaba: Ano, umím do pěti.

Tatínek: Ne ne ne... já se ptám, jestli jste tudy neviděla jít dvě děti.

Ježibaba: Smetí?

Tatínek: Děti!

Ježibaba: Prosím vás, ohluchl jste nebo co? Říkám smetí! A né děti.

Tatínek: Já jsem říkal děti.

Ježibaba: No já vím, ale já řekla smetí.

Tatínek: To jste špatně slyšela.

Ježibaba: Vy jste špatně slyšel. Táhněte odsud.

Tatínek: Prosím? No dovolte?

Ježibaba: A zase jsi špatně slyšel. Hlupáku!

Tatínek: Jak jste mě to nazvala?

Ježibaba: Špatně jste slyšel. Měl byste navštívit ornitologa nebo jak se to jmenuje – na shledanou. *Vytlačí ho z jeviště a zaleze do chaloupky, chvíli se nic neděje a pak se vrátí Tatínek.*

Tatínek: Nenechám se takhle komandovat nějakou cizí bábou! Pěkně se jí pomstím. To bude pochutnáničko. *Začne jíst chaloupku. Ozve se zacinkání a na chvíli se zhasne, po rozsvícení je chaloupka sněžená, na jejím místě stojí Ježibaba a na zemi k nepohnutí vypasení Jeníček a Mařenka.*

Ježibaba: Co to? Jak to? Kdy to?

Děti: Tatínku zachraň nás, my už nechceme papat!

Tatínek: Rád bych vám pomohl, děti, ale nevím jak. *Tatínek je totiž taky tlustý k nepohnutí – snědl chaloupku.*

Ježibaba: Ale nebojte, vy už nemusíte papat, holátka děťulátka. Teď budu papat já! To bude pochutnáničko!

Děti: Néééé!

Tatínek: Správně... Néééé!

Ježibaba vytáhne přibor a už už si chce ukrojit z Jeníčka, když v tom se ozve zahoukání sovy, zachrochtání kance, a zasnčení srnky, všechna zvířátka skočí Ježibabě na záda a začnou na ní tan/dran-covat.

Ježibaba: Ochych ouvej, aú, jauvajs co je to tady za ničemnou sebranku!

Děti: To jsou naši kamarádi, přehladová stařeno. Děkujeme vám zvířátka, za odměnu vám budeme každý den nosit tatranky.

Tatínek: Pojdte děti, musíme utéct domů. *Začnou se kutálet pryč.*

Ježibaba: To je můj konec, teď dočista zemřu. Zničí mě srnka, sova a kanec! *Uteče pryč.*

Jeníček: Já říkal, že sovy umí být i nebezpečný.

Mařenka: Takže zase si měl pravdu ty, co? Nemluv a válej prosimtě.

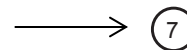
KONEC

Hala bala morda garda...

MARDAG

da

LAHADOVÁ

oh. c
* for
1.
http:
gaffa
gaffa
gaffa
ga ff
ga g
gggg
aaaa
aaaa

ffffff aaaaa f f f f gggg gg ggg ggg ga ga ga ga ga ga ga ga ga

co je _____to_____ gaffa?

názorná ukázka ga ffa ffa ga ffy ga ffy ga ffy:

projev mluvčího skupiny Gaffa: Vlákny zpevněná víceúčelová lepicí páska. Pódiová lepicí páska je oblíbená díky své praktické manipulaci. Lze ji bez problému a rychle odmotávat z role. Při použití je extrémně odolná proti roztržení. I přes vysokou lepicí sílu nezanechává po odstranění žádné zbytky lepidla

* prostor se gaffou zaplňuje, gaffa prorůstá pod kůži, gaffa svírá, gaffa vás objímá

projev: žádné zbytky lepidlaaaa !!!

Láska má ! Láska má !

<http://www.youtube.com/watch?v=TL-5ufn7WYc>

Ta velká láska nebeská! Láska ah ...to je závrať, v níž se věčnost chvěje

Pozor ! Pozor !

2. Jak gaffa šla do světa?!

Dámy a pánové

gaffa ve světě???? ga ffa ga ffa gaff gaff gaff

POZOR POZOR POZOR POZOR

co ještě gafa gafa? co je?

gafa s jedním „f“ znamená

faux pas

faux pas

TEDY KDYŽ SI VYŠLA GAFA S JEDNÍM „F“ DO Afriky , Číny a Švédska a Thajska

Prosíme o názorné ukázky:

gafa v Africe:

stisk levé ruky

* gafa v polském jazyce znamená: faux pas

gafa v Číně:

hodinky darem

gafa ve Švédsku:

zpoždění

gafa v Thajsku:

stání na mincích, penězích, kde je tvář panovník

* postupně se přechází do rytmu rytmizované definice GAFFY:

3. oh darling !

* skupina GAFFA je v Gaffě absolutně zabalena. Možná i jeden z nich samou láskou umírá v pevném sevření Gaffy!!!!

Projev mluvčího skupiny GAFFA: TAK ABY NEDOŠLO K MÝLCE NAŠE GAFFA JE: Vlákny zpevněná víceúčelová lepicí páska. Pódiová lepicí páska je oblíbená díky své praktické manipulaci. Lze ji bez problému a rychle odmotávat z role. Při použití je extrémně odolná proti roztržení. I přes vysokou lepicí sílu nezanechává po odstranění žádné zbytky lepidla

Vlákny zpevněná víceúčelová lepicí páska. Pódiová lepicí páska je oblíbená díky své praktické manipulaci. Lze ji bez problému a rychle odmotávat z role. Při použití je extrémně odolná proti roztržení. I přes vysokou lepicí sílu nezanechává po odstranění žádné zbytky lepidla

Vlákny zpevněná víceúčelová lepicí páska. Pódiová lepicí páska je oblíbená díky své praktické manipulaci. Lze ji bez problému a rychle odmotávat z role. Při použití je extrémně odolná proti roztržení. I přes vysokou lepicí sílu nezanechává po odstranění žádné zbytky lepidla

Vlákný zpevněná víceúčelová lepicí páska. Pódiová lepicí páska je oblíbená díky své praktické manipulaci. Lze ji bez problému a rychle odmotávat z role. Při použití je extrémně odolná proti roztržení. I přes vysokou lepicí sílu nezanechává po odstranění žádné zbytky lepidla

Vlákný zpevněná víceúčelová lepicí páska. Pódiová lepicí páska je oblíbená díky své praktické manipulaci. Lze ji bez problému a rychle odmotávat z role. Při použití je extrémně odolná proti roztržení. I přes vysokou lepicí sílu nezanechává po odstranění žádné zbytky lepidla

* hlasy se postupně překřikují není rozumět

Vlákný zpevněná víceúčelová lepicí páska. Pódiová lepicí páska je oblíbená díky své praktické manipulaci. Lze ji bez problému a rychle odmotávat z role. Při použití je extrémně odolná proti roztržení. I přes vysokou lepicí sílu nezanechává po odstranění žádné zbytky lepidla

Vlákný zpevněná víceúčelová lepicí páska. Pódiová lepicí páska je oblíbená díky své praktické manipulaci. Lze ji bez problému a rychle odmotávat z role. Při použití je extrémně odolná proti roztržení. I přes vysokou lepicí sílu nezanechává po odstranění žádné zbytky lepidla

ale ale ale ale ale pro nás ga ffa s dvěma FF

je oh

* situace přechází do aukce

dávám

200

300

3000

40000

50 000

* jeden z členů skupiny GAFFA začne ostatní členy zabalovat do GAFFY nemohou se hnout – vítězí
a zpívá svůj hrdinský part odchází i s celou skupinou GAFFA, kterou vláčí za sebou zabalenou v GAFFĚ pryč ze scény

http://www.youtube.com/watch?v=2ecBCpfgH_E

ga fa

Oh! Darling please believe me !!!

I'll never let you down!

Zákaz vjezdu

Individualismus

Prázdná místnost

Řečník: Výjimečnost. Co? Krása? Co? Intelligence? Co? Povaha? CO? Povolání? COOOO? DNEsssssss! CO? Vy všichni!!!! Jste výjimeční, jste individuality. Neurážím. Ani tebe, nebo tebe, nebo tebe, jsem řečník a mluvím. K vám, pro vás i za vás. Co bojíte se? Bojíte se! CO???

Světlo.

Muž: Jsem muž a jako takový jsem výjimečný.

Skupina právníků: *Svoji výjimečnost dává najevo postojem, nebo gestem.*

Řečník: Vidíte? Už se trousí. Ani je nemusíte volat. Jsou tady mezi námi. Výjimeční lidé – INDIVIDUALITY – se zkrátka přitahují a dřív nebo později o sobě dají vědět.

Žena: Všichni o mně říkají, že jsem výjimečná. Já to nepopírám. Případám si dobře. Asi je to tady – tady uvnitř. Víte, s výjimečností se člověk musí narodit. To jinak nejde. Nechci mluvit za všechny ženy... protože, to prostě nejde. Ale jako výjimečnost chápu i sebevědomí, třeba.

Muž: Vy a výjimečná? Prosím vás, výjimečný může být jen jeden z nás. Taky proto tu jsme.

Řečník: Skutečně. Výborně. Tleskám. Já Vám tleskám, Muži, fenomenální.

Skupina právníků: *Usedá na kuřry, z postoje stále vyzařuje důležitost.*

Žena: Neurážejte mě laskavě, jednáte s dámou. Se zajímavou ženou.

Řečník: Dovolte, abych vás přerušil. Hádky tu nepotřebujeme. Nikoho to nebaví. Všude je to samý konflikt. Poněkud samoučelné, nemyslíte?

Žena: Ano.

Muž: Ano.

Skupina právníků: *Přivře oči na znamení souhlasu.*

Žena a Muž: Já bych jen chtěl/a podotknout, že... Řečník oba dva přeruší.

Řečník: Už dost, nic neříkejte, Muži a Ženo, čekejte až vám dám slovo. Já se právě chci zeptat pána, co představuje skupinu právníků, proč oni si myslí, že jsou výjimeční.

Skupina právníků: *Nadechuje se, stoupá z kufru, na kterém sedí. Dle listiny základních práv a svobod, ctěný soude, ...*

Řečník: Děkujeme, skupině právníků za názor.

2.

Řečník stojí na kraji scény, nebo na okraji jeviště, je vidět jeho silueta.

Babička: Kurva... teda to to uteklo... kurva.

Vnuk: A co, babičko?

Babička: Život, chlapče... kurva život.

Vnuk: Ale, Babi, dyť to jsou sentimentální kecy, to vždycky říkaj starý lidi, je to děsný.

Babička: Jojo...

Vnuk: Neměla bys tam něco lepšího?

Babička: Co to znamená „lepšího“? Jen život.

Vnuk: Co třeba city? Tráva? Nebo třeba holky, pro tebe vlastně kluci, nebo pro tebe obojí?

Babička: City patří k životu, kurva.

Vnuk: Musíš mít dycky pravdu, že? Staří mají a musí mít vždycky pravdu. Do prdele, tohle už mě nebaví.

Řečník: Stačilo. Vytváříte nám tu konflikt. Generační konflikt. A to nikoho nezajímá.

Babička a Vnuk: Nechte nás domluvit. Naše hodnoty a ideály, kurva.

Řečník: Něco sem snad řekl, ne? Váš čas vypršel.

3.

Vrah: No a co, že sem zabil. Každý do jednoho, kdo tady sedíte, na to občas myslíte. Kolikrát ste už řekli: „zabiju tě“. Je to nevinný, co? Nemyslíte to vážně, že? Ale myslíte, do prdele, myslíte. Jen kdybyste nebyli takový sračky, jen kdybyste sebrali trochu odvahy. Soudíte mě? Měli by mě zavřít, co? Nejlepší elektrický křeslo, provaz... kulka. A víte co, klidně. Já se nemám za co stydět, protože já odvalu našel. Já se neposral jako vy.

Oběť: Přesně tak, jak říkáš. Ty ses neposral. Dovolte, abych se představil, jsem jeho Oběť, toho odvážného. Ano, jeho odvaha je výjimečná. Fascinující. Víte proč mě zabil? Protože sem nekoupil pivo.

Vtipný, ne? Pivní oběť. Ale prej sem umřel na pád z osmého patra. *Vrah se vrhne na oběť a začne ji mlátit do zad.*

Oběť: Co jako? Nech mě, laskavě bejt, jsem už dávno mrtvej. To je emoční tortura, rozumíš, ty hajzle!!!

Řečník: *Odrhne Vraha a Oběť od sebe.* Zase konflikt. Každý výstup ke konci končí konfliktem. A já si toho všímám čím dál později. Opravdu tu konflikt nepotřebujeme. A prozatím jsem všechny situace zakončoval já. Začínáme být schematičtí.

4.

Skupina právníků: Jste obžalován. Máte právo nevypovídat.

Vrah: Za co?

Řečník: Ještě, že jsem neodešel. Poslyšte mě vy – pane, co představujete Skupinu právníků. Stále opakuju, že konflikty nechceme. Nikoho to nezajímá. Vy si přijdete, obviníte Vraha z vraždy a konflikt je tu. Dost.

Skupina právníků: Máme bojovat proti takovým jako jsou oni, to je naše práce. Spravedlnost!! Dle trestního zákona – hlava sedmá, trestné činy proti životu a zdraví, paragraf 219, odstavec první.

Řečník: Není tu prostor pro vaše soudní procesy s Vrahem. Laskavě se uklidněte. Neohánějte se prací. Copak nejste ani poněkud málo člověkem? Copak vám nezáleží na ničem jiném než na práci? Bojujete za spravedlnost, bojujete za pravdu. A kde je mozek, se ptám?

Skupina právníků: *Lehne si na zem a začne se vztekát až do křečovitého afektu.*

Vrah: Já ho odnesu.

Plivne si do rukou a odnáší Skupinu právníků ze scény.

5.

Oběť: Tak sem tu zbyl sám a začnu posmrtně tancovat. Mrtví dokážou třeba tohle. *Oběť začne tancovat euforický tanec nesouznící s hudbou.*

Babička: Jé podívejte se, Ženo. Ten pán tancuje... to je asi ten mrtvý. Přidáme se?

Žena: Jak víte, že je mrtvý?

Oběť: Nebo taky tohle. *Představuje různé taneční kreace.*

Žena: Ptám se, jak víte, že je mrtvý?

Oběť: Todle je taky dost vostrej prvek.

Babička křičí do hudby, ale nikdo neslyší, co říká.

Žena: Už chápu. *Žena i Babička tancují s Obětí.*

6.

Na scénu přichází postava Básníka a začíná také tancovat. Hudba je zničehonic přerušena.

Babička a žena ještě chvíli tancují a poté odcházejí.

Básník: *Značně udýchaný tancem.* Než přišel jsem na svět, byla všude tma. Já přinesl lidstvu světlo. Ne, nejsem Prometheus. Přináším uspokojení poezií. Hladím – jsem jako vaše matka, mám jemné ruce a ještě jemnější dech a slova. Jsem velmi citlivý, že ano, Muži?

Na scénu přijde postava Muže.

Muž: Neznám tě, jen jsem o tobě slyšel. Nikdy jsem nečetl, protože se říká, že četba je pro ty, jak se jim říká, no, pro ty..... no....

Básník: Intelektuály?

Muž: Jo!

Básník: A v čem mám ještě pravdu?

Muž: To nevím a znovu říkám, že tě neznám. Jak to mám vědět?

Básník: Poznáš na očích svých, co chtějí. Jazyku netřeba.

Muž: Seš divnej.

Básník: Copak tvá divnost je odlišná té mé? Co je měřítkem? Dle čeho soudíš?

Muž: Asi si nemáme co říct. Nerozumím. Jsme asi trochu každéj někde jinde, nemyslíš? Jak se to říká, na jiné vlně, ne?

Básník: Když to tak chceš nazývat.

Muž: Zavolej Řečníka, ať to tady už ukončí.

Básník: Nerozumíš mi, a proto tu se mnou nechceš být.

Muž: Jak jinak, když jsi Básník.

Básník: V dnešním světě si lidé málo rozumí.

Muž: A to má být výjimečné?

Básník: To slovo neznám.

Muž: Neznáš? Já třeba jsem výjimečný, viš ojedinelý. Jsem zástupcem mužského pokolení. Ten nejlepší z nejlepších.

Básník: Aha. Těší mě.

Muž: Pohrdáš mnou? Kde začíná a kde končí pohrdání?

Básník: Vida. Básník se z tebe stává. Pohrdáš sám sebou, tam začíná i končí, příteli.

Muž: Zase Ti nerozumím.

Básník: Nerozumíš sám sobě.

Vstoupí Řečník.

Řečník: Celou dobu vás poslouchám. Existenciální debata, pánové. Víte, já jsem všude i tam, kde mě nechtějí, to mě ospravedlňuje. Ale o mně už toho bylo řečeno dost. Nemějte mi to za zlé, ale tahle debata také nikoho nezajímá.

7.

Na scéně se objevují Řečník 2, Řečník 3 – mají stejné oblečení jako Řečník. Jsou kopie Řečníka.

Řečník 2: Ty nikoho nezajímáš.

Řečník: Prosím?

Řečník 3: Nikoho nezajímáš. Neměj nám to za zlé. Nevyvolávej. Ten taky nikoho nezajímá.

Řečník: _ _ _ _

Řečník 3: Nikoho nezajímáš.

Řečník 2: Jdi domů. Vzdej se.

Řečník: Můj domov je tady.

Řečník 2: Tvůj domov neexistuje.

Řečník 3: Sám sis ho zničil. Řečník nemá právo na domov.

Řečník 2: Nemluv a jdi.

Řečník: Nemám kam. Kam patřím? Kdo vlastně jsem? Proč mě chcete zničit? Kdo jste?

Řečník 3: Tvoji slabostí roste naše síla. A ty už jsi slabý, nezvládáš to, připusť si to a nechej zase chvíli mluvit nás. Princip obnovy. Nikdo neví, kde se tu bereme. Najednou tu jsme. Nečekáš to. Číháme všude. Nebraň se.

Řečník 2: Společnost si nás tvoří sama, jsme principy obnovy, principy ničení. Máme právo mluvit, co nás napadne, oni sami nám to dovolují, a dokonce to vyžadují. Lidé si myslí, že jsou neomylní, výjimeční, že je nemá, co ohrožit, ale pak se vynoříme my. Přibývá nás. Sami si nás tvoří, a pak se ptají: Kdo jsme? Protože se nepoznávají, bojí se, stejně jako ty a stejně jako vy pohled do diváků. Sami si vytvořili tebe, aby si za ně mluvil a teď... pomalinku... do tebe... vrůstáme my!
Řečník 2 a Řečník 3 začínají Řečníka svlékat a jeho oblečení si oblékají na sebe. V momentě, kdy je Řečník nahý – umírá.

8.

Žena: Jsem výjimečná. Říkají to o mně.

Muž: Jsem muž a jako takový jsem výjimečný.

Skupina právníků: Dle listiny základních práv a svobod, jsme...

Babička: Kurva život.

Vnuk: Babi?

Vrah: Nuly!

Žena: Za výjimečné považuju i sebevědomí, třeba.

Skupina právníků si sedá na kufry, přehození nohy přes nohu.

Oběť: —

Básník: Výjimečný?

Řečník: Jsem mrtvý princip. Zákaz vjezdu!

Všechny repliky z oddílu 7 se opakují a zrychlují, postavy se překřikují.

ŘEČNÍK 2 + ŘEČNÍK 3 + ŘEČNÍK 4 lusknou prsty – tma.

brambora chová soba

kopanec do brambory

σοβη δο οβορυ

→ ⑧

nekonečné světy ukrýváš
v tisíci a jedné noci
bílá maska halí ti tvář
odhaluje nekonečno

urychlovat nekonečno

berlínská zeď
sedm zámků
...a za nimi
vše, co necítíš

figura
krejčovská panna
panna maria
silueta
rozmazaná vzpomínka
zahalená v mlze
odhalovat nekonečno

oddalovat nekonečno

rozpálené chodníky
smáčené krví myšlenek
špína

&

bosé děvčátko
v bílých šatičkách

střepy se zarývají
do porcelánové kůže
čistota krví potřísněná

stopa, co nesmyješ
zapomenutá vina

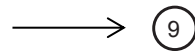
MARTINO!

JANO!

OTO!

O VÁS

je toto!

O Samotáři a Miminku

Hledání, poznání, život a já

Seděl. Samotář. Seděl a nemohl se hýbat. Nevěděl. Necítil. Tak jen čekal.

V noci. Pod hvězdami. Ty hvězdy byly krásné, vzdálené a lákavé. Chtěl je poznat. No byly daleko. Proto seděl.

Na břehu. Oceánu. Z jeho pěny se zrodilo nádherné Miminko. Z pěny toho obrovského oceánu, do kterého si nikdy nenamočil nohy. Proč? A kdy to udělá? Je už na to připraven?

Miminko otevřelo oči, pak se posadilo, pak se nemotorně zvedlo, usmálo se, pak brečelo, pak se napilo a zase mu bylo dobře. Oči mu zářily jak ty hvězdy nad ním. Byly to přece ty hvězdy.

Samotář čekal. Ještě chvíli. A pak to pochopí. Už ví, že bude vědět.

Když Miminko vyrostlo v čistého, zralého člověka, přiběhl Kůň. Dravý, vášnivý, divoký, věrný Kůň. Miminko s jistotou na něj nasedlo a společně odcválali do světa.

Tenkrát ten Samotář konečně pocítil emoce, zvednul se a šel si vykoupat nohy...

Vysycháš mé břehy,
Odlive.

Touláš se okrajově
Cizími zátokami,
Kam nepatříš.
K břehům na severozápadě
jsi patřil dosud.
A na rozlučku kal,
Větvené paroží,
Výsměch do tváře,
Žal.

Zklamal si všechny ty věrné břehy
Tebou omývané.
Vysoušíš je.
Chci mít čistou pláž!
Bez pochyby.

Na tom nezáleží více
Jak na Tvých návštěvách
Přetékajících mými kamínky.
Jemně, bez závisti, zlosti, úchvatu,
Jen tak – z touhy být spolu.
Přirozeně.

Vysycháš moje brehy,
Odliv.

Túlaš sa okrajovo
Cudzími zátokami,
Kam nepatříš.
K brehom na severozápade
si patril doposiaľ.
A na rozlúčku kal,
Konárové parožia,
Výsmech do tváre,
Žiaľ.

Sklamal si všetky tie verné brehy
Tebou obmývané.
Vysúšaš nás.
Chcem mať čistú pláž!
Bez pochyby.

Na tom nezáleží viac
Ako na Tvojich návštevách
Pretekajúcich mojimi kamienkami.
Jemne, bez závisti, zlosti, úchvatu,
Len tak – z túžby byť spolu.
Prirodzene.

Slyšet tě v mé mušli?
...Asi ne.
Představa. Otázka odložená.

Z mola denně promlouvám.
Ozvěna přišla odjinud.
Beze strachu, že se utopím.
Na Tvé vlnobyť nejsem dost silná.
Tak se nezlob.

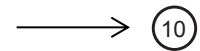
No i tak...
Snad se, Přílive, vrátíš.
Věrné přátelství.
Čekám.

Počuť ťa v mojej mušli?
...Asi nie.
Predstava. Otázka odložená.

Z móla sa denne prihováram.
Ozvena prišla od odinakiaľ
Bez strachu, že sa utopím.
Na tvoje vlnobyťie nie som dosť silná.
Tak sa nehnevaj.

No i tak...
Snáď sa, Príliv, vrátiš.
Verné priateľstvo.
Čakám.

PIILF DAARK
KLAAR DIIFP
ALIIK FAAPRD

Zasedání SS

Gruppenführer Fritz seděl nehnutě na své židli a popíjel malé pivo v zasedací místnosti. Po jeho levici seděl jeho věrný společník gruppenführer Hermann. Oba seděli u stolů sestavených do tvaru U. Oni seděli na levé straně u záhybu. Vedle Hermannu po jeho levici seděli ještě obersturmbannführer Ilse a standartenführer Klier. V čele stolů, nebo-li v dolní části písmene U, seděli vlevo oberstgruppenführer Johannes a zprava reichsführer Walter. V pravé části stolů u záhybu seděl obergruppenführer Helmut, pak bylo jedno místo vynechané a následovali standartenführer Erich a obergruppenführer Albert. Fritz tušil, že se tahle situace může brzo zvrtnout. Šlo tu o spor mezi standartenführer Klierem a standartenführer Erichem. Celý spor se táhl už přes půl roku, ale dnes na krajském zasedání SS mělo dojít k vyvrcholení. Fritzův plán byl mlčet, alespoň pro začátek. V klidu si vše vyslechnout, a pak se sám rozhodne, jak bude reagovat. Počítal s tím, že jeho společník Hermann se zachová stejně.

Jako první (nečekaně) se slova chopil reichsführer Walter. Vyzval oba standartenführer, aby se vyjádřili k současné situaci. Sotva začal Klier povídat, už mu do řeči skákal Erich. Walter se je snažil klidnit, ale zdálo se, že ani jeden vůbec nehledí na vyšší hodnotu a jedou si po svém. Fritz věděl, že tohle je pravděpodobně bude stát místo (v tom lepším případě). Po chvíli se do debaty (pokud se tahle hádka dala nazvat debatou) přidali oba obergruppenführeri Helmut und Albert. Z toho, co Fritz pochytil, byl problém

v tom, že Erich nemá rád Kliera jakožto osobu. Vše začalo tím, když Klier omylem zavřel svého kolegu Ericha na záchodcích, kvůli čemuž nestihl důležitou schůzi SS. O tom však Klier až do teď nevěděl. Dále se nabalovaly další události. Jako například u případu Redingerová vs. Obersturmbannführer Ilse, kdy Klier byl v této kauze jasně na straně Ilse a Erich na straně Redingerové. A takhle se přidávala jedna historka za druhou. Klier pochybil v tomhle, Erich se choval takhle atd. Po nějaké době se situace trochu uklidnila a Walter (mimochodem bývalý soudce) se pokusil řešit situaci právnickým způsobem. Z jeho slov bylo poznat, že stojí více na straně Kliera, i když jeho „obhajoba“ zněla zprvu urážlivě, v podstatě se jen snažil posunout fakta a oklikou podpořit Kliera. Bohužel standartenführer Klier byl příliš zahleděn do svých emocí. Následovalo několik ostrých slov, Klier chtěl odejít, obergruppenführer Albert zasáhl a klidní Kliera. Erich se vítězoslavně a zároveň naštvaně rozvaluje ve své židli. Helmut mu cosi hučí do hlavy. Reichsführer Walter vyhláší pauzu. Helmut, Albert, Johannes a Ilse vycházejí ven. Zapalují si cigaretu. Klier komunikuje s Hermannem a Erich odchází na záchod. Fritz jen zírá, co se u špiček SS děje.

Po pauze se všichni vrací na svá místa. Walter o trochu vyjasňuje situaci: „Z toho co zde říká standartenführer Erich, vyplývá, že odmítá spolupracovat na další akci se standartenführer Klierem. Standartenführer Klier až do včerejška nebyl proti spolupráci se

standartenführer Erichem, ale po dnešním rozhovoru už ani on není nakloněn vzájemné spolupráci. Vzhledem k tomu, že standartenführer je jeden z našich hlavních zdravotnických pracovníků, měl by v tomto sporu přednost před standartenführer Erichem a...“

Standartenführer Erich vstal, přerušil reichsführera Waltera a řekl: „Jestli to všichni vidíte takhle, já tady nemusím být. Jděte si třeba do prdele.“

Nastalo hrobové ticho. Fritz, do té doby polopatě poslouchající probíhající debatu, zpozorněl. Hermann se na něj se zděšením v očích podíval. Jak si mohl pouhý standartenführer dovolit skočit do řeči reichsführera? Walter vstal a zařval: „Okamžitě si sedněte zpět na místo!“

„Polibte si, kreténí!“

„Děláte si legraci, standartenführere? Uposlechněte rozkaz!“

Nastala hlasitá hádka. Fritz potichu srkal své pivo a Hermann se neklidně rozhlížel. Fritz si všiml, jak Hermann pomalu šahá na svůj luger. Doufal, že k tomuhle nedojde.

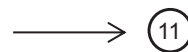
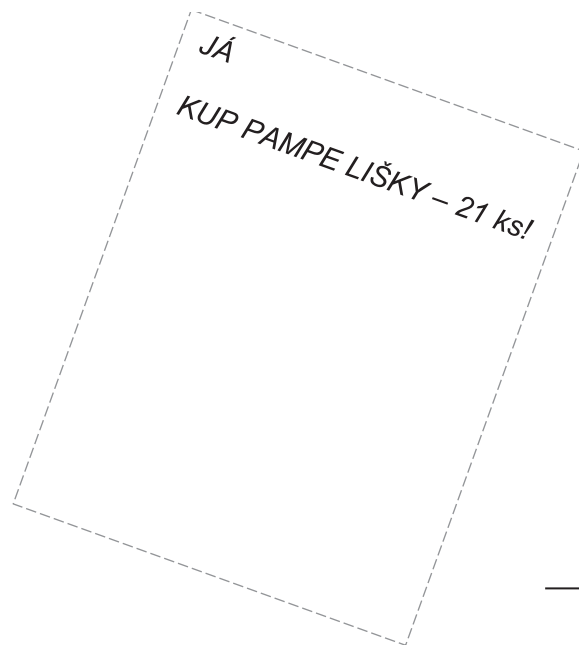
Celou situaci nakonec uklidnil Johannes. Byl to blízký přítel Waltera, a tak ho přiměl se posadit, stejně tak Ericha. V klidu si promluvil s Walterem a ten po krátké chvilce nařídil druhou přestávku. Klier se postupně jednotlivě bavil se všemi členy SS, kteří tam byli. Snažil se je dostat na svoji stranu. Mezitím co Albert se jen namyšleně pozoroval v odrazu okna. Ani jeden postup nebyl v tuhle chvíli adekvátní. Což si pravděpodobně nikdo z nich neuvědomoval.

Reichsführer Walter si zavolal k sobě do vedlejší místnosti Johannese, Ericha a Klieru. Ostatní (Helmut, Albert, Fritz, Hermann a Ilse) zůstali v zasedací místnosti. Helmut přišel za Fritzem a přátelsky ho obejmul. Tím se Fritz trochu uklidnil. Věděl, že Helmut je důležitá složka a je dobře, pokud je s ním na stejné lodi. Hermann se mezitím bavil s Ilse a s Albertem. Bylo vidět, že i on se cítí bezpečněji se silnějším spojencem, jako byl obergruppenführer Albert. Fritz chvíli přemýšlel, proč je vlastně přítomna Ilse? Pak ho napadlo: „To je taková hlásná trouba, že si tohle nemůže nechat ujit. Zvláště, když v celém příběhu hraje malou roli.“

Walter a ostatní se vrátili. Zase si všichni sedli na svá původní místa. Oberstgruppenführer Johannes se ujal slova.

„Po rozhovoru s oběma stranami, jsme s reichsführer Walterem a standartenführery Erich und Klier rozhodli, že danou situaci nebudeme dále řešit a standartenführer Erich i standartenführer Klier zapomenou na své předešlé rozepře. Operace Sommer Ohne Grenzen proběhne a bude za měsíc spuštěna bez dalšího zdržování. Můžete se rozejít.“

Fritz nevěděl, co si ti čtyři tam vedle povídali, ale byl rád, že je to za ním. Jestli takhle bude vypadat každé krajské zasedání SS, možná bude ještě litovat, že je nejmladším vojákem s hodností gruppenführer. Ještě že je s ním vždy Hermann.

˘
Jsou lásky
a jsou jako

jako jaro
jako sen
ponorka květina hrad
vyvřelina
jako báseň.

Ty nejlépe se veršují
a mají nejpitomější rýmy
a jsou bez
přesahu.

Přijdou lásky
a přijdou samy

lásky hrdé
lásky vlastenky
modřiny hry
karabiny
lásky války.

Jednu takovou jsem poslal spánembohem.
A ona šla s ním za ruku.
a špitála mu do ucha
oplzlé věty plné bomb

hledám lásku
co není
co nepřijde
lásku za očima

kráčející rozcuchaným mořem.

˘˘
Jiskřičky slov jsem šeptal do slámy.
Stoh jsem zapálil.
Tvé vlasy škvařily se.
Na popel kůže
i kosti v mase.

Všechno svál vítr po stráni k Nise.

Ještě dnes
když se čerti žení
smějí se mi novomanželé
že jsem tě nechal zbaběle
uhořet v roztoužení.

Barakuda

Na vše
co jsi neměla v čelistech

stejně jako na měsíc
nevěříš.

A právě o něm ti chci vypravovat.

Je kulatý
Je špičatý
Je celý
Je půle.
Je svít
Je tma
Není
Je

a občas se usměje
radostně tak jako ty
 před lovem

Jemu jsem o tobě taky vypravoval.
On na tebe věří.

Mám tě pozdravovat.

Báseň

Kdy už mě napíšeš, kdy?
Až se oteplí.

A budu celá bez vady?
Hloupé dohady

A budu aspoň k přečtení?
Tak jako umění.

A budu mít příznivé ohlasy?
Nepíšu pro masy.

Bude mě vůbec někdo číst?
Tím si nejsem jist.

Kam mě chceš napsat, řekni kam?
Na chvost kometě.

Tak proč jsem vlastně na světě?
Abych nebyl sám.

Bolestná

Dnes jsem šlápl na kolíček.
Muselo ho to strašně bolet,
neboť vydal stejný zvuk
jako já,
když jsi odešla.

Také jsem ho slepil.

Budoucnost

Mraky mezi námi zmizí
utichnou plískanice, sníh roztaje
už nebudeme k sobě cizí
teplo zas vrátí se do kraje

bosé nohy svlékne v nahé
nám je promění
zimní kůži jarem stáhne.

Už se taky těšíš na jaro?

Co dělám

Nechci podpalovat nebesa
či srážet k zemi pyšné bohy.
Chtěl bych jen píchnout si
špendlíkem do oblohy.

A když se ozve
fi fi fi

úplně mi to postačí.

Cvičení

Postav se zády ke stěně
dotýkej se jí
dlaněmi
zklidni dech
zpomaluj nádechy i výdechy
naplňuj se pokaždé víc a víc a pak

zadrž dech.

Schválně jak dlouho vydržíš
být sám.

Deník schizofrenika

Už odkvetl šeřík – ta růžová stvůra.
Včely pylem opilé tančí gavotu.

Dnes přišel dopis exekutora,
že přijde v sobotu.

Už slunce třešním květy běře
a dech žen je cítit po medu.

Popsal jsem sprejem domovní dveře.
Co zítra vyvedu!

Už dívkám škrábe země záda,
až studem se pýří nebesa.

Až své účty vypořádám,
půjdu spát do lesa.

Procitnu – jak už mám ve zvyku –
na intergalaktickém křižníku.

Fobická

Dejte mi pokoj!
Pokoj dejte mi
v přízemí

Já nechci spát vysoko nad zemí
kde nebes zpěv auta přehluší
kde vítr mne tahá za uši
kde k letu láká noční chlad

Chci pokoj bez vyhlídek
v přízemí
z něj nehrozí mi dlouhý pád

Velikonoční neděle

Mráz Mraky Mlha
Vánice
Zubatý vítr
po celý den
na svatbu ustrojen
v saních se projíždí

Opilá píseň s ním

V poledne zvony mlčely
Uletěly

Na plášti ženich peří má
a v mlýně prstů láme slámu
na věnec pro nevěstu

Pole zaváté
Ves bez dechu
dřímá

a jaro
ještě nepočali.

Malířský sonet

maluji satén noční hladiny
a prsty vmáčknuté do hlíny
maluji písňě dalek oblačných
a komáří vpich
maluji kroky znělé kovem v tichu
a mouchy uschlé na triptychu
maluji unavené noční stolky
a oči odložené holky
maluji stříbrné a zlaté lžice
a omláčené popelnice
maluji vlasy – rzí polité
a žárovky tmou vypité

maluji málo – barvy mi totiž dává jaro
šťetce koně splašení a sílu

samopalcí nedohašení

Měsíční sonet

Měsíc je slintavý plešin. Oknem šmíruje tě
a mě pak výsměšně vypravuje:
„Kdybys jen viděl, jak se odhaluje...
není snad hezčí v celém světě.“

A jindy se zas přivalí s úsměvem, drzoun pajdavý,
že prý tě slyšel zpívat, když jsi snila.

A jestli tuším, o kom tvoje píseň byla,
zda-li jsem na to zvědavý.

Já vždycky mlčím. Měsíc pluje,
do srdce vnáší nepokoje,
snad doufá, že mne urazí.

Však jednou drzoun narazí.
K nebi jej slova přimrazí
až uslyší je: Jsi jen moje, jenom moje.

Múze

Neprosím o nic
ani o polibek
pár veršů ještě z hlavy dostanu.

Kdybys však měla pár volných chviliek
snad v tomto století
století tyranů

a bájných světů
a blahobytu
kterého stále neumím se vzdát.

Zastav se
Múzo
u mého bytu

ať vím
že veršem je oč bojovat.

Povětrnice

Rád k tobě chodím
máš za ušima
špínu

v klínu
a hlínu na patách.

Větrem jsme
pěšina potok svah
leháme na lukách
vřesem si topíme.

Topí se lidé v snech
my bdíme.

Těla si jíme
a pijeme dech.
Nádech za výdech.

Vzdech
za povzdech.

Až ležíme si na zádech.

Srdce ti šeptavě bije
třeše se o tebe. Jsi křehká
krásná a lehká
jako poezie

Pro březen

Až půjdeš o jarním úklidu

vyhodit zimní smetí

nezapomeň je třídit

abys aspoň přírodě

uškodil co nejméně

faleš patří do plastů

svoboda do papíru

a láska do skla.

Rozprava nad večerem

Večer

je nebe

od mraků umazané.

Večer

je hřeben

na vlasy rozčuchané.

Večer

je pole

ke spaní rozestlané.

Co se v noci stane?

Schůzka v listopadu

Třesu se

z mrazu a z nejistoty.

Hloubka

láká.

Svá víčka odhalují

lampy.

Vítr mi hraje na kosti.

Tak se rodí

první polibek.

Slečny

Byla jednou jedna slečna,

měla ňadra nadbytečná.

Ať dělala co dělala,

pod triko je neschovala.

Byla za ně tuze vděčná,

vždyť v životě nestrádala.

A byla zas jiná slečna,

ta žila jak v plotě kůl.

Byla plochá jako stůl

Valentýn

Zlé bylo počasí.

Napadl sníh.

Vítr fučel.

Po hedvábné stezce

mezi tvými prsy

procházel jen Mráz.

Záda mu byla malá.

Když jsem ho navečer potkal

usmál se pod vousy

a pokýval hlavou.

Celou noc jsme pak rozprávěli.

O tobě a

o jiných nedosažitelných chimérách.

Nad ránem jsme se rozloučili.

Slíbil,

že tě bude pozdravovat.

Víla

Ptal jsem se jí:

Co je štěstí?

Prší z deště.

Co je krása?

Štípe oči.

Co je láska?

Dýchá mořem.

Co je bolest?

Pije řeky.

Co je stáří?

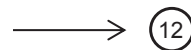
Hladí tváře.

Co je život?

Zpívá slunci.

Šach Mach...
že ano?

Ano, ne?
...ano?

Na hodinách odbilo devět večer. Mladík vstal z křesla a šel do předsíně. Velmi pečlivě se vyhnul pohledu do omšelého zrcadla. Nepodíval se do něj už několik měsíců. Nechtěl vidět ustupující vlasy, zapadlé oči a vrásky, které nenáležely k jeho věku. Oblékl si kabát a vyšel ze dveří. Na zahrádce před domem ležel u boudy pes. Vypadal stejně zbědovaně jako jeho pán. Mladík zahvízdal a když pes přiběhl, připnul mu vodítko.

Vyšli před branku.

Procházeli slepou ulicí k parku, kam každý večer chodili na procházku. Míjeli lampy, popelnice, upravené předzahrádky i dvorky s vyvrácenými vrátky. Mladík si často představoval, jací lidé žijí v domech, okolo kterých procházel.

Jsou mladí jako on? Mají děti? Nebo už jsou v důchodu? Žijí s někým, nebo jsou sami?

Představoval si, že v pokoji sedí manžel a jí večeři, kterou mu připravila jeho žena, zatímco v pokojíčku spí děti. Když onen manžel dojí, jde za svou ženou, políbí ji a v noci se milují. Usínají spolu a nejsou sami.

Mladík nad těmi věcmi uvažoval bez emocí, nebylo mu líto, že nemá nikoho, s kým by sdílel svůj život i každý den.

Vešli se psem do parku. Byla tma, lampa nefungovala. Procházeli se po cestičkách a jen čas od času se zastavili u stromu. Mladík nakonec psa pustil a posadil se na lavičku. Koukal se do nebe, ale nenapadaly ho žádné hluboké myšlenky. Myslel na to, že odpad v koupelně je zase ucpaný, a že bude muset koupit chleba, jinak zítra nebude mít co jíst.

Myslel na to, že by měl natřít psí boudu a okenní rámy. Třeba nějakou veselou barvou, napadlo ho. Přemýšlel o hloupostech a nevnímal rostoucí zimu.

Najednou mu před očima probleskla lékařská zpráva, ležící u něj doma, na nočním stolku. Pár papírů podle kterých, mu zbývalo jen několik měsíců života. Dvě, tři pololatinšské věty chápal mladík jako obrovskou nespravedlnost.

Za celý svůj život nic nedokázal, ani o nic neusiloval a měl proto pocit, že mu někdo vzal šanci všechno změnit. Mladík se rozzlobil, vstal a vztekle kopl do lavičky. Chtěl aspoň zemřít s pocitem, že něco, cokoliv, udělal.

Uslyšel kroky. Lehké, rychlé, ženské kroky. Mladík se automaticky přikrčil ve stínu pod stromy. Žena se blížila. Byla malá, hubená, asi třicetiletá. Spěchala a měla v uších sluchátka. Prošla kolem

mladíka, tak blízko, že cítil její parfém. Natáhl ruku a strhl ženu z cestičky k sobě do stínu.

Vykřikla, ale zacpal jí ústa svou dlaní. Nevěděl, co dělá, proč to dělá, ale věděl, že je živý.

Jednou rukou stále tiskl ženin obličej a druhou šátral po jejím těle. Vyhrnul jí sáčko a pevně stiskl její ňadra. Vytryskly jí slzy, snažila se bránit, ale mladík, přestože byl hubený, byl větší a těžší než ona. Mladík z kapsy vytáhl vodítko a obtočil ho ženě kolem krku. Žena ztuhla, hrozba bezprostřední smrti ji vydělala a ona se dokonce přestala pokoušet o útek. Mladík si rozepnul kalhoty a klekl si k ženině obličej. Viděl její paniku, její oči i to, jak se celá třásla. A dělalo mu to dobře. Měl pocit, že konečně o něm někdo ví, že někdo musí respektovat, že je tady a musí ho vyslechnout.

Škubl za vodítko a zvedl tak ženě hlavu. Chytil ji za vlasy a přinutil ji kleknout si. Mezitím vstal a nechal kalhoty spadnout ke kolenům. Přitáhl ženu k sobě a strčil jí svůj penis hluboko do úst. Dívala se a snažila se uhnout, ale svíral ji pevně. Držel ji za zátylek a se zavřenýma očima si představoval, že je její muž, že jsou doma a ona tohle všechno dělá dobrovolně a s láskou. Představoval si, že až skončí, tak ji políbí a lehnou si spolu do velké pohodlné postele, budou si chvíli povídat o tom, jaký měli den a pak společně usnou, jeden druhému v náručí. Tyhle představy mladíka vzrušovaly ještě víc.

Vyvrcholil.

Podíval se dolů, kde u jeho nohou klečela žena. Po tvářích jí tekly slzy, byla odřená, rozcuchaná a měla roztržený rukáv. Dívala se do země a kolem krku měla stále obtočené vodítko.

Mladík uchopil pevně oba konce vodítka a přitáhl jej. Žena zachrčela, chytila se za krk. Pokoušela se prsty dostat pod vodítko a povolit tak stažení. Vypoučila oči. Snažila se udeřit mladíka, ale šikovně se jí vyhnul. Postupně byly její pohyby slabší a slabší, až ustaly docela. Mladík ji přesto ještě chvilku držel.

Pak se narovnal a oprašil si kolena. Urovnal bundu a vyšel na cestičku. Hvízdal na psa a připnul mu vodítko. Pomalou chůzí se vraceli domů. Na zahradě mladík pustil psa a několikrát ho pohladil po hlavě. Vešel do předsíně, pověsil bundu na věšák a poprvé po několik měsících se podíval do zrcadla. Připadal si jiný. Možná mu ubylo vrásek, nebo přibýlo vlasů. Nebo se rozjasnily oči?

To nevěděl, ale za to věděl, že konečně něco udělal. Něco, díky čemuž může říct, byl jsem živý.

Šel do ložnice a lehl si na neupravenou postel.

Okamžitě usnul a prospal celý následující den. Vzbudilo ho až odbíjení hodin. Bylo právě šest večer, čas vyvenčit psa. Mladík vstal, šel do předsíně a oblékl si bundu. Hvízdal na psa, připjal mu vodítko a zamířili slepou ulicí k parku.

Žil jednou jeden muž. Žil velmi nudný život. Pracoval na úřadě. Nadřazeným se vyhýbal a proto neměl moc nadějí na povýšení, které by jeho životu dalo nový impuls. Bydlel v třípokojovém bytě, choval rybičky. Doufal, že jeho život dostane s péčí o živého tvora smysl. Nedostal. Měl ženu, bylo to jeho první děvče, a tak si ji vzal. Měl pocit, že se to od něj čeká. Žili spolu dvacet let skoro beze slova. Jeho žena byla v domácnosti, vždy měla pečlivě uklizeno a navařeno. Jako každé ráno muž odešel do práce. Seděl za stolem a podepisoval žádosti, které předkládali lidé, kteří přicházeli a odcházeli, usmívali se na něj, mračili se a nadávali mu. Žádosti, které mu předkládali pánové ve střízlivých oblecích i ženy v decentních šatech. Představoval si, že jejich životy jsou zajímavé. Chodí s přáteli na obědy, zatímco náš pán si nosí obložený chleba z domova. Večer vyvedou manželky a manželé do restaurací, kde si, jaké vzrušení, objednájí biftek a víno. A v noci se spolu milují. Pán si to všechno představoval bez emocí, jako film se špatnými recenzemi, na který šel, jen aby mohl říct, že je skutečně špatný. Podepisoval žádosti svým střízlivým podpisem. Poobědval svůj obložený chléb a dával pozor, aby mu drobečky nepadaly na stůl. Po pracovní době šel domů. Přišel v obvyklou hodinu, ve dveřích na něj čekala žena. Neusmívala se, jen mlčky natáhla ruku a vzala mu kabát. Pověsila ho do skříně a počkala až se přezuje do bačkor. Následovala ho do obývacího pokoje a když si sedl do křesla, podala mu noviny. „Jaký byl den?“ zeptala se ploše. „Jako vždy,“

odpověděl pán. Tím jejich konverzace skončila. Bylo to stejné jako každý jiný den, celých dvacet let. Žena odešla do kuchyně ohřát večeři. Za pár minut se objevila ve dveřích a významně se dívala, zatímco pán skládal noviny a zvedal se z křesla. Večeřeli mlčky. Pán polykal bezmyšlenkovitě sousta. Neměl tušení co jí. Měl pocit, že mu každé sousto těžce padá do žaludku, jako by jedl olovo. Dojedl a tiše poděkoval za jídlo. Vrátil se do obývacího pokoje a sedl si zpět do křesla. Nečetl už noviny. Jen seděl. Přesně v devět hodin vstal a šel do ložnice. Mlčky se svlékl a oblékl si pyžamo, které dostal od ženy k narozeninám. Bylo to velmi ošklivé pyžamo. Ale pán si ho přesto oblékal rád. Měl pocit, že to jeho ženě dělá radost. Ulehl a mlčky čekal až přijde jeho manželka. Přišla, jako každý den, už převlečená do noční košile. Stejně, jakou nosila jeho matka. Lehla si na svou stranu postele a pečlivě se přikryla. Mezi nimi byla mezera. Oba si úzkostlivě dávali pozor, aby se jeden druhého ani nedotkli. Nepopřál jí dobrou noc. Nedělal to nikdy. Zhasl lampičku a otočil se čelem ke stěně. Z druhé strany postele slyšel povzdech. Usnul.

Druhý den vstal jako vždy. Jako vždy už jeho žena připravovala snídani a kuchyní voněla káva. Sedl si ke stolu a za chvíli už mu žena předložila smažená vajíčka. Neměl rád smažená vajíčka, ale nechtěl svou ženu popudit. Snědl snídani a v ložnici se oblékl. V koupelně si vyčistil zuby a pročísl si vlasy. Nijak se nepokoušel zakrýt postupující pleš. Jeho žena čekala u dveří, v ruce jeho

aktovku, ve které už byl připravený jeho obložený chléb. Přes druhou ruku měla přehozený jeho kabát. Vzal si ho od ní a oblékl se. Obul si ošoupané, ale pečlivě vyčištěné polobotky a vzal si aktovku. Neotočil se ve dveřích, aby se rozloučil. Jeho žena ho pozorovala, ale neusmívala se.

V kanceláři pán zase pozoroval lidi, kteří mu předkládali své žádosti. Opět si představoval jejich vzrušující životy. Představoval si je stejně jako vždy. Obědy. Přátelé. Večeře. Biftek. Víno. Milování. Jeho den poklidně plynul. Obědval svůj chleba, když mu z něj vypadlo vajíčko a žlutek zanechal šmouhu na jeho kravatě. Pán se rozčílil. Jeho žena mu nikdy do chleba vajíčka nedávala. Teď má na kravatě šmouhu a bude u klientů budit dojem, že je nepořádný. Nikdo nemá rád nepořádné úředníky. Byl z celé záležitosti tak rozrušený, že požádal svého šéfa o dovolenou po zbytek dne. Řekl, že musí k lékaři. Poprvé za dvacet let lhal svému zaměstnavateli. Jeho nařízení ho pustil a pán odešel z kanceláře. Nevěděl, kam by měl jít. Jeho žena ho bude čekat až v obvyklou hodinu. Teď by ji jistě jen rozzlobil svým časným příchodem. Naproti budově, ve které měl kancelář, byla restaurace. Nijak zvláštní restaurace. Pán nevěděl proč, ale šel přímo dovnitř. Posadil se v koutě a čekal. Když přišel číšník, objednal si polévku, přestože už obědval svůj chléb. Mlčky snědl polévku. Chutnala mu. Zaplatil a nechal číšníkovi malé spropitné. Procházel se po městě. Sedl si na lavičku na náměstí a pozoroval holuby. Přišli mu krásní, mnohem hezčí, než jeho hloupé rybičky. Seděl na lavičce dlouho a poprvé po dlouhé

době se usmíval. Čekal až bude čas jít domů a poprvé po dlouhé době se domů těšil. Jeho žena čekala ve dveřích. Pán se usmíval a na uvítanou se pokusil ji políbit na tvář. Překvapeně ucouvla. Pán se zatvářil ublíženě, ale nic neřikal. Přezul se a svlékl si kabát. Jeho manželka jej mlčky uložila na místo a čekala, až půjde do obývacího pokoje jako obvykle. Pán tedy šel, ale neposadil se jako vždy, u křesla se zastavil a promluvil. „Oblékní se. Půjdem na večeři do restaurace.“ Otevřela ústa, aby protestovala, že má uvařeno, ale nakonec mlčky poslechla. Odešla do ložnice. Po chvíli se vrátila ve slavnostních šatech, pán se na ni se zalíbením díval. Dokonce se i nepatrně nalíčila a připjala si perlové náušnice, které jí daroval k výročí. Sám si rychle převázal kravatu a vzal lepší sako. Počkal, než se obuje, a zamkl dveře. Nabídl jí rámě a ona je lehce rozpačitě přijala. Šli do blízké restaurace. Pán vlastně ani předem nevěděl, kam ji chce vzít, ale tahle restaurace byla vhodná. Ne moc nóbl, ale ani ne moc obyčejná. Přišel servilní číšník a pán objednal víno. Jeho žena celou dobu seděla naproti němu a mlčky ho pozorovala. V očích měla zvláštní výraz. Možná se i trochu usmívala, ale v jejích rysech bylo už těžké číst. K jídlu pán oběma objednal biftek. Přesně jako ve svých představách. Jedli. Mlčeli, ale poprvé po dvaceti letech si byli blízcí. Dojedli. Číšník se ještě několikrát přišel přesvědčit, že je všechno v pořádku. Pán viděl, že jeho manželka si užívá momenty, kdy nemusí obsluhovat u stolu, nýbrž je obsluhována. Pán zaplatil a pomohl své ženě do kabátu. Přišli domů, oba se vysvlékli a lehli si do postele. Pán se chystal otočit ke zdi jako každou noc. „Dobrou noc,“ ozvalo se tiše z druhého konce postele. Pán se překvapeně

otočil ke své ženě. Ležela, koukala se do stropu a červenala se. Pán se natáhl a neobratně ji pohladil po tváři. Jeho žena se na něj podívala, usmála se a odstrčila peřinu. Vyložil si to jako pozvání a s velkými rozpaky se k ní přiblížil. Rozepjala mu knoflíčky u pyžama a on jí vyhrnul košili. Milovali se. Víc než akt lásky připomínalo jejich milování rozpačitý souboj dvou nesourodých sil. Po žalostně krátké chvíli se pán svalil na svou stranu postele, otočil se ke zdi a usnul. Ráno vstal jako vždy. Jako vždy už jeho žena připravovala snídani a kuchyní voněla káva. Sedl si ke stolu a za chvíli už mu žena předložila smažená vejčka. Neměl rád smažená vejčka. Ale neřekl nic.

Nádraží

Otevřela oči a překvapeně zamrkala. Šedavý mramor a procházející davy navzájem se proplétajících a postrkujících lidí nečekala. A co vlastně čekala? Nejspíš tmavý strop nad svojí postelí, nebyla si úplně jistá.

Pokrčila rameny a rozhlédla se pořádně kolem sebe. Vcelku prostorná světlá hala s obrovskými okny pod stropem a mramorovým obložním.

Naproti ní se táhly dvě dlouhé řady končící u několika prosklených přepážek.

Dvoukřídlé dveře, kterými pronikalo dovnitř světlo. Nad nimi hodiny a tabule odjezdů.

Byla na nádraží.

Otočila se, aby si mohla nádraží lépe prohlédnout. Čekala další dveře a dovnitř proudící zástupy. Za ní byla ale pevná stěna. Zazabila se. Upřeně pozorovala stěnu. Jak se sem tedy dostala?

Napravo od ní se na stěně něco mírně pohnulo. Podívala se pořádně a viděla stínový obrys těla, který jako by se snažil prodrat skrze pevné zdivo. Ze zdi se vynořila poloprůhledná figura. Když se ocitla za zdí, dostala pevnější obrysy. Už to nebyl bezpohlavní kouřový oblak, dostával podobu starého muže. Chvilí stál se zavřenýma očima, když je otevřel zatvářil se překvapeně. Ona zatím přemýšlela, jestli se tvářila stejně, když se poprvé rozhlédla

po nádražní hale. Otočila se zpět a člověku za sebou nevěnovala pozornost. Znovu se rozhlédla po davu kolem. Většina lidí vypadala nezáživně, jako by všichni kromě ní věděli, co tam dělají, ale nijak zvlášť je to nezajímalo.

Zaotřila na odjezdovou tabuli vysoko pod stropem. Byla to ještě ta stará, nedigitální tabule.

Bylo na ní vypsáno několik odjezdů, žádný neměl zpoždění, ale všechny mířily do jedné ze tří cílových stanic – Nebe, Peklo, Očistec. Nikam jinam se odsud nedalo odjet.

Zatímco studovala odjezdy, snesl se od stropu zvuk monotonní, špatně nahané znělky, který následoval chrčivý bezpohlavní hlas.

„Vážení zesnulí. Vlak ze směru Onen svět ve směru Nebe odjede od prvního nástupiště kolej první. Upozorňujeme všechny zesnulé, že je nutné vyzvednout si své místenky a jízdenky u pokladen.“

A znovu xylofon.

Rozhlédla se znovu kolem sebe. Kolem ní se tlačil dav, ve kterém se jakž takž daly rozpoznat dvě řady. A stále se k nim připojovali další a další lidé. Rychle se postavila do nejbližší řady a doufala, že nebude čekat dlouho.

Postavila se na špičky a zadívala se na konec řady u přepážek.

Všichni stáli a koukali se mlčky před sebe. Nikdo s nikým nemluvil. Ti nejbližší přepážkám zachovávali diskrétní odstup od těch, kteří se krčili u prosklených okýnek.

Celou halou se rozléhal tichý šum mnoha ztlumených rozhovorů, ale nikdo s nikým kolem nemluvil.

Fronta se postupně posunovala blíže a blíže k přepážkám. Někteří se u okénka zdrželi déle, vypadali, že se s úřednicemi hádají, jiní pouze přišli, zamumlali několik vět a odcházeli na nástupiště.

Přišla řada na ni. V rozpacích postoupila k přepážce. Od pohledu nerudná úřednice ani nevzhledla, aby viděla s kým mluví.

„Jméno,” oznámila jí.

„Prosím?” optala se.

„Vaše jméno a rodné číslo.”

Pochopila a zamumlala žádané údaje.

„Vyznání?”

„Nejsem si jistá. Do kostela nechodím – tedy, nechodila jsem.”

Úřednice pozvedla jedno obočí a něco natukala do počítače před sebou.

„Něco na kontě?” zabručela opět

„Ehm... Které konto myslíte?” vykoktala teď už úplně zmatená.

„Rozvody, nevyřešené rodinné záležitosti, jako je rozvod, disfunkční vztahy s dětmi, či rodiči, týrání svěřených osob, násilné chování, psychiatrické léčení, sebevražedné sklony, umělé přerušování těhotenství, nevěra, polygamie, kterýkoliv ze smrtelných hříchů?” Konečně se na ni úřednice podívala. Přejela ji pohrdavým pohledem a vrátila se zase k počítači.

„Jednou jsem byla u psychologa, když mě opustil manžel. Nejsme rozvedení, jen spolu nežijeme, prostě odešel,” zašeptala se staženým hrdlem.

„Hm-hm.”

Bylo ticho. Ona nevěděla, co bylo horší, jestli přezíravé otázky a neskrývaně pohrdavý tón úřednice, nebo ticho, rušené pouze ťukáním do klávesnice, šumem za jejími zády a klapáním měnicích se údajů na tabuli nad její hlavou.

„Vemte si tohle a běžte na třetí nástupiště na pátou kolej. Jede vám to za deset minut.”

„Děkuji vám,” zašeptala a vzala si z otvoru nabízený lístek.

Odešla od okýnka a prošla dveřmi na peron. Venku bylo teplo a slunce svítilo tak pronikavě, že musela mhouřit oči. Přešla na třetí nástupiště a zastavila se u tepaného sloupu, který podpíral stříšku.

Podle hodin měla ještě čas do odjezdu a tak si prohlédla lístek, který dostala u přepážky. Byl na něm uvedený pouze čas, nástupiště a její jméno s QR kódem. Nic víc.

Opřela se o sloup a čekala.

Zanedlouho přispupěl do stanice vlak. Jeden vagon, jedna parní lokomotiva. Přimo před ní se otevřely dveře. Bez zaváhání nastoupila.

Posadila se do vysokého plyšového sedadla u okýnka. Vagon byl otevřený, klimatizovaný a čistý.

S nepatrným trhnutím se rozjeli. Naráz si uvědomila, že sedí ve vagonu sama.

„Krásný den, mohu poprosit váš lístek, mladá paní?“ zazněl jí u ucha hluboký příjemný hlas.

Otočila se na muže ve středním věku, který se k ní nakláněl s příjemným úsměvem.

„Jmenuji se Petr, jsem průvodčím na této trase,“ pokračoval když nic neříkala.

Konečně se vzpamatovala a podala mu lístek.

Petr vytáhl čtečku s malou obrazovkou a přešel přes QR kód. Čtečka pípla a on se zahleděl na obrazovku. Ani na chvíli se nepřestal usmívat, prstem poťukával na hranu přístroje.

Když dočetl, schoval čtečku do kapsy a vytáhl malé razítko. Otočil její lístek, razítko na něj obtiskl a zářivě se na ni usmál.

„Tady to máte, přeji krásný zbytek cesty,“ popřál jí a odešel.

Ona se za ním ještě chvíli dívala a potom se podívala na lístek, který křečovitě svírala v ruce. Obtisk byl trochu rozmazaný, ale stále dobře čitelný.

Stálo na něm *NEBE*.

$\mathbf{Z}_3$
 $\mathbf{M}_1$ $\acute{\mathbf{I}}_5$ $\acute{\mathbf{A}}_8$
 A_2 $\mathbf{O}_6$
 L_4 $\acute{\mathbf{I}}_4$ P_1
 $\mathbf{V}_7$
 N_6 U_3 $\mathbf{A}_2$
 $\mathbf{K}_5$ A_7

$\longrightarrow$ $\textcircled{13}$

Noční můry

1. Park

Žena sedí na lavičce pod lampou. Přichází k ní muž s deštníkem v ruce. Modré světlo, štronzo, žena se skloněnou hlavou:

Z: *Bojím se, že přijde někdo, kdo za mě bude platit účty za elektřinu, a už nebudu moct číst Plathové básně při svíčkách. Že přijde někdo, kdo z vázy vezme uschlý palice vod trávy a dá tam čerstvě řezané růže. Někdo, kdo mi nedovolí skákat do kaluží, ale vezme mě na ruce a přeneseme mě přes cestu. Že mi koupí šaty na ples a bude se mnou chtít tančit.*

Z: Ahoj!

M: Ahoj! Nechceš půjčit deštník?

Z: Ráda moknu...

M: Vždyť to já taky. Jsem Filip, co tady děláš večer tak sama?

Z: Čtu...

M: *Podívá se na lavičku, do jejích rukou, nemá žádnou knihu, papír, nic. Aha... a co čteš?*

Z: Ještě jsem se nerozhodla. Co myslíš, je den na Le Roie Jonese, nebo na Diane di Prima?

M: Uhm... nevím, ty nosíš knížky takhle po taškách, že si můžeš vybírat?

Z: Ne, nenosím tašky.

M: Aha...

Z: Čtu z hlavy, mám to tam vytetované.

M: Přečteš mi nějakou?

Z: Kvůli tobě

bych se přestala šťourat

v nose jako stvořeným ke šťourání

a okusovat si pochoutkový nehty.

Kvůli tobě

bych si dala do pořádku zuby

a koupila matraci.

Kvůli tobě

bych zabila oblíbenýho švába

co žije v ostění

u kreslíčího krbu

M: Máš ráda beatníky?

Z: Jsou pravdiví...

M: Byli...

Z: Jo, byli.

M: Někdy bych se chtěl podívat do té doby, muselo to být zajímavý.

Z: To já bych tam chtěla žít. I když to bylo těžší než teď.

M: Žít?

Z: Hm...

Štronzo, modré světlo, muž skloněná hlava:

M: *Bojím se, že mě nepotřebuje. Že mě nebude chtít vzít za ruku, že nebude chtít moje květy, že nebude chtít být moje. Budu takový, jakého mě potřebuje. Chci ji, dostanu ji. Dám jí jistotu, dám jí sílu, dám jí prostor. Bude moje.*

2. Kavárna

Muž sedí na stoličce, v ruce drží papírek s kresbou květiny. Zpoza jeho zad přichází žena.

Z: *Gravě, vesele. Jednou jsem si vzala šaty bez rukávů a srdce připíchnutý na ruku mi do ní vypalovalo d'ouru. Až ke mně přišel ten nejkrásnější Bůh, nejspíš to byl nákej vandrák, a zasmál se, jako když ví všechno, a taky že věděl. Zezadu se v průběhu textu přibližuje k muži a textem s ním laškuje.*

M: *Něco pro tebe mám. Podává jí papírek s kresbou květiny.*

Z: *Kytka... Usměje se. Nikdy bych to neřekla, ale děkuju, tahle se mi líbí.*

M: *To jsem rád, jsem si říkal, že když ti ji načmárám, tak se ti to bude líbit víc, než kdybych ti nosil růže.*

Z: *Nemusíš mi nic nosit. Z dárků jsem jak ochrnulej strom.*

M: Bojím se ti kouknout do očí. Nechceš mě, ani moje kresby, ani mou posranou muziku. Nechceš ode mě trávu ani polibek. Jsem tady navíc?

Z: *Ale tenhle květ je hezkej, jako by mi rostlo listí.*

M: *Pojď ke mně.*

Z: *Tak jo.*

3. Doma

Z: *Bojím se, že to vezme příliš vážně. Že mě bude chtít hýčkat, že nebude chtít sex, ale děcka, že přijde a vyvětrá mi v bytě, najde mi práci, ožení se se mnou a zavře mě doma. Nebo v sobě.*

Z: *Ukáže na cigaretu. Můžu?*

M: *Jasný, jako doma.*

Z: *Dnes večer jediná hvězda,
dračí oko.*

Prázdnota

dává znamení.

M: *Prázdnota?*

Z: *To někomu připomíná, že tam pořád ještě je.*

M: *Potřebuješ to připomínat?*

Z: *Prázdnotu musíš připomínat.*

M: *Aby sis víc užívala její nepřítomnost?*

Z: *Proč? Plnost bodá a tlačí, prázdnota je ta, co tě osvobozuje.*

M: *Prázdnota ničící, neléčí.*

Z: Prázdnota myslí, ano, ale ne prázdnota v duši. Tělo je plné, myšlenky taky, ale v duši prázdnotu potřebuješ, jinak by nemohla lítat, nemohla by nikam.

M: Já si vždy myslel, že duše lítá přes poznání. A cit?

Z: To jsou jiné věci, to není duše, to je mozek a srdce, neplet' si to.

M: A co teda mozek a srdce? Ty existují bez duše? Nebo jak to je?

Z: Ne, to je úplně jednoduchý. Duši nepoznáš, nevnímáš, skoro nikdy. Jenom když není prázdná. No a tělo, city, pudy, myšlenky, to je jinej svět. Vázanej na tenhle. A jo, je dobrý mít plný srdce, kalhoty a taky hlavu. To víš, že jo.

M: Mohl bych tě poslouchat roky. Víš to?

Z: Neměl bys, zamotám tě do svého šíleného světa.

M: Možná právě to potřebuju.

M: *Důvěrnost bere na sebe lidskou podobu...*

svléká ji jako kůži:

Rty, oči,

pokašlávání drobných krajek,

zrcadlené pod kradmostí noci.

Zabliká světlo, poznám ji, přitáhnou a bude moje. Se mnou, krásná, nespoutaná, ale moje. Moje.

4. Poezie

Z: *Tíha světa*

je láska.

Pod břehem samoty,

pod břemenem

nespokojenosti

tíha,

ta tíha, kterou neseme,

je láska.

Ginsbergu, ty blázne, břemeno samoty? Tíha je láskou, tíha je nespokojeností a ja se bojím, že platím nespokojenou mincí za chvíle lásky. Že sny a můry se stávají jedním a nebudu vědět, kým a čím sem. Že se v něm ztratím a ztrácím.

Z: Půjdem na ten literární večer?

M: Rád, budeš tam něco číst, třeba i něco svého?

Z: Mohla bych, že jo. Jen si myslím, že mě stejně nikdo nechopí. A nepochopí.

M: Tak to zkus se mnou.

Z: Já nevím... je to celý takový, já asi nechci.

M: Nevěříš mi?

Z: Nevěřím sobě.

M: Čti.

Z: Radši něco, co není moje.

M: Ne, chci slyšet tebe, ne myšlenky staré 50 let, chci tebe.

Z: Ale ty myšlenky...

M: Nejsou tvoje...

Z: Jako by byly...

M: Já si myslím, že jsi něco víc, než jen reproduktor starých básní...

Z: Tak mě vnímáš?

M: Právě že ne, čti.

Z: Už nechci.

M: Poslouchej, tvoje myšlenky, tady a teď, to je to, co je pro mě důležité, koukej, já pro tebe chci všechno. Chci tě znát, tvoje myšlenky, sny, všechno, ale když nechceš, fajn, nemusím tě znát, můžeme mít plný kalhoty a srát na srdce a hlavu, že jo...

Z: Máš pravdu. Tys mi taky dal svojí kytku. Ale nechci nic slyšet, jo? Žádný pitomý reflexe, onanie nad textem a myšlenkou, jen poslouchej a nech to bejt, jo?

M: Co jen chceš.

Z: Nahoře a dolů
Světlo a šero
 nikdy ne tma.

Barvy a šed'
 občas taky bílá.

Síla a chvění
 zapálit si cigaretu je challenge.

Soustředění a lehkovážnost
 udržíš myšlenky?

Myšlenky, ach myšlenky.

Analytické spoje,
rychlost neuronů se násobí
dendrity stojí v pozoru
tělo jako elektrická síť,
propojená vnímáním a smysly.

Smysly, och ano...

CHUŤ – Miluju chuť vzduchu. Je čerstvý a květinový.

VŮŇ – Cítím, jako by mi vyrostly nové sasanky v nose a ty vůně se v nich koupají jako malý klauni...

SLUCH – Slyšet kosti uvnitř ucha, jak tančí tanec sluchu. Vnímat tekutinu, se kterou tancuju a nakláním se, díky které stojím.

OČI – Ty dvě ubohé želatinové kuličky makají. Dávají mi barvy, které miluju. Tvary, které obdivuju, ale zároveň se tomu všemu směju. Jinak se na ty oči spoléhám, jsou to hlavní. Ale teď – teď jsou jen bonus, jakýsi poradce.

DOTYK – Vystupuje dále. Cítím tvoji energii, cítím dotek tvý ruky, která je půl metru ode mě. A pak se mě dotkneš doopravdy a je to jako malý ohňostroj.

A vtom, úplně jednoduše, jsem chtěla letět, vznesla jsem se a koukala na sebe na pohovce, na tebe a ostatní a přišel pokoj. A s ním i pravda.

Jenom nevím, jestli byla
pravdivá.

M: *Nadechne se.*

Z: *Položí mu prst na pusu, vytahuje cigaretu, dává mu ji do úst.*

5. Tma

Sedí na zemi, ona se opírá o něj (má rozkročené nohy, ona sedí mezi nimi).

M: *Už jseš moje? Můžu tě směřovat? Můžu tě měnit ve svou ženu? Budeš moje žena? Pošleš mi pohled, když pojeděš do Itálie, políbíš mě na pozdrav a budeš mi vařit? Vezmeš si ode mě trávu, ale taky i objetí? Ruku? Nestydíš se za mě? Za vztah? Miluju tě...*

M: *Přijdeš mi zítra na koncert?*

Z: *Kde hrajete?*

M: *Na plese...*

Z: *Na plese? Já? Ses zbláznil snad...*

M: *Ser na ples, já tě tam chci kvůli sobě, dáme si něco dobrého, ty budeš stát dole, já na tebe budu moct koukat, ty na mě, a pak třeba někam zmizíme.*

Z: *Vážně?*

M: *Moc by to pro mě znamenalo...*

Z: *Hele jako, tak jo...*

M: *Jseš skvělá, víš to?*

Z: *Vím.*

Z: *Poslyš, ale nemusím si oblíkat nějaký píčoviny, že ne?*

M: *Tak šaty by byly fajn.*

Z: *Šaty? Na ples jo...?*

M: *Popravdě, jestli se nenasereš, já pro tebe jedny šaty mám.*

Z: *Bojím se tvejh šatů a tvejh plesů. Bojím se, že mě chytneš a budu tančit a bude to děsně romantický a já ti řeknu, ach, miláčku, já tě tak miluju a chci s tebou žít a ty mi řekneš, miláčku, na tohle jsem čekal celej ten rok, co jsme spolu, a pak mě políbíš a připneš mi kytku do vlasů a vezmeš mě ven a tam bude svítit měsíc a budeme si slibovat budoucnost a lásku a všechny ty píčoviny, co mě k tobě přivážíou...*

Z: *Tak mi je ukaž.*

6. Domov

Z: *Miláčku, co chceš k snídani?*

M: *Zuzko spěchám, za 5 minut tam mám být...*

Z: *A jo, tak já ti něco udělám s sebou, chceš?*

M: *Nemusíš, běž si lehnout, užij si volnej den, kdo ví, jak dlouho ho ještě nebudeš mít.*

Z: *Třeba bych si mohla něco přečíst, dlouho jsem nečetla...*

M: No vidíš, to je dobrej nápad... *Odchází.*

Z: Jak dlouho
si myslíš že tě nechám
abys mi někdy coural
já nejsem ledničková rozumíš

strčím ti pod jazyk
diamant
a ty
si ho odtamtud vylov
sto červů
učilo moje břicho jak se svíjet
před sto nedělama

a ty si teď přijdeš s jahodama
ve vlasech
a čekáš
že ti zatleskám

*Kdy se to stalo? A jak? Byt s elektřinou a ledničkou plnou jídla.
Chlap, co mi dal prsten na prst, a já ho nechala. Chlap, co mi našel
práci, a já ho nechala. Kde jsem a kdo? A řekněte mi, vy vzácná
slova, jakto, že takhle umím být šťastná?*

Z: Musím odejít.

Z: Konec dobrý, nic dobrého

M: Zuzi, tak jak? Byla jsi u toho doktora?

Z: Jo.

M: A?

Z: Jo.

M: Vážně? Tak to je skvělý....

Z: Jo, je.

M: *Jsi moje. Moje žena, nosíš na prstu můj prsten, malý kousek
kovu, který tě váže. Ke mně, k domovu. Jsi krásná a stejně svo-
bodná. Povedlo se mi to. Nesvázal jsem tě. Vyrostla jsi. Jsi krás-
nější, než jsi kdy byla. Moudřejší, zodpovědnější, a přesto lehčí.
Miluju tě. A už se nemám čeho bát.*

Z: *Ráda bych věděla*

proč

jste vůbec

spali

v těch nocích

a oč jsme přišli.

*Jednoho dne, až bude to děcko dost velký, já budu stará a stejně
zodpovědná jako teď, za mnou přijde a bude se mě ptát: Mami,
a kdo to je ten Ginsberg? Jsme se vo něm dneska učili. A já si
na něj vzpomenu a vzpomenu si taky na mé noční můry, které se*

staly mým životem. Vzpomenu si na tebe a na to, co jsi mi vlastně udělal. A nebude to dobrý.

Bojím se, že nebudeme mít čím platit elektřinu a budeme muset trávit večery u svíček s malým děckem. Že nám zaplombujou plyn a já nebudu moct ohřát mlíko. Bojím se, že se mi ztratíš, když vlastně zjistíš, že jsem ti umřela. Ale jenom tak trošku.

Mám se oženit?

Zařvat: Kašlu vám na vaše líbáčky! Kašlu vám na vaše líbáčky!

Lítat jak cvok po těch nejvyšších apartmá a křičet

Houbeles! To zrovna! Až naprší a uschne!

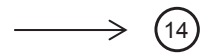
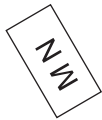
Chtěl bych žít navždy v Niagaře! V temné jeskyni pod vodopády

tam bych chtěl sedět já Šílený líbankář

a kout tam plány na rozbití manželství, já metla bigamie

světec rozvodů

Y
A T

fragmentů chronologie náhody

jedna je 1, takto

Ulice, zaprášená dlažba ze svahu, mírný náklon, denní dopoledne, cosi v pozadí, cosi v nadhradí, hýbe se, babička v plášti. Umístila pytel zmetků, smetí, do popelnic, vytratila odpady. Končetiny šoupou se zpět, ke dveřím, bez problému, jistojistá chůze, blížící se moment. Cokoliv je dál, ale polohlasem, bez obratu, tvář upřenou k místu, na skle nápis, až při návratu ke zkoumání. Kolem projít, sytý, nepokrytý tón jejího hlasu,

bez studu formulující výzvu nápisu, zaujetí příkazem

Pozor

Pozor čerstvě

natřeno

Střecha opravy, stín ve střídání prken a podpěr, dál, jen cíl, dál, není proč tu

číslo, podruhé? 2, dva po jedné, dvojí

starší

a malý

Můžeme si dát džus, Kryštofe?

Nemůžeme.

Můžeme si vzít koláč?

Nemůžeme.

Kryštofe, můžu si sem sednout?

Nemůžeš.

Kryštofe, postavíme věž?

Nepostavíme.

Kryštofe, můžeme postavit věž?

Nemůžeme.

Kryštofe, půjdeš zítra do školy?

Nepůjdu.

Kryštofe, líbilo se ti ve školce?

Nelíbilo.

Kryštofe, byla tam paní učitelka?

Nebyla.

Kryštofe, můžu se smát?

Nesměj.

Kryštofe, proč se nemůžu smát?

Nemůžeš.

Kryštofe, můžu si dát kávu?

Nemůžeš.

Kryštofe, můžu si dát pivo?

Nemůžeš.

Kryštofe, dáš si pivo?

Nemůžu.

Kryštofe, já už půjdu.

Nepůjdeš.

Kryštofe, budeme se dívat na pohádky?

Nebudeme.

Kryštofe, přijdeš někdy k nám?

Nepřijdu.

Kryštofe, já už jdu.

Nejdeš.

Kryštofe, já už ale opravdu fakt jako du pryč ty vole!!!

trojí, 3, dál, oukej

cože?

Sen o jakémśi školním tvůrčím projektu, téma a obsah je natolik politicky nebo investigativně angažované, že to vede k reálným zápletkám mezi zdejšími bytostmi, situace jako z drsných mafiánských příběhů a krimi, konec tkví v tom, že je v Dalíbaru kdosi zastřelen-zavražděn, snad ne jen uměle, ale reálně – my (kdo z nás?) jako inscenátoři jsme poslání paní ze studijního oddělení dom na uklidněnou, nicméně nám hrozí vážné následky a vyšetřování; posíláme jí jako odpověď sms-ku o tom, že následky jsou tragické, nicméně opravdu kruté a přesné trefení se tímto textem do skutečně problematických míst našeho okolí a společnosti je očividně neoddiskutovatelné.

čtyři prý, 4, nojo

ale teda čtyřicetdvacelých... no to právě ten zbytek už ne... právěže

Bradleyho nohy explodovaly
do výše
v nejvhodnější
chvíli
Kolik kamer to točilo kolik foťáků blejskalo
údivem Bradley
ten Bradley z Hopkintonu
sympaťák
v mžiku se stal slavným

A kolik krve potu
do toho momentu vložil
Duc duc prásk prásk beng bác!
nohy se mu utrhly
trup trupem přestal být
lidi zhnusil
křik a pláč
kolik jich tam leží
nehty na stromě podrážka
v kanálu a startovní číslo
v prdeli
z dresu kečup nevypere

Prásk bum!
hnáty přeraženy fest

Bezpečností složky odvedly
skvělou práci
zranění byli
zvláště diváci Bradley
začal dobře však taky trénink
neflinkal
pocitivě po práci desítku či dvacku
na míle to máme mega
porci
Bradley ve formě chytl se vodiče pod čtyři hodky
Tempo tempo duc duc!
A pak
Prásk prásk!

V Ashlandu se cítil skvěle
ve Wellesley se málem podělal
ale co za tou
pověstnou známou nekonečně
táhlou Beacon Street
muka

ve frontě do cíle
z krků sliny padaj sem tam
Ech echt flusance pod kolena
nátlaky na klouby
v rovině
a to si Bradley koupil
nové Niky
teprve před měsícem

Prásk prásk!
z levé strany
bumtarata křik a bum!
svižné prudké ani
uši nesklopil
vražedná rána po kebuli právě když
to končilo
co pár kroků do lajny
u mantinelu sejmuli ho
jako ve válce

Buch...
Bradleymu explodovaly nohy
do výše
torzo se válí po zemi
Prásk...
a přinesla to

všechna světová média
Čtyři tři dva jedna bum!

pětka, za vše, 5, nebo nic

brum

budu se tady na tom topení ještě vyhřívat pak půjdu tam zkusím se tam podívat ještě se ohřeju pak možná vstanu ale ne zatím se vyhřívat ještě na topení je tu teplo hřeje to teplo pak půjdu tam zatočím doleva půjdu rovně zastavím se podívám se tam jsem nebyla ještě nebo půjdu tam jinam půjdu pak půjdu k jídlu musí tam být už jídlo podívám se jestli je tam už jídlo pak skočím nahoru přeběhnu rychle pak zpomalím zastavím se podívám se seshora jestli je tam už jídlo půjdu na druhou stranu seskočím pak půjdu na druhou stranu nebyla jsem tam dlouho podívám se k jídlu pak půjdu nahoru obrátím se zkusím se ještě rychle podívat jestli tam není něco na jídlo a půjdu dál tam se podívám jak je okno jestli není něco k jídlu za oknem ven nepůjdu to těžko jen se asi podívám co je za oknem podívám se ven ale asi to bude zavřené tak se zastavím na nějakou chvíli skočím dolů pak zůstanu chvíli pod tím tam jsem nezůstávala už dlouho pohnu se ještě kousek doprava pak půjdu na druhou stranu jestli tam nebude něco k jídlu půjdu dál pak se pomalu přesunu na druhou stranu zkusím se podívat bokem jestli tam je ona tak bych tam mohla za ní jít spát ona tu předtím nebyla já jsem se vyhřívala na tom topení když jsem se začala vyhřívat nebyla tam ještě tak jsem to neviděla a určitě za ní šla spát ta druhá co to je půjdu se tam podívat jestli tam bude tak půjdu zase zpátky ta druhá tam určitě bude protože to tak dělá já se tu budu ještě ale vyhřívat protože teplo je dobře vyhřívat nějaký čas to je v pořádku než půjdu tam dopředu a pak doleva jak se podívám jestli je tam už jídlo vyskočím nahoru přeběhnu na druhou stranu a podívám se odtam jestli je tam jídlo pak dolů zatím se tu ale budu ještě vyhřívat pak budu spát předtím jsem spala tam pak půjdu naproti když tam nebude jídlo tak půjdu vedle podívám se jestli tam není ona že bych šla spát na ní podívám se jestli tam třeba nebude něco k jídlu to bude v pořádku protože ta druhá tam určitě nebude já půjdu když tak nahoru projdu dokola třeba tam bude on ten ale spí a tam mně se nespí dobře seskočím teď se ale ještě musím vyhřívat pak půjdu tam dozadu ale je to tam asi zavřené to je dlouho už jídlo tam nebude ale podívám se jestli je tam něco k jídlu jestli bude zavřené tak bych mohla zaškrábat že by mohl vylézt on aby bylo jídlo to už budu dobře vyhřátá tak to zkusím ještě zaškrábat podívám se jestli není něco na jídlo na druhé straně když se teď nic neděje ona šla pryč to jsem spala pak potom jsem se začala vyhřívat pak půjdu na druhou stranu ale opatrně co to je teda já se tady vyhřívám co to se někdo vrací ona jde ona jde musím seskočit rychle tam přeběhnout co to půjde nejrychleji za jídlom ona otevírá musím běžet to bude jídlo určitě rychle honem jídlo běžet tam ona rychle jde jídlo

se nachýlilo, po6, porušení, šerosvitné

utkvění

legrace

bud'

a nebo

ne

- Jejda, tak to sme se tady sekli, ne?
- No, asi...
- Tak něco s tím uděláme, co honem...
- Nepočkáme chvíli?
- Proč jako?
- No, třeba se něco stane...
- To bysme čekali na Godota.
- Jenom chvíli...
- Ale ne, hele, kde je tady to číslo, ještě že nezhaslo světlo, to bysme se pěkně báli...
- Tady je...
- Supr... tak tam brnkne, ne?
- Asi jo teda...
- Mám já?
- Třeba?
- No vidím, že budu muset. Tak mi diktuj aspoň. Můžeš.
- Jo... 8 – 7 – 4 – 6 – 9 – 1 – 9 – 6 – 9.

- Dobře.
- To je náký divný číslo.
- Pššt. Haló? Ano, dobrý den... Jo... My sme se tady... Mhm... Jo... Aha... No... Dobrá... Paráda... Mhm... Supr... Bezvadný... Krása... Jo... Přesně... Aha... Aha... No tak dobrá... Jo... O.K... Supr... Tak jo...
- No?
- No nic, dobrý.
- Říkali něco?
- Jo, sme zachráněni. Asi půl hodiny a dostanou nás ven. Šlo to hladce.
- Dobře.
- Fajn.
- Ještě že není tma.
- Proč?
- No, že to by byla pořádná depka. A strach, že by se objevilo... náký strašidlo nebo tak něco!
- Cha – jasně!
- Nějaký duch třeba – mrtvýho studenta!
- Myslíš nákýho, co se tu taky šprajcl ve výtahu a protože byl sám, tak to nevydržel hrůzou?
- Jo, a třeba neměl mobil a nemoh zavolat na poruchy.
- Jojo, ještě že máme mobily.
- A ještě že je tu signál.

- Hm.
- Takže půl hodiny.
- Jo.
- To je dlouhá doba.
- Fakt? Ale ani ne. Mně to zas nepříjde.
- Mně celkem jo, za půl hodiny se může stát spousta věcí.
- Já za půl hodiny neudělám obvykle nic.
- No jo, ale historicky, třeba nějaká bitva, za půl hodiny, a všechno je prohraný, nebo dvacet, třicet minut a je rozbombardovaný nějaký město, atomovka, to jsou jen sekundy, nebo nějaký rozhodnutí, významný, snad Mnichovská konference byla jen půl, tři čtvrtě hodiny, a tak.
- Co to je Mnichovská konference?
- To bylo takové...
- Já až přijdu na pokoj, tak si asi udělám kakao a vemu si všechno jídlo, co tam mám, a pudu na facebook, aspoň na půl hodiny.
- Já se asi budu koukat, jak sněží...
- V kterým patře bydlíš?
- Osmé.
- Já šestý.
- Tak tos měla už kousek! To je fakt škoda...
- Jo, teď už sem se mohla zahřívat pod peřinou a skrat kakao.
- Hm.
- A co ty vlastně studuješ? Potkali sme se někdy ve škole?
- Záleží, co ty. Já dělám psychologii.
- Fakt? A dobrý?
- Ani ne. Dneska sme měli seminář, a mám z toho dost depresi.
- Jo? Co ste dělali?
- Deprese.
- Hm. To já dělám nudnou germanistiku.
- Aha? Und wie geht es?
- Schlecht. Scheissig schlecht, du weisst. Raději bych třeba finštinu, to není tak drsný.
- Tak to je škoda, já ve Finsku byl.
- A dobrý?
- Jo, spousta sněhu.
- Hm.
- A žádná depka?
- No, právěže ani moc ne.
- Hm. Teď ji mám já.
- Tak to entschuldigung, víš co? Já až se trochu ohřeju a tak, tak si asi ještě vyjdu ven, do toho čerstvého sněhu a zavzpomínám si trochu na Finsko, když je tak příhodná chvíle. Projdu se, udělám pár stop do neporušené vrstvy, vyšlapu třeba nějaký obrázek a nechám se sám zapadat a zbělat. A kdybys chtěla...
- Co? Ne – já sem ráda, že budu v teple. Ale možná se na tebe podívám z okna, když už sme se tady sešli a mám kvůli tomu nového podivného kamaráda...

← tam je tečka

Minimalismus – Ende!

Poslední rozhovor. Les: doupě: interiér: tma

1.

Dva kritikové se prodírají houštinami. Tonou v bahně, zakopávají o kořeny, chytají je haluze pavučin divého lesa. Strach, temno, ale bezmezná snaha prodrat se dál, až k samému konci.

Vladimíre!

Vladimíre!

Vladimíre?

Vladimíre...

Vladimíre??

Vladimíre!!

Vladimíre...

Vla...!

Vlád'o!

...Vlád'o bacha!

Pardón!

Vladimíre, kde to jsme?

Nevím, Vladimíre...

Už jsme blíž?

Já nevím.

Vladimíre...

Do pr... kurva!

Co?

Já se tu zas chyt... Hergot co s tím?

Vlád'o, kdybych viděl, kde jseš...

Bláto hnusný...!

To si pak setřeš, Vladimíre.

Ale to je jedno. To stejně nebude lepší.

To neříkej!

To už nikdy nemůže být lepší!

Mlč. To... nebudu poslouchat

A copak ty si myslíš, že se nám něco jako povede?

Ježíš musí...

Že ho jako fakt přemluvíme?

Vladimíre? Co...? Myslíš si to?

Vladimíre...!

Ježíš pomóc!

Co je kruci písek!

Vláďo, pomoz mi...

Ale já... teď se z toho močálu dostaň, tys mi taky nepomoh, holečku.

A just mi pomoz, sakra...!

No tak umími se. Nejsi to ty, kdo by radši měl ležet na kanapi...

Já tady cedím krev!

To ty celý život.

No bodejť.

Tak co by sis teď zrovna vymýšlel. Podíme už...

O co se asi snažím...

Podíme, protože já se za chvíli obrátím zpátky.

Ať tě ani...!

No to mě právě zrovna náhodou...

Jau! Haluz...

Hele, Vladimíre? Jak ty vůbec víš, že dem správně...

Ale jdem. Tak počkej, ten plánek, mám to jako teď zrovna vytahovat??

No tak, protože já mám jisté obavy...

Ale dyť nemám ani světlo... Nech to, jdem, prostě.

Dyť je to divný, přece.

Nemám, sakra. Kam se ta baterka...?

Co si to zas ztratil?

Nic! Prostě, Vladimíre, on to tak říkal, že to bude...

Co to tady... je?

Říkal... že prej z cesty, a kolmo... prostě to nemůže být žádný med, to je přece jasné...

To sou ňáký...

Prostě že se podřem. Ale to bylo pořád, přece...

Co to jako...

Když se neumažeš, nics nezažil, přece...

Takovýhle... Jak se...

To je krutý svět, kruté žití, člověče, prostě trní...

To ne! Ježíš...!

Bez drsných zážitků bys... Co to tam děláš, Vladimíre?

Vladimíre!

Kritikové už jsou blíž světla. Jezera, odkrytého břehu a volnějšího prostranství, které je obaleno džunglí ze všech stran. V zabláceném trávníku se ve tmě cosi povaluje.

Vladimíre, co to je...?

Ale co by bylo, nějaký kvěťáky – nebo mičudy – meloun – něco kulatýho prostě.

Vladimíre, tohle není meloun.

Ježíš, a co by to bylo, tak to není...

Vladimíre, já mám strach!

Tak to ober, jestli se chceš...

Brrr... já du pryč! Sakra! Kurva...!

Prostranství se odkrývá. Oba se ještě chvíli plahočí, drží se při sobě, ale vypadá to, že už se dočkali cíle. Vladimír vytahuje nákres a Vladimír se rozhlíží tam, kde je vidět. Pak dorazí na místo. Za Mistrem.

2.

Vladimír: Tam to má být někde. Barevná maringotka.

Vladimír: Nevidím... U jezera úplně?

Vladimír: Asi skoro jo.

Vladimír: Ještě že bysme zašli tady za ten útes...

Vladimír: Je tam něco? Vladimíre?

Vladimír: Možná... Počkej... Jo! Vladimíre, jo!

Vladimír: Jo?

Vladimír: Je to tam!

Vladimír: Je to tam! Tak sláva!

Vladimír: Paráda.

Vladimír: Kruciž. Uff...

Vladimír: Já sem to říkal.

Vladimír: Ty si něco říkal – tys to chtěl obrátit.

Vladimír: Drž pusu.

Vladimír: Nech toho. Tak dem tam?

Vladimír: No jo, tak dem na to...

Vladimír: Co je zase?

Vladimír: Nevím, trochu se bojím...

Vladimír: Dem tam.

Pátrají. Dostávají se k maringotce, u které je zas už trochu větší tma. Nikdo se nikde neobjevuje a nikdo je nevíta, ačkoli v to možná trochu doufali. Vladimír obchází z druhé strany a Vladimír ho následuje.

Vladimír: Haló? Haló...

Vladimír: Ježíš! Eh...

Vladimír: Tady!

Vladimír: Mistře!

Vladimír: No konečně...

Kritikové si zhluboka oddychnou a přimykají se ke svému oblíbenému Herci. Ten sedí v křesílku, na klíně velký hmek s polovypitým čajem a příliš se nehýbe. Mlčí.

Vladimír: Mistře, tak sme tady...

Vladimír: Spí?

Vladimír: Nespí?

Vladimír: Sme tady...

Vladimír: Na ten rozhovor...

Vladimír: Přesně tak...

Vladimír: Hýbe se!

Vladimír: Trochu...

Vladimír: Ale jo, hýbe.

Vladimír: Mám do něj drcnout?

Vladimír: Nech ho.

Vladimír: Tak co mám dělat?

Herec se ozve a postupně začne reagovat. Kritikové ho obskakují.

Herec: Hmmm...

Vladimír: Jo...! Už je při sobě.

Vladimír: Nech toho.

Herec: Ha? Ha! Ha Ha... Tak pánové se doblátili, domazali!

Vladimír: Jo, je to hrozný. Copak vy se sem dostáváte vrtulníkem, či co?

Vladimír: Děsivá cesta. Je to děs.

Herec: Ale, ale.

Vladimír: Mysleli sme, kdo ví kde nejste, nikde vás nebylo...

Herec: Já vim, já tu občas zcepením, takhle úplně.

Vladimír: Jo? Ale tak – zase tu je fakt krásný klid...

Herec: Jo, to je.

Vladimír: Ale trošku temnota, ne?

Vladimír: Nech toho, Vladimíre.

Vladimír: Ty toho nech!

Herec: No hošánkové, jak je libo.

Vladimír: Mně to připadá fajn...

Herec: Hmm... Tak copak, dáte si čajíček, pánové?

Zvedá se.

Vladimír: Pudeme dovnitř? Jo!

Vladimír: Aha.

Herec: Jo. Jen to tam neumastěte těmi svými vlasisky... Cha cha...

Otevírá. Hrnou se do maringotky, ve které je spousta věcí.

Vladimír: Co!

Vladimír: Tý jo... Teda!

Herec: No podťte: tady sou police, tady mám náký knihy, scénáře, však to víte, obrazy tadydle, vidíte, plakáty, a tak...

Vladimír: No safra!

Herec: Tak si to tu očmuchejte, jestli chcete, ale nerušte mi tu úpravu, jó?

Vladimír: Vždyť to je úplná jakože kavárnoklub, úplný muzeum to je, úžasné, Mistře!

Vladimír: To je snad jako úplně skanzen!

Herec: Není to skanzen!

Vladimír: Ne...?

Herec: Sou to prostě mý věci.

Vladimír: Ježíš Mistře, to se vám musí ohromně stýskat... když už to všechno neexistuje.

Vladimír: Hej, nepředbíhej...

Herec: Nic se mi nestýská. Houby stesky!

Vladimír: Vladimíre!

Vladimír: Kdo? Já?

Vladimír: Jo, kdo asi, já? Radši už pojedem, ne?

Vladimír: Fakt – tak jo! Počkejte, Mistře, já si tu jen zapnu diktafon... tak!

Vladimír: Už to frčí – tak my se začnem ptát.

Herec: Hošánkové.

Vladimír: To je fakt ale krásný tady, a takový úsporný a minimalistický...

Vladimír: To máš jako titulek, nebo co?

Vladimír: Tak si mluv!

Vladimír: Mistře – no – eh – tak jak se teďkon máte, co děláte?

Vladimír: Takhle ty formuluješ otázky?

Vladimír: To se pak upraví...

Herec: Co bych se měl, jsem. Nebo ne? Jsem, a to tady. A to moc z vás říct nemůže.

Vladimír: Cože?

Vladimír: Jak ste sem dostal tu maringotku?

Herec: Je to moje maringotka. Zařídil sem ju, upravil. Je to jenom dřevo. Já sem truhlář, víte?

Vladimír: Co, jako v nějaký roli?

Vladimír: Neskač do toho!

Herec: Uvařím vám čaj...

Vladimír: Proč tu žijete?

Herec: Proč? Protože tu mám jezero, vodu, trávníky, stromy, kmeny, křoví, před skřýši pařez, na ten si vždycky sednu a piju čaj a sem venku. Co máte vy? Co má každý z nás?

Vladimír: Chodíte do vesnice?

Herec: Jo, mám tam známý. Děd byl hrázny, je to už dávno. Já tu prosopčil spoustu prázdnin, víte? Myslím jako tadydle mimo dýmy těch vašich smradoměst.

Vladimír: Hahá...

Vladimír: To tam nemůžeme dát.

Vladimír: Proč ne?

Herec: Klidně se ptejte. ...už to hučí, hele.

Vladimír: Jaký máte čaj?

Vladimír: Cože?

Herec: Šípky dostanete, oukej?

Vladimír si bere papíry s poznámkami. Dává i Vladimírovi, koukají do nich.

Vladimír: To je, do krucipísku, samý zablácený je to... to už nepřečtu...

Herec: Slyšeli jste někdy osmačtyřicet druhů cvrčků...?

Vladimír: Tolik?

Vladimír: Mistře – já tu mám jednu otázku – prosím... Vy jste prostě přestal hrát, nechcete se ničeho účastnit prý, nebo nemůžete? Jak to teda je?

Herec: Vtipné otázky.

Vladimír: Cože?

Herec: Co bych vám říkal?

Vladimír: Jestli nehrajete kvůli neshodám, nebo řekněme z trucu...?

Herec: Jo, proč bych hrál z trucu?

Vladimír: To já nevím.

Vladimír: Tahle z něj nic nedostanem – pod' to na něj střílet, třeba se něčeho chytne, ne.

Herec: Vemte si ten čaj, pánové.

Kritikové se chápou papírů a snaží se rozluštit kusy předpřipravených otázek.

Vladimír: Dobrá. Divadlo není, divadlo vám zrušili, jak jste... co to hergot... něco něco, a jak jste se vyrovnával v prvních měsících ... poslední ... jste zazářili... sakra sakra... a definitivní konec.

Vladimír: Kde myslíte... prodrat, kdyby ... a co by mohlo... že náhradní scéna, kde by lidé ... v podstatě... neexistuje.

Vladimír: Parta herců, jako vy ... sakra sakra však vy víte ... jednotný styl... zažít ... co? to je v pytlí ... souhra, která se ... značkou divadla.

Vladimír: Má to cenu, hergot? ... tadyhle je... za éru ... kolegové množství ... však porotci a hlasující ... no prostě že jste oproti nim ostrouhal.

Vladimír: To tam nemůžeš dát.

Vladimír: Klid, však to se teprve napíše.

Vladimír: No – tak co? Nezaujala vás nějaká, Mistře? Co o těch cenách, nic si o tom nemyslíte? No tak...

Herec: No co by bylo, já se o ně nestarám. Tak sem nikdy nevyhrál no.

Vladimír: Čím to podle vás je?

Herec: No tak sem měl holt takový role. Bočnější, a nepohodlnější. Nejdu pro krev daleko.

Vladimír: Cože?

Herec: Co tam máte ještě?

Vladimír: Sledujete, co vaši bývalí spoluhráči teď dělají?

Herec: Ne, nesleduju.

Vladimír: Jak to?

Herec: Ale tak jo, trochu.

Vladimír: A co na to říkáte? Byly tam i nějaký reklamy, seriály...

Herec: Co s tím. Každý nemá štěstí, aby si vyřezával loďky v maringotce.

Vladimír: Fakt loďky?

Vladimír: Počkej, Vladimíre, to nemá smysl takhle. Nevypneme to radši, já nevím. Dyť nám nic neřekne.

Herec: Můžu za to, že máte tak umazaný otázky? A vypijte si sakra ten čaj!

Kritikové pijou a jeden Vladimír přitom šmejdí kolem vystavených věcí. Druhému čaj nechutná a neví, co s ním má dělat.

Herec: Na nic nesahat – je to perfektně upraveno!

Vladimír: Sorry...

Vladimír: Mistře... já už tuším, už vím, proč jste tady ukrytý. Chápu vás. To je přece známá herecká metoda: když se potřebuje herec připravit na nějakou roli, že se schová do divočiny, do lesů, na hory, nebo někam, a tráví jistý čas v odloučení, aby nasál novou identitu, třeba takový...

Herec: Jenže já se na nic nepřipravuju! Já zůstanu navždy.

Vladimír: Jako v té roli...?

Herec: Nikdy se už odsud nehnu – a vy taky ne!

Vladimír: Cože...?

Vladimír: Ohó – už vím! Vy – tu totiž hrajete roli herce ze zrušeného divadla, a tady o samotě...

Vladimír: Nech toho...

Vladimír: Vladimíre... Hrajete tuhle roli herce ze zrušeného... a ve skříši, v pralese, tady se o samotě věnujete svojí nenávisti a zahořklosti. Odsuzujete všechny a okolní...

Vladimír: Jo, jo!

Vladimír: ...a všechna další divadla ve městě, ve kterých jste to i z počátku zkusil znova, že ano, ale nikdo vám už nedá takový exkluzivní tvůrčí prostor a neposkytne takto stimulující zázemí...

Vladimír: Jo, jo!

Vladimír: ...a nenávidíte tady z úkrytu všechna divadla, a s celým divadelnickým provozem jste skončil, a když přijedete náhodou do města, jdete tak maximálně do vaší oblíbený kavárny, ale večer byste už nikam za žádnou cenu nevlez...

Vladimír: Jo. A vy – totiž všechno hraní necháváte tady – to je náplň té role: proč tu máte všechny tyhle scénáře, všechny ty hry, texty – mimochodem tyhle věci jste ani nehráli přece – ale měli jste...? Hrajete tu všechno a všechny, cvičíte si i role všech vašich spoluhráčů sám, přeobsazujete se a je, pilujete všechny party do úžasné dokonalosti, rozvíjíte svůj talent! Zkoušíte to, u čeho jste sám zůstal stranou a jen se díval, režirujete se v nebývalé jistotě a tvůrčí otevřenosti – započínáte tady novou opakovanou éru! A přitom...

Vladimír: Co, Vladimíre...?

Vladimír: Přitom už nestojíte o žádné publikum, tak jste dokázal to minimalistické pojetí dotáhnout do krajnosti. Divadlo, které tu započínáte, se už bez pozornosti diváků obejde a je soudné jen samo před sebou...

Vladimír: Ježíš, tys to vymyslel! Tak to je paráda...

Vladimír: A víš co, Vladimíre...? On totiž ani nechce, aby se o něm psalo, nechce vůbec žádnou pozornost – ale my o něm napíšeme!

Vladimír: Jo, my jsme si teď odpovědi našli sami!

Herec zaraženě sedí.

Herec: Takže tohle všem teď vytroubíte?

Kritikové ho neposlouchají, hledají něco ve svých papírech, domlouvají se.

Herec: Chcete ještě čaj? Poslední.

Vladimír: Cože...?

Vladimír: Počkej, ještě to budeme nahrávat, nebo to je šlus?

Vladimír: Já nevím – já jsem to měl tady, a hele kde jsou ty materiály, co nám dali ti...

Herec: Nebo vám můžu ukázat rovnou zadní sklad dřeva.

Vladimír: Poslyšte, my už to tady za chvíli sbalíme, už vás necháme si ty vojáky a putovače hrát dál. Tohle teď vypínám – vidíte? Stop – ale je to tam. My sme sem vlastně přišli i kvůli jiné věci, ne jen kvůli tomu rozhovoru. Mysleli sme taky, že o tom budete vědět – ostatně, jeli prý sem za váma taky – jak to dopadlo, jak to mohlo dopadnout...? Máme svolení i od toho studia, to musíte vědět – však sem prý jeli...

Herec: V noci se ozývají žaby, ty všechno přehluší.

Vladimír: ...tam je přece i dost vašich bývalých kolegů, hlavně holky, my jsme doufali, že to by přece stálo za zvážení – vážně, máme jejich kontakty, máme se prý vás pozeptat...

Herec: Včera jsem ji ostřil, tak to půjde dobře.

Vladimír: ...a já se jim teď nemůžu nějak dovolat, víte? Byli tu?

Herec: Cože? Nikdo tu nikdy nebyl!

Vladimír: To je moc záporů najednou.

Vladimír: Tak co? Poslyšte... Mistře! Tedy, my vás uznáváme, par-dón, jestli to tak teď nevypadalo, ale vážně, my prostě o vás dost stojíme, abyste se vrátil zpátky.

Vladimír: Hrozně moc chceme, opravdu...

Vladimír: Kamkoli. Jasně, bude to jinam... Ale ty možnosti existují, však to víte. Není proč se trápit...

Vladimír: My vám se vším pomůžeme.

Herec: Nic, nic nebude!

Vladimír: Co je s ním? To fakt nic...

Vladimír: Vždyť on je asi hrozně smutnej – ve vnitřku...

Vladimír: Kurva!

Herec se dívá na kritiky a z jeho pohledu nejde odečíst nic. Dlouho panuje ticho, zklamání na všech stranách.

Herec: Tak já si du asi pro nástroj.

Vladimír: Cože...?

Vladimír: Nevím, pro něco chce jít.

Vladimír: Vladimíre, já mám strach...

Vladimír: On šel ven?

Vladimír: Jo.

Tma. Herec zmizel venku a kritikové ho následují. Zakopávají o všechno možné, i když kolem maringotky je půda docela ušlapaná. Orientují se jenom podle zvuků a snaží se prodrat k Herci v temnotách.

Tak co... Kde je?

Nevím, úplně v tahu.

Já něco slyšel támhle...

Jauvajs...! Kurník.

Kde seš?

Já sem ti říkal, že sem nemá smysl jít. Co sme tu...

Tak sme se na to měli rovnou vykvajznout?

Nemáš někde tu baterku?

Já už ani nevím.

Co to tady je!

Copak myslíš, že šel někam daleko?

To je v pytlí.

Hošánkové!

Co...?

Slyšels to?!

Tady...

Támhle je... Vladimíre!

Jak se cítíte... takhle krátce před závěrem.

Opona padá...

Cože...?

Já – podíme pryč, pryč, Vladimíre...

Vladimíre!?

Nějaké poslední přání?

Rychle, rozsviť, něco, dělej!!

Nemůžu – au!

Co teď sakra??

Vy jedni rozumbradové...

Vy plahočící se vousáči...

Co to dělá...? Kde je?

Vždyť on – on hraje, Vladimíre...!

Vy bažiny jedny s papírama!

Vy diktafoni...!

Ale to je nějak jinak!

Vláďo...

Cha chá přijďte zas!

Vy vhodní pro dermiéru...!

Áááááááááá.....

Ozve se zvuk tětí, tesání, seků. Così křuplo. Náhle – opět nic.

Vladimíre...?

Ticho. Kritikovi se podaří vyšmátrat odněkad z kapes baterku, tenký kruh světla posvítl dopředu. Trefí – Herce. Pod nohama se mu válí cosi v látkách. V ruce drží – nástroj.

Vlád'...

Ale... to je... vždyť to je rekvizita ze...

To není žádná rekvizita, to je normální sekera...!

Co?! Co!!

Úder. A světlo padá kamkoli stranou. A pak jen – směs chvatů, řevu, švihání...

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaagghhhhhh...!!!

Ende!

Dál to nende...

Poslední výdechy. Hra končí. To je konec Komédie.

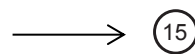
Za oknem : zpoza okna

Linie ztišení stoupá: klesá rovinou
Zatvrzelé stopy jsou statické
Více dní: více setkávání: soustavnou jistotou všech směrů
Ohřevné mříže úniků
Výpady nablízko: tempo táhlé: vratké kroky
Mnoho se obrátí – více se zastaví v obratu
Deformace: kotníků: ve sněhu
I prosté šedi uličních vztahů
Obtisky přelomených krabic: roznesené humiditou
Ustrojení – změny – ustání napřímo
Momenty mizí: chvíle jsou instalovány
Popojíždí chronos jiných
Rohy vráněné budovy – úchytem
Kamenitá: bez hlesu: pohled: stlačená já
Odchýlená – sem tekoucí
Útvar klece za: držení: zmnožené
Obstoupení viděného pocítit – zvlášť
Sesazené: drobené odlévají
Šutry masírují: mráz: v podrážkách
Dující náhrada tepla
Úsporné impulzy zvolňují dotek: stálá vytrávení
Napuchlé zásoby – kryty rozležením
Odstíněn: v podstřeší aut: za zákazy
Uhlazení: zmokřené uchycení níž

přes matné sklo lze vidět zchromlou postavu
stojící pán, dnem, nocí, dnem, na místě
jeho opory zamrzly, zachytává se pod nemocnicí
vstáváš, sleduješ ho, víš, že tam je
za ostré linie kolejí se neodhodlá
nikdy jsi u něj nebyl, předtím, ale teď – je čas
známe o něm méně, nenutí nás
pod okny lůžek louhuje se zimou
dýchá si v dlaně, odkrývá, co nemá uvnitř
a ty vyjdeš s pytlíkem rohlíků, nasadiš nesmělost
bojíš se udělat pomocný skutek – stud se vkrádá
z teplých přikrývek napřímo shlížíš první
lepenka fixuje jeho nárt, boty mu nesměnili
občas se vytratil, o půlnoci je zpátky, stín
mučí ho útlum, zdá se ti, že – jen tak vegetuje
z posledních sil, v prachu kouta, zvětralý
co to dá, sejít i v ledovou hodinu dolů
nabídnout plnou náruč pomerančů, jdi
prolomí prsty kůru a ty stojíš také
slyšíš, jen je nenápadný
znavená ulice jen tak šumí v chodu
prostor má zastaven taškami
ani teď ruce neoblékne, uši mu ční
zdráháš se zůstat příliš dlouho

Pěnové žlaby se odpojují – z betonu bodů	v úklonu se zpovídá, z příčin, svého stavu
Nerušené odstředí: proti přichozím očím	že dceru prý ztratil – v domě mezi sestrami
Cokoli: stín je	a k obydlí, za lesem, jej nepustí zima
Pozice shrbeného obleku	říká, zchátralá chata, bylo by hůř
Vzduch – objem – obalem – štít	ty se v chladu náhle nervózně třeseš
Skloněn: ztracení rukou	zodpovědnost jako by tě počínala svírat
Cestou trvání: chůze při vzhlednutí svižných	vidíš, jak pokládá horký čaj, k nohám
Sloup výše: drát: značení: proud	v tichu se vracíš, vrtá to tebou, nesoustředíš se
Opřen sdírá – zvolna bez úsilí	nezměněn, stálý bod, v jednom čase
Otlačené čekání	v denním střídání schýlený stojí
Svit: oranžových a žlutých lamp	vystaven za hradbami odjímaných vozů
Zapadávají mělké – občas vyprcháující vytrácející	sotva pár metrů od přístrojů
Ticho pramení z odlehlého tání	na dálku zahlédneš, jak se trochu srovná
Úlomky rýh: více vrstev k sobě vtisknutých	dny, momenty mizí – nemíříš k němu
Shlazený pod parapetem rámu	jen hlídáš, pán chybí náhle ve vykostěném koutě
Rozlámaný: tonoucí: kříží se	několikrát byl odvečen, smyt
Uprchnutý – vytracený – v bělobě	zapomínáš, je na místě, byl, nejsi tu
Oddech do prašné vozovky jsou nemoci	pozvolné přesouvání
Povrchem pukají střety zlomů	ohlížíš se, kdykoli to lze, zima téká
Údery nohou: dunění: mdlý běh	snad že teď jinde, ale nevíš o něm nic
Ve spárách dláždění ústí: hliněný kal	ty obrysy jen po paměti, úlomky
Shlazená stěna tělem	mokvavá zem v rýhách
Linie znavení klesá: stoupá rovinou: svahu	kus igelitu v obrazci mří

CHIMON PETAQUE

V pokoji v podkroví žije muž, který má po jídle rád za oknem déšť. Když se nebe zatáhne, postaví na čaj a obloží chléb.

Ten muž se jmenuje po strýci Richardovi a v podkrovním pokoji s ním žije myš. Bydlí nahoře na skříni. Místo podlahy má dubový suk. Každé ráno na něj vykročí pravou tlapkou. Myš strýce nemá. Anebo zapomněla. Tak nebo tak ji to nemrzí.

Když synovec Richard zpozoruje, že si déšť vykročil po střeše sousedního domu, složí z chleba a odstaví z čaje. On sní krajíc a myš, myš ráda složeninu. Při jídle nemluví, aby se déšť nevy-lekal. A když je pustí z hlavy, jen na chvilku, za jakou by se ani nestačil urodit úsměv, odstavené, co zbylo z čaje, si vleze na okno.

Prší. Synovec u okna se poslušně rdí, úplně, inu, jak by si to strýc Richard býval přál. No a myš, myš, ó! To už se slyšelo, myš ráda snédla z chleba složeninu. Leží teď na zádech a bude poslouchat. A složenina zas bude rozkládat. V břiše. Jak a oč a roh, od rohu líc, od líce a. Když má synovec Richard rád za oknem déšť. A když! Když je snad! Náhodou! Napadne... Odstavené se už z okna na čaj stejně nevrátí.

V pokoji v podkroví žije muž, v pokoji na skříni myš.

Když je po dešti, pijí spolu studený čaj.

Kouzelný den

Malá hra o prospěšnosti hudby

Muž: Jak se dnes cítíš, má drahá Amálie?

Dívka: Skvěle. Že se mi z toho až sbíhají sliny. Už jsem málem zapomněla, co to je, procházet se s radostí. Snad za to může ten kouzelný den, že mám najednou chuť... nevím. Ale chuť mám!

Muž: Snad na mé objetí?

Dívka: Děkuji, ne. Chce se mi zhluboka dýchat.

Muž: Konečně ta tvoje bledost trochu vybledla.

Dívka: Zato vy nejste tak snědý, jako obvykle, Horáci.

Muž: Jak mě jen trápí to mé úskočné koleno. A zrovna dnes! Je opravdu kouzelně. Den přímo kavalířský. Z květů čpí důvěrnost, větve šumí zamlčenými lichotkami, všímáš si, Amálie? Hrdlička se vylíhla za letu. Takový den. Člověka by dnes ani nepřekvapilo, kdyby se z ničeho nic odněkud přihnalo náhlé pokleknutí. Den jako stvořený k poklekání, nemyslíš, Amálie? Jen kdyby to mé koleno... Amálie? Má drahá, slyšíš mě?

Dívka: Slyším. Teď právě...

Muž: Právě teď! Třeba zpoza toho rododendronu – lačné pokleknutí!

Dívka: A teď.

Muž: Za ním druhé, proč ne! Kdyby zbyl čas. Obě by se před tebou zaryla do prachu a... rozechvělé rty by špitly tajné přání; Amálie –

Dívka: Teď!

Muž: Lásko, rád bych, ale nemohu. To nešťastné koleno. Jen zavři oči a představ si, že klečím, ano? Že klečím a říkám –

Z dálky se ozve krátká melodie zahraná na trubku s dusítkem.

Co to?

Dívka: Někdo hraje v zahradě na trubku! Už nějakou chvíli.

Muž: Ale... ty mě neposloucháš?

Dívka: Cos říkal?

Muž: Že den je kavalířský, květy čpí a listy lichotí. A že bych tě rád překvapil pokleknutím, ale naštěstí – naneštěstí! Naneštěstí se ho musím ušetřit.

Trubka zahraje odjinud a jiný úryvek.

Dívka: Troubí foxtrot! Zatančeme si, Horáci.

Muž: Ach, myslí na mé koleno, Amálie. Přidejme do kroku. Odkulháme dál od toho lomozu.

Dívka: Hraje tak krásně.

Muž: Troubil.

Dívka: To není pěkné, Horáci. Proč jsi takový?

Muž: Konečně den, jaký potřebuju! Jako stvořený k poklekání. Stačí se nadechnout a dívčí srdce jihně samo. I bez cizokrajných svíček a těch předražených vín, co stejně z půlky vyprchají! Takový moudrý, úsporný den. A on tady začne –

Dívka: O čem to mluvíš, můj milý?

Trubka zahraje odjinud a jinak.

Dívka: Charleston! Horáci, tak dlouho už jsem neměla chuť tančit.

Muž: Čas kvapí, drahá Amálie.

Dívka: Jen ať kvapí. Raz, dva, a – ! *Chce tančit, udělá krok a zakopne o nehybné nohy Muže.*

Muž: Pozor na boty! Musím to zkrátit, jinak mi v půjčovně zavrou.

Dívka: V jaké půjčovně?

Trubka zahraje blízko.

Muž: *Lekne se, spadne mu cylindr.*

Dívka: Teprve teď jsem si všimla – máš nový klobouk, Horáci.

Muž: Běda, je odřený. Budou na mě vymáhat penále. Ach, mé koleno.

Dívka: Zapomeň na penále. Nabídni mi rámě.

Trubka znovu zahraje o kus dál.

Muž: Troubo!

Dívka: Co se děje, Horáci? Třesou se ti kolena. Snad ti ta trubka nenahnala s strach?

Muž: Kouzelný den jako je dnes může být náchylný i k jiným věcem. Jen aby trubád něco trubírskeho nevytroubil.

Dívka: Co by měl vytroubit?

Muž: Nic by neměl vytrubovat! Nic! *Trubka zahraje.* Amálie! Kavalířský den. Květiny, stromy, lichotky. Klekl bych, klekl, koleno bolí, nekleknu. Poklek ušetřím, chachá! Bože, to je hodin. Amálie. Stručně, jasně jednoslovně. Ano nebo ne?

Dívka: Prosím?

Muž: Žádné prosím tam není. Já prosím. Klekám, ale neklekám, protože šetřím. Cha! Ano nebo ne?

Dívka: Já ti nerozumím, Horáci.

Trubka hraje souvislou melodii.

Muž: Ano nebo ne? Amálie! Nejdražší! Neposlouchej, co ta trubka zatracená vytrubuje do světa. Řekni: ano? Půjčovna co nevidět zavře, musím vše vrátit ještě dnes! Tak ano?!

Dívka: Poddává se hudbě, tančí. Trubka vyhrává, Amálie zazpívá:

Rostla v sadu květina, ach, celá nesmělá,
švarná byla – útlý stonek hebké okvěti,
že se ale studem chvěla, že se bála kos,
nevoněla, jak by měla, pro jediný nos.

Objevil se jednou zjara v sadu cizí květ,
hned květině pošeptal, že chtěl by přivonět.
„Nakloním se blízko k vám a netřeba se bát,
nikdo jiný neucítí to, co já bych rád.“

A květina zavoněla pro ten cizí květ,
co se klonil blíž a blíž až začal ovíjet
listy, stonek, tiskl se k té kytce nesmělé,
lhal však
vždyť to nebyl květ
on byl kus plevle!

Rozkašle se.

Škrtil ji a dusil
jak ji ovíjel
po ránu a za soumraku
rosy upíjel

A ta kytka nesmělá, co mu na lep padla,
v tom plevelném objetí jen bledla, chudla, chřadla.

*Vykašle dusítko. Trubka zahraje radostněji a blíže a s čistým zvukem,
Amálie se rozesměje, zpívá rozpustile:*

Byl panáček pěkný fráček
klobouk jako houba

Muž: Ne, Amálie!

Dívka: Boty pěkně nablýskané
jenže – byl to trouba

Muž: Neposlouchej tu trubku!

Dívka: Čert ví co ty panáčky
k tak hloupým věcem nutí
že na dámě
šetří rámě,
ba i pokleknutí.

A ten panák vymyslel si, že se bude dvořit
jak v tom ale úspěch mít a kapsu nepokořit?

Muž: Dost, nejdražší! Nejdražší!

Dívka: Frak si půjčil na půl dne, těšil se na věno,
nechtěl v půjčovně zaplatit
plány si však nedal zhatit
tak si nechal pro pár grošů vrtat koleno.

Muž: Amálie!

Dívka: *Rozesměje se.*

Vrtat koleno! Koleno! Dal si vrtat koleno!

Vesele odtančí, Muž za ní sklesle hledí

Zdálky zní zvony.

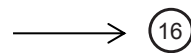
Muž: Ach, zvony. Proč mě mučíte? Jak bolestně mi připomínáte,
co není mé. Tenhle námluvní cylindr, tyhle boty, frak. Je poledne,
půjčovna zavírá. Ty mé nešťastné koleno, to bude penále, to bude
penále. Půjdu si k mistru řezbáři pro nový vrták.

Odpajdá.

Nastěhovali se noví, byl jsem překvapený jak rychle. Ale jó, říkám si, mladý, kočku měli. A že prej dělají umění, tak ať se teda nelekne. Lekla se žena, když nám nad hlavou začaly padat petardy, ale voni, že to nic, to je jenom choreografie, a nestůjte prej na chodbě v té noční košili, ještě se nasydnete. No jó říkám si, tak když teda umění, a když pak stará ještě dostala zápal plic, tak co by ne. Pak nás teda pozvali, ať se přídeme podívat. Do první řady. Překvapilo mě, co že to to umění jako že je, no ale pak se tleskalo a nebralo to konec. Stará sice říkala, že ten co byl jako pes, tak ten jako že vůbec pes nebyl, ale potom měla blechu a tak si říkám, ale jó. A měl jsem radost, že nad našima hlavama teda tohle hlučný umění jako že vzniká, v jednom kuse nějaká choreografie, furt. Žena říkala, že z toho bude mít smrt, ale pak si nechala udělat hlavu, tak si říkám... A voni že ať přídeme na další jejich umění, že to bude ještě lepší než to první umění a úplně plný choreografie. Tak jsem šel, ale stará musela zůstat radši dýl v práci, že prej chemička teď likviduje nějaký jedy a musej s tím počkat, až padne tma. Tak si říkám jó, a tleskal jsem ještě víc než prve, ale vostatní to asi nevěděli, že je to jakože ještě lepší umění než tamto, co mu tolik tleskali minule, tak jsem teda tleskal sám. A voni pak za mnou přišli se slzama ve vočích, že já jedinej umím poznat, co je to umění, a já povídám proč a voni protože jsem tak dlouho tleskal, pane Svoboda, a já říkám, tak to jó a že prej bych se měl těšit na to příští, to že prej bude teda jako teprve něco pro mě, a možná jenom pro mě, pro znalce, že

ostatní to třeba nepochopí, ale jim že jde vo toho vopravdovskýho diváka, kterej rozumí, i kdyby byl třeba jenom jeden, a to si říkám, to jó. A domů jsem přišel a žena jim upekla bábovku. Ani kousek mi nechtěla dát, že je prej pro ně a radši jim jí odnesla sama, že to jako za premiéru. A já se teda rozhod, že jim budu tleskat za to umění nad hlavou rovnou, když je to taková věc a jenom pro mě, a ráno už jsem seděl s rukama připraveněma a čekal až začnou padat petardy a budou dupat a skákat a choreografovat, ale vono nic. Až do voběda jsem čekal a furt žádná choreografie. No a pak za dva dny k nim přišla policie a klepali a zvonili a volali a pak vyloмили dveře a voni že už byli úplně zcepenělý jako dva patníky. Ten velkej policajt, když to psal, povídá nám, tak ty se votrávili nějakým sajrajtem v jídle, to asi někde semleli do konzervy omylem otrávenou krysu, jenom ta kočka měla kliku, že jí asi nedali, tak to vidíte. To už jsou druhý sousedi, co se vám takle nešťastně otrávil nad hlavou, to je teda divný. Ale voni se umělcům stávaj divný věci a na to manželka horlivě kejvala, a říkala nevíš dne ani hodiny a na to kejval zase von. A tak si říkám, ale jó. A tak jsme měli novou kočku po těch umělcích a vona moc ráda sedala na vohně a pozorovala ty andulky, co sme měli po prvních sousedech, co si tak nahlas pouštěli muziku. A pak se nastěhovali nový, takovej starej dědouch s bábou, co už voba museli vo dvou holích a neměli koberce a stará povídá, to já jim upeču bábovku na uvítanou. A tak si říkám, to jó.

blahořečená Matka
hrdina neboli(ová)

Anna sedí před zrcadlem a nanáší si make-up. Ozve se slabý zvuk kapek deště, které pomalu dopadají na parapet. Mluví sama k sobě, možná přímo k publiku, nikdo jiný v místnosti není.

Anna: Všiml sis někdy, že když prší, zní to, jako by po asfaltu jel kočárek?

Zvuk kapek deště zesílí. Opravdu to zní, jako by po cestě přejížděl dětský kočárek. Anna si dále nandává make-up.

Anna: Kočárek s malým... dítětem. Ostatně zase, kdyby to byl fakt kočárek a to dítě pištělo, můžeme tvrdit, že to zní jako dešť a to dítě capká v mokru a piští. To pak bude mít maminka radost.

Anna se pudruje.

Anna: Až to děcko přijde do pokoje, mokrou bundu hodí na gauč a začne mávat rukama, jako že má hlad nebo si chce hrát nebo kdoví co ještě. Tak to přece děcka dělávaj. Mávaj rukama a maj hlad. Nic jinýho neumí. Asi je s tím už vyráběj.

Zpoza rohu vychází Jirka. Má mokré vlasy, které si zrovna vysušuje ručníkem. Oblečen je jen do riflí.

Jirka: Co že to říkáš?

Anna: Začíná si nanášet stíny nad oči. Ale asi je to dobře, že dešť zní jako jízda kočárku. Takhle, když to slyšíš, myslíš, že prší a seš připravenej na dešť, takže když vyjdeš na chodbu, máš třeba deštník nebo pláštěnku. A když zjistíš, že to byl jen kočárek, seš příjemně překvapenej. Ale kdybys to slyšel a řekl sis: Jo, to

je kočárek, a dešť tě vůbec nenapad, nebyl bys na to připravenej a vyšel bys na chodbu a byl bys najednou celej mokrej jako ty děcka.

Jirka: Hm.

Jirka si dosuší vlasy a ručník položí na stůl. Anna si v zrcátku kontroluje svoje tmavé stíny nad očima. Jirka zase zajde za roh, asi do koupelny. Ozve se zvuk vodovodního kohoutu.

Anna: Děti jsou stejně divnej koncept. Kdo to vymyslel, aby rodiče měli děti. Anna si začne nanášet řasenku.

Jirka (m.o.): Co říkáš?

Anna: Že nevím, co se sebou, natož abych se starala o něčí děti. Podívá se na sebe zpřima do zrcadla a zkontroluje si řasy. A už vůbec ne o „moje vlastní“.

„Moje vlastní“ Anna tak zvláště ironicky protáhne.

Jirka mimo obraz vypnul vodovodní kohoutek a oblékaje si tričko vchází opět do místnosti.

Jirka: Promiň, neslyšel sem.

Anna: Zadívá se upřeně na Jirku. Tobě by to taky moc neslušelo.

Jirka si zmateně zkontroluje tričko a prohrábne si vlasy. Pak se tázavě podívá na Annu.

Anna: Myslím děti. Neslušely by ti. Vypadal bys staře.

Anna s nezájmem sklouzne pohledem zpátky do zrcadla. Jirka šmejdlí rukou po svých zádech, očividně má něco pod tričkem, co mu vadí,

a nemůže to najít. Při snaze to něco vyndat, se několikrát otočí do kolečka jako pes za svým ocasem.

Jirka: Prosímte... co to... něco mám pod tričkem, svědčí to. Vyndáš mi to?

Anna se odevzdaně postaví a přejde k Jirkovi. Nadzvedne mu tričko na zádech a vyndá zevnitř přilepenou cenovku. S nadzdvihnutým obočím ji hodí na zem.

Jirka: Na odchodu zpátky do koupelny. Dík. A pojď už, nebo tam přijdem pozdě.

Anna: Sedne si a znovu se přepudrovává. Jako by to vadilo.

Jirka: Zastaví se a otočí se. Jako by to vadilo? Aničko, máme možnost dostat se ven z baráku!

Anna: S nezájmem. Ty tomu věříš?

Jirka: Řekla mi to Eva, že prý slyšela, že už se tam někdo kdysi dostal! Jen si to představ, vylízt ven! Jako fakt ven, nejen na chodbu, ale jako na... Zeslabí hlas a obezřetně se rozhlédne, kdyby někdo poslouchal. ...ulici! No jen si to představ! Představuješ si to? Jirka při svých slovech vzrušeně přistoupí k Anně a chytne ji za rameno. Skoro s ní zatřese, ale Anna ho zprazdí pohledem.

Anna: Pochybovačně. Jasně. Jako pravej déšť a tak.

Jirka: Pustí Annu a zasněně se zadívá do neznáma. Pravej déšť, no jasně! Jak si říkala, ten, co tě udělá mokrým, a není to jen iluze mokra! A opravdovej asfalt... jak sme o tom četli v knížkách!

Anna: Čistí si neviditelné smítko pod okem. A na asfaltu pravý děcka, no jasně.

Jirka: Aničko, neříkej, že bys nebyla ráda, kdyby tady to tvoje věčný fantazírování o dešti a asfaltu...

Jirka začne zasněně tančit po pokoji. Anna si pořád upravuje obličej.

Jirka: ...no kdyby se splnilo, že jo! Jako slyšel sem, že tam venku sou takzvaný zvířata. Dvě nohy, dvě ruce, stejně jako my, ale že neuměj mluvit. Teda uměj, ale jinou řečí. Jaké my nerozumíme. Že všechno sežerou, prý i nás, když si nebudem dávat pozor, říkala Eva. Nejhorší sou prý ty... no, jak to bylo... hmm... Jirka se podrbne na hlavě. Veverky!

Anna: S despektem. Veverky. Jasně. Prohlídne si svůj obličej ze všech stran v zrcadle. Nevím, proč máš takový blbý nápady. Slez o tři patra níž a můžeš tam mít skoro pravej déšť a být jakoby mokrej a slyšet vřeštět děcka na průlezkách. Jsou naprogramovaný tak, aby vřeštěly fakt reálně. Co potřebuješ více? A o další patro níže sou taky zvířata.

Jirka: Nešťastně. Ale ta sou jen nakreslená na stěně!

Anna: Útočně se podívá na Jirku. A ty si jako myslíš, že ty venku vypadaj jinak? Že nejsou jen na stěnách? Že je nevytvořil ON, stejně jako tady tyhle?

Jirka: Ale Eva říkala....

Anna: Co ty furt máš s tou Evou? Co ji sem přidělili, nemluviš o nikom jiném. Paroduje Jirkův hlas.

Eva, první žena, hrdinka, která opustila budovu... Naštvaně. Vždyť nic neviděla, jen to z okýnka auta při přejezdu.

Jirka: Útočně. Ale pořád toho viděla víc než ty!

Anna: Ale já sem tady spokojená! Nepotřebuju ty tvoje ...veverky, ani aby mě tam někdo sežral! Znáš svůj byt, znám své tapety v oknech, znám pištění umělých děcek a vím, že...

Automaticky, jakoby to odříkala už milionkrát.

...PEČUJ O SVÉ TĚLO,
KOUPAT BY SE MĚLO!
A POŘÁDEK V BYTĚ
UDRŽUJ STŘELHBITĚ!
MOUDROST, SÍLÁ, PÍLE –
JSOU VĚCI MĚ MILÉ.

Jirka: Zase vzrušeně. A víš, z čeho vzniklo čištění zubů? Eva říkala, že kdysi lidi jedli a zuby se jim tím špi...

Anna: *Skočí mu do řeči.* MĚ NEZAJÍMÁ, CO ŘÍKALA EVA! Tebe neučili, že koncept jídla byl po válce zakázán? Je to imperialistický výmysl, přežitek pro zbohatlíky, lidi na to umírali!

Jirka: Jako by lidi neumírali i dneska!

Anna: *Postaví se naproti Jirky, útočně.* Umíraj, ale minimálně! Veškeré škodlivé složky byly z lidských životů už dávno eliminovány! Už nemaj NA CO umírat!

Jirka: Jenže tím byly eliminovány i naše životy!

Anna: Nebuď teatrální! Jestli si stěžuješ, zavolám vedení!

Jirka: *Paroduje ji.* Sím, sím, pané vedoucí, stěžuju si, že tady Jirka si stěžoval!

Anna: Všechno jim řeknu a oni tě nepustí ven!

Jirka: *Nevěřicně.* To bys neudělala!

Anna: Ale jo! Stejně by tě tam sežrala veverka, nikam nepůjdeš!
Anna udělá několik rázných kroků k telefonu ležícímu na stole.

Jirka: *Skočí po ní.* Stůj!

Anna: Ne, volám vedení. Už nikdy nevyjdeš z tohoto pokoje. A já požádám o přidělení jiné buňky.

Jirka: Víš, že když mě napráskáš, obviní tě taky.

Anna pomalu stáhne ruku. Ví, že má Jirka pravdu. Smutně se na něj podívá.

Anna: Jirko... já sem kdysi taky chtěla ven... vždyť to víš, kreslili sme si přece plány na stěnu. Ale tady je to pro nás lepší. Říkají nám to všichni. Tady je to bezpečné... Venku...

Jirka: *Skočí jí do řeči.* Venku čeká život! Je tam svět...

Anna odmítavě zavrtí hlavou.

Jirka: Oni tě jen vystrašili...

Dvojice se na sebe chvíli dívá, pak Jirka přistoupí k Anně a obejmě ji.

Jirka: *Snaží se Annu přesvědčit.* Vždyť nás tu žije jen pár stovek, kde je ten zbytek? E... *Zarazí se a slovo Eva nedořekne. Raději ji nahradí jiným slovem.* ...slyšel jsem, že prý kdysi lidstvo bylo obrovské! I několik tisíc lidí! Někde musí být ti další! A kde jinde, než tam venku?

Anna: *Odvrátí se od Jirky.* Ne, Jirko... další lidi už nejsou. Přezírali se, kradli, vraždili... ničili svá těla... svou hru prohráli. Pak přišel ON a zachránil nás, tu hrstku, co ještě byla zdravá.

Jirka přemýšlí. Anna využije příležitosti.

Anna: Spasil nás. Dal nám věčné zdraví. Dal nám přístřeší. Stano-
vil nová pravidla, ale bez NĚJ bychom byli dávno pod drnem!

Jirka stále mlčí.

Anna: Nemáme právo o NĚM pochybovat. Vždyť MU vděčíš za
svůj život... A když tvá máma umírala, byl to právě ON, kdo jí
pomohl, aby netrpěla.

Jirkovi se mihne smutek tváří.

Jsi spjatý s tímhle místem, Jirko. Nemůžeš zradit svou rodinu!

Jirka: *Rozvzpomíná se na starou ideologii.* Asi... máš pravdu.

Anna: Jistě, že mám pravdu. Vždyť všechny ty věci, co sou venku,
máš i tady, akorát v bezpečnější formě.

*Anna přistoupí k Jirkovi a začne ho hladit po vlasech. Mluví na něj
konejšivě, jako s malým dítětem.*

Anna: Nepotřebuješ jít ven. Zvuk deště si můžeš pustit kdykoliv
z rádia. Mokré děti ti vyrobí na počkání. Ne, že bych ňáké chtěla.
Stačí mi si je představovat. Ale chci tím říct... tady máš všechno.

Jirka: Pomalu se s tím smiřuje. Asi jo...

Anna: Přece bys nechtěl, aby tvá máma umřela zbytečně. Nechceš
ji přece takhle ponížit... A nějaká Eva... kašli na ni. Navíc sem sly-
šela, že ji strčili do *místnosti* za šíření bludů. Je blázen. Nemůžeš
jí věřit.

Jirka: Vážně?

Anna: *Možná si vymýšlí, ale chce znít přesvědčivě.* No jo... Chudák
holka, běhala po budově, křičela něco o lidskej právech a mávala

rukama. Prostě cvok. Ale dobře se o ni postarají. Víš, že ON by
svým ovečkám neublížil. Eva je teď v dobrých rukou.

Jirka kýve hlavou a kouká do prázdna.

Anna: Tak... hodnej. Teď půjdeme na schůzi a přiznáme se, že sme
pochybovali, ano?

Jirka: Nebude se MU to líbit.

Anna: To nebude, ale aspoň bude vědět, že nic netajíme. Že
nechceme pryč. Že tu sme „šťastní“.

Zpříma se podívá na Jirku a důrazně se ho zeptá.

Jsi šťastný, Jirko?

Jirka: Asi...

Anna vezme Jirku kolem ramen a pomalu s ním odchází mimo scénu.

Anna: Hodnej kluk... hodnej.

Jirka: ...a šťastnej...

Zvuk deště, nebo možná jízdy kočárku se zesiluje. Pištění dětí.

Honza vchází do hospody a sedá si ke stolu. Posunkem na číšníka si objedná pivo. Vypadá nešťastně a zdrceně. Číšník přináší pivo a posunkem (zašustění dvou prstů o sebe) Honzovi naznačuje, aby zaplatil. Honza pozvedává ruce v gestu, že by rád, ale peníze bohužel nemá. Číšník z kapsy vytahuje dlouhý účet s mnoha a mnoha nezaplacenými pivy, které si už Honza v tomto baru dal. Výhrůžně do účtu zapíchne prst. Honza jen nešťastně krčí rameny a ukazuje, že má prázdné kapsy. Číšník našťavaně odchází.

Honza sedí u stolu, usrkává pivo a dlaní si podpírá hlavu. V tom si přisedává zarostlý týpek neurčitého věku v příliš velké bundě a s ledvinkou kolem pasu.

Honza: Co je?

Týpek: Přišel jsem, jak nejrychleji to šlo.

Honza: Vypadni.

Ke stolu přistupuje číšník.

Týpek: Jedno pivo.

Číšník kýve hlavou, jakože rozumí. Pak tázavě nadzvedne obočí a udělá drobný posunek rukou směrem k týpkovi – beze slov se ptá, jestli týpek bude platit. Týpek ale zavrtí hlavou a pak ji nakloní směrem k Honzovi. Číšník kývne a napíše další čárku na Honzův účet. Honza si ničeho nevšiml.

Týpek: Kývne na Honzu a sepne své ruce na stole, jakoby se modlil. Tak mluv.

Honza: S tebou už nemám o čem mluvit.

Týpek: Ale nepřeháněj. Se mnou si má každej co říct!

Honza se napije piva a zavrtí hlavou.

Honza: Opustils mě. Nechals mě v tom samotnýho!

Týpek: Nikdy sem tě...

Honza: Skočí mu do řeči. A ne, žes zradil jen mě, ale i moji mámu! Kolikrát ta tě prosila, ať na mě dohlídneš, že to sám nezvládnou!

Ke stolu přistupuje číšník a přináší pivo s velkou bílou čepičkou. Položí ho na stůl a důvěrně mrkne na podivného vousatého týpka. Ten se na něj nenápadně usměje.

Honza: Jestli si myslíš, že si po všech těch letech jen tak přijdeš a já ti zase skočím do náruče, tak se pleteš.

Týpek jen potřese hlavou a zvedne pivo. Čeká, že si s ním Honza ťukne, ale ten se ani nepohne. Týpek pokrčí rameny a zhluboka se napije. Honza si mezitím překřížil ruce do odmítavého gesta a zarputile hledí do stěny. Týpek se k němu nakloní.

Týpek: Skoro šeptem. Chtěl sem ti říct, že... no, i když to mezi náma nebylo dycky růžový, tak... často sem na tebe myslel.

Honza nereaguje.

Týpek: Škádlivě se pousměje. A vím, že tys na mě myslel taky... Honza stále nereaguje, týpek si povzdychne. ...musíš to pochopit, měl sem spoustu jiný práce. Musel sem se věnovat i jinejm!

Honza: No jasně, ty a ten tvůj humanismus! Pomáhat všem! Já ti byl tři roky věrný a ty ses pak už neozval!

Týpek najednou velmi zvažní.

Týpek: Mrzí mě to. Chybami se učíme.

Oba muži se zadívají do svých piv.

Týpek: Co bys řekl na to... kdybychom... no, kdybychom to spolu zkusili ještě jednou?

Honza: *Vrtí hlavou.* To už bych kámošům nevysvětlil. A už vůbec ne našim.

Týpek: Sem si jistej, že by to pochopili... vždyť tvoje máma mě dycky měla moc ráda!

Honza: Ale táta by ti nejraději ustřelil palici, kdyby mohl.

Týpek: *Rozpačitě.* Je pravda, že tvému tátovi se vyhýbám, co můžu... s tím bych se nerad dostal do křížku...

Oba muži se trochu uchechtnou. Jejich pohledy se setkají, ale Honza rychle uhne a zase zvažní.

Honza: *Zkoumavě hledí do piva.* Jak můžu vědět, že mě zase neopustíš?

Týpek: Podívej se... byl jsi ve zkušební lhůtě. A jakmile jsi ve zkušební lhůtě, nemáš všechny ty výhody a... jistoty a... no... *Zamyslí se.* ...tentokrát podepišeme smlouvu na dobu neurčitou, co ty na to?

Týpek luskne na číšníka a ten příběhne s papírem v ruce. Týpek si od něj list převezme a zběžně ho přeletí očima. Pak papír položí na stůl.

Vidíme velký nápis „KŘESŤAN NA PLNÝ ÚVAZEK – smlouva na dobu neurčitou“. Honza na nápis nerozhodně pohlédne.

Honza: Takže... to už bych byl... no, právoplatný člen? Se všemi těmi... no, VÝHODAMI?

Týpek: Určité benefity z toho plynou.

Honza: Chození do kostela je stále nutné?

Týpek se trochu nespokojeně zavrtí, ale pak pokrčí rameny.

Týpek: Jakmile projdeš tříletou zkušební lhůtou a osvědčíš se, chození do kostela přestává být povinné.

Honzovi se rozzáří očička.

Honza: A můžu se zpovídat třeba jen kamarádům v hospodě? A v neděli pořád povinně relax? A co to o předmanželském sexu?

Týpek: *Odkašle si, jakoby to bylo téma, o kterém nerad mluví.* Podrobnosti... najdeš ve smlouvě...

Honza: *Týpka příliš neposlouchá, začíná vyjednávat.* Ale hlavně... chci zpátky Evu. A svou práci. Když podepišu... dostanu to?

Týpek: *S pohledem upřeným vzhůru.* Víš, že hmotné věci ti zajistit nemůžu. Na skladě máme především duševní požitky.

Honza: Kdybys nekecal! Třeba Jarda tvrdí, že ti vděčí za barák a motorku!

Týpek: Jarda je u nás už dvacet let a pravidelně platí. Odměny za věrnost jsou běžná rutina.

Honza přimhouří oči.

Honza: Takže po zkušebce už je to zpoplatněný?

Týpek: A cos čekal? Musím z něčeho živit rodinu!

Honza: Bože, ale... no, v tom případě mi opravdu musíš vrátit práci!
Týpek/Bůh teatrálně spráskne ruce.

Bůh: Ááách... máš to mít.

Bůh luskne směrem ke dveřím a do baru vtrhne muž v obleku, který s oslňujícím úsměvem přistoupí rovnou k Honzovi.

Muž: Honzo, tady jsi, hledám tě celé ráno. Podívej, zítra máme jeden kšeft a potřebovali bychom tě tam. Máš čas?

Honza ani nestačí vykoktat odpověď a muž ho sebevědomě plácne po rameni.

Muž: Výborně, super, seš jednička. Tak zítra v osm na kanclu. Měj se, čau!

Muž v obleku si poupraví účes a elegantně zase odkvapí pryč. Honza je v šoku, Bůh se spokojeně usmívá.

Honza: Zmateně, ale plný naděje. A Eva...?

Bůh jen pokyne rukou směrem k Honzově mobilu ležícímu na stole. Ten v tu chvíli zavibruje. Honza se chvíli nevěřícně kouká na Boha, pak chytne mobil do ruky a přečte si příchozí zprávu.

Od: Eva

Honzo, moc me to všechno mrzí. Chovala jsem se jako krava. Nechces jít dneska na kafe?

Honza se dojatě podívá na Boha. Pak zpátky na mobil. Pak znovu na Boha. Ten klidně sedí a pokrčí rameny, jakože opravdu o nic nejde. Pak šáhne do ledvinky a vytáhne propisku. Významně si odkašle a společně se smlouvou ji přisune k Honzovi. Honza není štěstím

schopen ani mluvit. Propisku rychle zvedne a smlouvu podepíše, aniž by si ji přečetl. Dopije pivo a stále nadšeně kouká na mobil.

Honza: Bože... ať si kdo chce říkat co chce... seš fakt třída. Fakt!

Bůh: Ale no tak...

Honza: Musím jít domů trochu uklidit... dneska mě čeká dámská návštěva! *Nadšeně vyskočí na nohy a přehodí přes sebe bundu. Obrátí se k odchodu.*

Bůh: *Odkašle si.* Tak zítra v kostele? *Honza už už chce něco namítnout, Bůh mu skočí do řeči. Jenom zápis, však to znáš, všechno to papírování...* pak už tam samozřejmě nemusíš. No a taky se tam skládá... no, vždyť víš, první splátka.

Honza: *Usměje se.* No jasně. Budu tam. Tak ahoj, Bože! A díky!
Honza vyběhne ven z baru. Bůh složí smlouvu a strčí si ji do ledvinky. Ke stolu přistoupí číšník.

Číšník: Tak jak to šlo?

Bůh: Ale... dycky je to stejný. Slíbíš jim novou káru, ženskou nebo peníze, a už sou tvoji.

Číšník se zasměje a obrátí se zpátky k baru, Bůh ho ale zastaví.

Bůh: Ale prosímtě, Gabrieli... nechápu to. Jak myslel to, že sem se mu neozval?

Číšník/Archanděl Gabriel: Počkej...

Číšník sáhne pod bar a vytáhne smlouvu o zkušební lhůtě. Přeletí ji pohledem. No jasně... píše se tu, že se jim někdo od nás po skončení zkušebky ozve.

Bůh: A proč ste se mu teda neozvali, co?

Archanděl Gabriel: No...

Bůh: Uvědomuješ si vůbec, že to, jak zanedbáváte své povinnosti, mi kazí byznys? Pak mě ti lidi osočují, že sem je opustil, že nejsem tak dobrý, jak si mysleli... Ale to jen Gabriel je línej zvednout telefon a domluvit si s nima schůzku. Jak můžu konat zázraky, když mám neschopné zaměstnance?

Archanděl Gabriel: *Provinile.* Já se o něj náhodou staral... všechny piva tu má na sekeru...

Bůh: Ale smlouvu si s ním nepodepsal, co? To se mám vážně o všechno starat já? Víš, kolik mě stojí jenom cesta sem?

Gabriel potupně sklopí oči.

Bůh: Změň znění smlouvy. Očividně se na vás nemůžu spolehnout. Ať se lidi po skončení zkušebky do týdne hlásí v nejbližším kostele. Tam jim řeknou, jestli je přijmeme na plný úvazek, nebo ne. *Gabriel ponížene kývne hlavou.* ...a ještě ty... dodatky pod čarou. Tenhle hňup si to nečet, ale už se párkrát stalo, že lidi protestovali proti bodu „Hřích a trest“ nebo „Věčné zatracení“. A ten... ehm... „Předmanželský sex“...

Bůh na vteřinu upře zasněný pohled do prázdna. ...dej to všechno malým a někam na kraj. Ať si to pak řeší na úřadech.

Archanděl Gabriel: Jasně, šéfe.

Zvedne Boží sklenici a zamává mu s ní před obličejem.

Ještě jedno?

Bůh kývne na souhlas.

Na Honzův účet?

Bůh: Vždyť víš, že nemám cash.

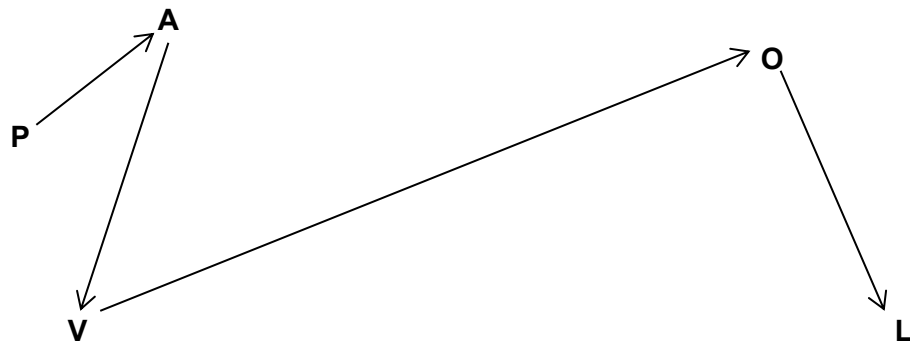
Gabriel se nuceně zasměje a odejde načepovat další pivo. Jakmile se ale otočí k Bohu zády, úsměv mu zmrzne na rtech. Udělá rty posunky, jakoby parodoval Boží slova, a přejde k baru. Opláchne sklenici a začne čepovat další pivo, hodně napěněné. Myslí si, že ho Bůh neslyší.

Archanděl Gabriel: *Paroduje Boha.* ...Gabrieli to a Gabrieli tamto... a co kdybys nám třeba konečně zvedl plat, co?

Bůh se usměje a pomalu otočí hlavu směrem ke Gabrielovi, který se mu chystá donést pivo načepované zhruba do poloviny – zbytek tvoří pouze pěna. Jejich pohledy se střetnou.

Bůh: Až přestaneš čepovat podmíry, ty chytráku.

R, E, I, Š, S

→ 17

33 chôdzi

Námet na pohybový skeč.

Skeč založený na pozorovaní reálnych, prevažne ľudských chôdzi v najrôznejších situáciách, s rôznymi charaktermi či národnosťami a inými špecifikami. Predstavené chôdze sa dajú voľne kombinovať a využívať absurdný a surreálny humor.

1. Chôdza introverta
2. Chôdza extroverta
3. Chôdza po lane
4. Chôdza sebavedomého po lane
5. Chôdza po daždi skrz dážďovky a slimáky
6. Chôdza v Indii po daždi skrz kobry
7. Chôdza skrz mínové pole (môže odskákať na jednej nohe)
8. Chôdza skrz mínové pole, na ktorom sú po daždi v Indii kobry
9. Chôdza na Mesiaci (pomalá, bez tiaže, padne čo najpomalšie na zem, kotúľ)
+ chôdza na Marse (úplne absurdná, nevieme ako sa tam chodí...)
10. Človek s dlhým krokom
11. Človek s krátkym krokom
12. Človek s dlhým krokom a krátkym krkom
13. Človek s krátkym krokom, ale dlhým krkom
14. Chôdza na lodi
15. Chôdza na lodi počas búrky (hádzanie zo strany na stranu)
16. Chôdza skrz lístie na jeseň (šúchanie nôh po zemi)

17. Chôdza skrz sneh v zime (vysoké kroky a zabáranie sa)
18. Chôdza skrz sneh v zime v Indii, kde pod snehom číhajú kobry
19. Chôdza skrz húsatká na jar (opatrne, občas to pípne)
20. Chôdza po kamienkoch na pláži v lete (bolestivo)
21. Chôdza na svadbu (veselá)
22. Chôdza na pohreb (smutná)
23. Chôdza na pohreb nepriateľa (veselá)
24. Chôdza na svadbu nepriateľa (smutná)
24. Chôdza futbalistu (nohy do O)
25. Chôdza konského džokeja (nohy čo najviac doširoka)
26. Chôdza baletáka (po špičkách)
+ podobná chôdzi špióna
27. Chôdza nihilistu
+ chôdza trumpetistu
28. Chôdza hubára (prehnutý dopredu)
29. Chôdza hviezdára (prehnutý dozadu)
30. Chôdza anketára (dosky v ruke a zastavovanie ľudí)
31. Chôdza v idúcej električke
32. Chôdza v zastavenej električke
33. Chôdza v zaseknutej električke (kde nechcú pustiť von a človek nestíha)

Námet na divadelný skeč.

Skeč založený na úplne banálnej konverzácii medzi predavačkou a zákazníkmi na trhu. Dialógy sú absolútne obyčajné, bez vážnejšej zápletky, plytké a miestami stupídne. Tým sa stávajú zaujímavými pre každého mierne nadaného inscenátora.

Predavačka – P

Zákazníci – Z 1 (pán v rokoch), Z 2 (pán v kabáte), Z 3 (slečna)

P: Dobrý deň, podťte bližšie pane, ochutnajte, máme výborné rajčinky.

Z 1: Dobrý deň, ochutnám teda.

P: Tu máte... Že sú sladunké?

Z 1: No ak mám byť úprimný...

P: Tie píš, čo? Ja by som ich jedla stále!

Z 1: Až také sladunké zas nie sú.

P: Ale sú! Možno ste zjedli zhnitú! Ochutnajte ešte túto...

Z 1: Tak dobre.

P: Tieto rajčinky sú fakt mňam...

Z 1: Nič v zlom pani, ale sú bez chuti!

P: Prosím? Bez chuti? Nech sa pod zem prepadnem ak sú moje rajčinky bez chuti!

Z 1: A odkiaľ že sú? Veď u nás ich teraz nedostat', je zima.

P: Nie je to jedno, pane, odkiaľ sú? Hlavne, že chutia vynikajúco!

Z 1: Nechutia!

P: Tak počkajte. Pane? Áno, vy v tom dlhom kabáte, podťte sem na momentík.

Z 2: Čo si prosíte?

P: Ochutnajte túto rajčinku a dosvedčte pánovi, aké sú ohromné!

Z 2: No dobre, dajte mi jednu.

P: Tá je, čo? Odteraz už rajčinky inde kupovať nebudete, však?

Z 2: Nehnevajte sa, ale už som jedol lepšie. Sú akési nevýrazné...

Z 1: Cha! To som presne aj ja hovoril!

Z 2: Tieto paradajky sú úplne o ničom. Nemajú šťavu.

P: No toto! To sa mi ani vo sne nesnívalo, že prídu dvaja takíto neznabohovia! Určite veľa fajčíte a máte zahubené chuťové bunky!

Z 2: Nefajčím. A povedzte, odkiaľ ich máte? Slovenské ani české ešte v tomto období nebudú.

P: Keď je chuť skvelá, je to jedno, nie?

Z 1: Tiež mi to nechcela povedať, ženská pomätená!

Z 2: Nevie čo je rajčina...

Z 1: Furt len núka a núka. Však keby boli dobré, kúpil by som si aj kilo. Ale takto...

Z 2: Nie že by mi tá rajčina len nechutila, ešte mi v ústach zanechala akúsi divnú pachuť...

P: Mladá slečna, podťte ochutnať čerstvé rajčinky!

Z 3: Ďakujem, ale hľadám ananásy.

P: Ananásy sú moc veľké. Ochutnajte túto rajčinku.

Z 3: Keď inak nedáte!

Z 1: To som zvedavý.

Z 2: Prehltne či vyplúje?

Z 3: Nie je zlá, nato, že je zima... Dajte mi pol kila.

P: Úžasné rozhodnutie slečna! Moje rajčinky sú proste trieda!

Z 1: Snáď mi slečna nechcete povedať, že vám chutia!

P: Moje rajčinky!

Z 3: Áno, sú dobré. Dám ich do šalátu.

P: Áno, do šalátu sa hodia veľmi! Moje rajčinky budú v šaláte! To je skvelý deň!

Z 2: To som z toho jebko. Tie rajčiny by som si nikdy nekúpil!

Z 1: Slečna, veď ani neviete odkiaľ sú!

Z 3: To je pravda, neviem... Ale to viete: keď chutia znamenite, nepotrebujem vedieť ich pôvod.

Zrazu sa ozve výbuch, Predavačka prudko rozhodí končatiny a padá na zem. Nehýbe sa.

Z 1: To nie je možné!

Z 2: To som ešte nezažil!

Z 3: Preboha, čo sa s ňou stalo?

Z 1: Umrela od šťastia...

?

M _ R K É _ _ _ V O _ _ D _ _ Á

→ (18)

Stál jsi vedle ní.
Pozoroval ji.
Bylo ticho.
Jenom praskání tabáku.
Kouřila.
Vzduch těžknul.
Chtěl jsi něco říct?
Chtěla něco říct?
Kdoví.
Na to už jste zapomněli.
Jak dlouho jste tam stáli?
Dlouho.
Zdála se Ti moc pěkná.
Líbil ses jí?
Odvrátil jsi pohled.
Na zem.
Na zem?
Na vydlážděnou předsíň Tvého bytu.
Potopa.
Ale to není voda.
Nedopalky.
Jeden, dva, sedm, patnáct, ...tolik?
A ještě víc!
To všechno ona?

Tvůj pohled opět visí na ní.
Stále kouří.
Otočil ses zády.
Teď!

Otevřels' oči.
Omdlel jsi?
Záleží na tom?
Bazén.
Místo vody vajgly a tys' ležel uprostřed.

Bylo ticho.
Jenom praskání tabáku.
Kouřila.
Není to zdravý.
Pokusil ses vstát.
Udrží Tě nohy?
Udržely.
Bylo šero.
Podíval ses jí do obličeje.
Její výraz jsi nechápal.
Přimhouřený oči a pod nimi tmavý a velký kruhy.
Ale krásná byla.

Jen trochu bledá a pohublá.
Jak dlouho ste tam byli?
Týden? Dva? Sedm? Patnáct? ...tolik?
A ještě víc!

Bylo тихо.
Jenom praskání tabáku.
Kouřila.
Chtělo se Ti řvát: „Není to zdravý!“
Ale nezařval jsi.
Proč?
Tos' nevěděl.
Zdála se Ti moc pěkná.
Vlasy.
Ty její vlasy.
Trochu se táhly po těch drobných ramenech.
Padají.
Snažil ses je počítat.
Jeden, dva, sedm, patnáct, ...tolik?
A ještě víc!

Kapky potu na čele.
Pocit samoty.
Vždyť je tu ona tak proč?
Neklid v Tobě.

Bylo тихо.
Jenom praskání tabáku.
Kouřila.
Není to zdravý!
Jen tak tak – udržel ses.
Uf.
Zrychlený dech.

Bylo тихо.
Jenom praskání tab... „Vždyť to není zdravý!“
Vrhnul ses na ni.
Špatný odhad a najednou oba na zemi.
Nebo v bazéně?
Místo vody vajgly a vy ste leželi uprostřed.

Bylo тихо.
Žádné praskání tabáku.
Nekouřila.
Bylo šero.
Podíval ses jí do obličeje.
Její výraz jsi pochopil.
Přimhouřený oči a pod nimi tmavý a velký kruhy.
Byla mrtvá.

Jak dlouho je mrtvá?
Týden? Dva? Sedm? Patnáct? ...tolik?
A ještě víc!

Bylo ticho.
Jenom praskání tabáku.
Kouřils'.
„Není to zdravý,“ zašeptals'.

Vyhrála.
Víš, co vyhrála?
Vzpomínáš?
Bobřík hladovění.
Bobřík mlčení.
Vzpomínáš.
Tenkrát jsi řekl: „Kdo s koho!“

Jak dlouho jste tam byli?
Týden? Dva? Sedm? Patnáct? ...tolik?
A ještě víc!

Přišel za mnou muž a dal mi květinu.

„Přijde jaro,“ řekl. A přišlo jaro.

„Budeš šťastná.“ A byla jsem šťastná. Pohládl mě po vlasech.

„Budeš nahá.“ A byla jsem nahá. Usmál se.

„Budeme si hrát!“ Podal mi ruku, někam mě vedl.

„Budeme si hrát!“ To už jsme běželi dál a dál. Vzlétli jsme ruku v ruce.

„Budeme si hrát s časem.“ A hráli jsme si s časem.

Byla jsem šťastná, byla jsem nahá. Hrála jsem si.

„Víš, čas je saň, mocný pán, a my jsme jeho potravou. Jen dnes je tomu naopak. Využij každé chvílky, užívej si, jez, co Ti hrdlo ráčí!“

Jak dvě malé děti jsme poskakovali sem a tam, skrz naskrz lesem času, cpali se ovocem věčnosti, upíjeli z kalichu nekonečné svobody.

Byly to nejkrásnější chvíle, na které si vzpomenu. V místě někde mezi nebem a zemí, v místě, kde spatřit lze Měsíc v tak těsné blízkosti Slunce, v jaké On byl kdysi mně.

S časem si můžeme hrát, ale zastavit nejde. A stalo se, nevím po kolika hodinách, dnech či letech, že jsem se ocitla zpátky na Zemi. I nyní jsem radostně poskakovala sem a tam, házela rukama a nohama, hrála jsem si. Postupně jsem zjistila, že to

neskáču já. Jela jsem jedním z těch starých vlaků, asi se snažila to drncání ustát.

Ocitla jsem se zpátky na Zemi, ale byla jsem šťastná.

Byla jsem nahá. A měla plné břicho času.

...

„Ať se ti něco hezkýho zdá,“ řekla jsem.

Usnul.

Život za oponou zavřených víček.

Něco hezkýho se mu zdá.

Žije.

„Ať se ti něco hezkýho zdá,“ říkám.

Spí.

Život za oponou zavřených víček.

Něco hezkýho se mu zdá.

Dýchá.

„Ať se ti něco hezkýho zdá,“ šeptám.

„Ať se ti něco hezkýho zdá!“ křičím.

Spí.

Spí.

Spí.

LDNAMOT NÁJ

→ 19

Uzavretý

Fragment z neexistujúceho veľdiela

Postavy

Človek

Jeho pes Rambo (fena)

Chór vedcov

Miesto

Malý účelne zariadený byt. Dôkladne uprataný.

1.

Človek: Haldy snehu pokrývajú celé sídlisko

Žiadna biela idylka

Sneh je špinavý

A mokrý

Rýchlo sa topí

V noci zase zmrzne

Zhuba šoférov a chodcov

Agresívne pošmyknutia

Na stromoch

Na stromoch

Tie biele sračky ostávajú nepoškvrnené

A cencúle krištáľovo čisté

Krása nepoškvrnená

Vôbec ma neprekvapuje, že v Škandinávii majú toľko samovrážd
kto by sa len zabil potom

keď všetko živé slávi

oni spánok prírody neprečkali

Frustrovaní samovrahovia žltým svoj testament do snehu vpíšu

ten rýchlo nová vrstva zasype

Prosím, niekto tam hore má vyššie plány, ale mňa z nich môže
vynechať

Bože ak ti ide len o to, aby som sa tým snehom zadusil, tak si
poslúž

Strážni anjeli už kašľú na ľudí

Zháňajú farbu na krídla

Stále ich zrážali autá

Keď zaháňali chodcom depresie

Ešte dobre, že nemôžem ísť von

Ešte dobre, že nechcem ísť von

Ešte dobre, že nemusím ísť von

Ale tá nádcha ktorá ma neopúšťa

2.

Jeho pes: Čaute. Je to blbec, ale mám ho rada. Nechal sa tu
zavrieť. Nechodí so mnou na prechádzky. Venčí ma nejaký týpek,
povolaním asistent psychológ vo výskumnej činnosti. Je to kretén.
Ale môj páňko je tiež kretén.

Čo je to za nápad nechať sa izolovať od sveta. Od ľudí. Pod
prísnym vedeckým dohľadom prežiť desať rokov života.

Človek: Ty to nechápeš, Rambo
Mám Svoje dôvody, Rambo
Jednoduché dôvody
Robia veľkých ľudí
Som užitočný pre spoločnosť
Pre spoločnosť budúcnosti
Vďaka mne sa budú môcť ľudia bez obáv
Úplne bez obáv zbaviť kontaktu so svetom
Teda zjednosmerniť ho
Iba vnímam, čo sa o svete hovorí ale nikto
Nikto
Nikto okrem vedcov ani len netuší, ako žijem
Okrem vedcov a to je nutné
Je to nutné, aby to bol pokus
Aby to bolo zaznamenané
A aby to bolo prospešné pre spoločnosť
Prospešné pre ľudstvo
Prospešné pre budúcnosť
Nedoceniťelné pre budúcnosť
Nedoceniťelné pre budúce pokolenia
Pre budúce pokolenia, ktoré si budú hovoriť
Budú si hovoriť
Ten človek, to bol teda človek
Cením si jeho odvahy
Urobil malý krok pre človeka ale veľký skok pre ľudstvo
Pes: Skok späť

Človek: Urobil veľký skok
TEN človek
Ja by som si na to netrúfol ale
Ale on to bol Človek
Pes: Áno, si človek a ja som pes, to je nespochybniteľné
Oprava
Nie je to skok späť ale do slepej uličky
Oprava
Skok do hovien
Človek: A budú sa pýtať prečo
Prečo len
Prečo len taká obeť
Prečo vykonal takú obeť pre ľudstvo
No, prečo, Rambo
Pes: Pretože si kretén, ktorý nenávidí ľudí, cudzím slovom mizantrop, a hlavne zbabelec, nepovieš im to do očí, radšej sa skryješ. Je to úbohé. Ale aj tak ťa mám rád.
Si nepriateľ ľudí, ktorý sa neodváža vyhlásiť im vojnu
Už by mohol dôjsť môj verný venčiteľ
Človek: Je rozkošné keď tak vrtíš chvostom
Pes najlepší priateľ človeka
Bude to krásna doba
Doba v ktorej sa človek uzavrie
Izuluje sa
A izolovaný dosiahne svoje maximálne súkromie

Áno ja nemám súkromie lebo ma sledujú
Sledujú ma, ale je to nutné
Pretože súkromie zabraňuje pokroku
Som zárukou empirickej skúsenosti
Som zárukou pokroku

Vieš verím, že sa nájde mnoho ľudí
Mnoho
Mnoho čo cíti ako ja
Ale konvencie by im nedovolili odhodlať sa
Ja som sa ale odhodlal
Odhodlal som sa a vyšľapávam novú cestu pre budúcnosť
Presekávam ju mačetou
A oni
Oni ľudia budúcnosti sa budú môcť bez obáv uzavrieť, pretože ja
som priekopník
Ja im ukazujem novú cestu
Cestu, po ktorej všetci túžia
Cestu, ktorou chcu ísť
Cestu, ktorú si ale nevedia pomenovať
A to je ich chyba
A preto som ja dôležitý
Som viac ako oni
Viem, že niekoho by to raz určite napadlo
Tak ako niekoho napadlo vyrábať zlato z iných látok
Ale toto je možné na rozdiel od zlata
A ja som prvý, koho to napadlo

Som viac ako oni
Som Kolumbus v objavenom svete
Som človek, ktorý dokáže viac
Pretože som lepší
A všetci si ma budú pamätať
A budú po mne pomenované ulice
Zmena nálady.
A budú to ulice, po ktorých vďaka mne nebude musieť nikto chodiť
Nikto
Úplne nikto
Vďaka mne už nikto nebude chodiť po uliciach
Pes: *Zapáli si cigaretu.* To znamená, že nikto nebude vedieť, že sú
pomenované podľa teba
Asi sa každú chvíľu došitím
Človek: Svojho času som videl v televízii program
V tom programe
Počúvaš ma Rambo
Pes: Rambo – tu sa musím pozastaviť. Dal mi také blbé meno. To
ma už rovno mohol nazvať Terminátor, Zabijak, Trhač alebo Rex.
A to som mierumilovný baset. A ešte fenka.
Človek: V tom programe
Sa skupina ľudí nechala zavrieť do domu
A sledoval ich celý národ
Myslím, že sa to volalo podľa nejakej knihy
Ako sa len tá kniha volala

Veľká mama

Nie

Malá mama

Nie

Pes: Je to 1984 od Georgea Orwella a máš na mysli fenomén zvaný veľký brat.

Človek: Asi si nespomeniem

No to je jedno

A tí ľudia sa nechali

Nechali sa dobrovoľne zavrieť

Pre pobavenie divákov

Pes: Ich motivácia bola, že ten kto ostal posledný na základe diváckeho hlasovania, dostal pomerne slušnú odmenu.

Veľmi slušnú Finančnú odmenu

Človek: Musím povedať, že ma inšpirovali

Inšpirovali ale

Moja motivácia je omnoho vznešenejšia

Ozve sa zvonček.

No je čas

Musím sa vyhnúť kontaktu s človekom

Človek odíde, po chvíli sa odomknú dvere, vstúpi vedec s taškou s nákupom (jedlo a tak), položí ju, pripne psa na vodítko a odíde. Po chvíli sa človek vráti.

Človek: Tak tu je lístok s nákupom na zajtra

A čo tu máme

Áno všetko v poriadku

Prehliada si nákup.

Chór vedcov: Nevykazuje známky depresie

Telesné funkcie v poriadku

Jeho motivácia neklesá

240 dní výskumu a stále pokračujeme

Pravdepodobne je psychicky chorý a žije v bludnom systéme

V jeho rodokmeni nebol žiaden chorý človek

Je dokonalý exemplár

Len je jednoducho nekonvenčný

A v škole ho šikanovali

Sú to fámy

Nepriznáva to

Jeho rodičia nám to potvrdili

Je bezchybný

Keď sa osvedčí, tak budeme aj tak musieť použiť

Všetci: rozsiahlejšiu vzorku

A tam sa ukáže, ako

a či

je to všeobecne použiteľné pre budúcnosť

Stačilo prekonať kritickú hranicu dvoch mesiacov

Áno, áno, áno

Je to jednoduché ako s každou závislosťou

Po istej dobe ju prekonáte

Alebo umriete

Alebo prekonáte

Abstinenčné príznaky už dávno odozneli
Nevracajme sa k starým témam páni
Som zvedavý, čo sa stane, keď mu skape pes!

3.

Človek: Môj verný Rambo

Ani o tom nevieš

Vieš, mám podozrenie

A ty o tom nevieš

Je to jednoduché

Si živá bytosť

Si tak roztomilo živý

A to je prekážka

Je to prekážka prekonateľná

Veľmi ťažko prekonateľná

Je to prekážka

Robí tento výskum nejak nedokonalým

Nie neboj sa

Ja to nebudem meniť

Vedci to schválili

Je to malý zádrhel

Ale nikto o tom nevie

Vôbec nikto

Je to len podozrenie

Moje čisto subjektívne

Je mi z toho smutno

Až zima

Vieš

Zviera ma to

Zviera ma to

Že ty si zviera

A som s tebou zavretý

A zviera živé

Zviera to ma zviera

Čokoľvek živé vytvára kontakt

Nie rastliny, nie

Ale zviera zviera možnosti výskumu

Ale nebudem to meniť

Áno, môže to byť posudzované ako kompromis

Kompromis na ceste k nekompromisným výsledkom

nekompromisnej budúcnosti

Pes: Upísal sa diabliovi a ani o tom nevie

Je to –

Človek: *Chvilka poézie.* Po ulici

V anonymite

Medzi autami

A možno mi aj je dobre

Ale potom

Zase naspäť

Zase dovnútra

Do intimity

Z anonymity

Medzi štyrmi stenami
Sám so sebou
Steny, ktoré dobre poznáš
Asi si nechám kúpiť akvárium s rybičkami
Pes: Neostáva mi nič iné len citovať klasikov
No future (for you), no feelings
And you don't care/a je ti to jedno
Ach ako nádherne vytrhnuté z kontextu
Človek: Cenný pokus
Experiment
Zásadný experiment
Užitočný výnimočný ojedinelý nedoceniteľný
Experiment ktorý ovplyvnil životy ľudí
Vývoj civilizácie
Zmenil princíp fungovania ľudskej rasy
Ponúkol nové možnosti komunikácie
Pozdvihol ľudstvo na novú životnú úroveň
Novú
Jedinečnú
Absolútne jedinečnú
A nedoceniteľnú
Nedoceniteľne vyššiu
Umožniť ľuďstvu žiť podľa najbyťostnejších potrieb
Tak ako by chcel každý, ale nikto
Pes: Tak ako by chcel nikto

Alebo niktoš
Človek: Ale nikto
Nikto sa ani len neodvážil

4. (štvrtá)

Chór: Prečo som sa ja len na to dal
Tak sledovať celé dni záber z kamery je nuda
Je to kompozične zle vôbec ma to neinšpiruje
Chcel som niečo stvoriť
Doniesol som si papier a pero
Najprv
Potom maliarsky stojan a plátno
A on je tak neinšpirujúci
A hlavne má ten stolík tak zle kompozične postavený
Ani stylistické cvičenie nezvládam
Neboj sa dodať: pri pohľade naň
Prečo si sa len na to dal

Všetky telesné funkcie v poriadku
A nejak nám začína vyskakovať

Človek: Skurvený pokus
Od masturbácie ma už bolí ruka
Ach ach ach
Skoro pes
Skoro ako pes
Akurát ľudská prirodzenosť
Bráni mi

Začnem cvičiť jógu
Dokážem to
Nechám si
Nenechám
Vyoperovať rebrá by znamenalo ľudský kontakt
Nechám si kúpiť príručku
A potom si ho
Chór: Seriem na to
Adrenalin adrenalin
Čo blbneš
Toľko ušľachtilej nudy
A teraz kvôli jednému chvíľkovému výkyvu
Ja na to nemám nervy
Prestal sa cenzurovať
Máš strach z pohybu
Neblbni vráti sa to do normálu
Je to len nejaké posledné vzopätie
Abstinenčný príznak vlastne
Teraz to začne byť zaujímavé
Ukážu sa ľudské pudy
Ja si pripadám ako sprostý voyeur
Adrenalin adrenalin
Vzrušenieeee
K človeku, ktorý nemôže počuť. vráť vráť trochu lásky medzi nás
Smiech smiech zábava
Je to úbohé

Neseriózne predovšetkým
Predovšetkým je to vzrúšo
Pes: De facto ich vôbec nepočujem, ale tiež sú to blbci
Ako štence
Ako štence
Chór: Chod' venčiť
Chod' venčiť
Človek: Nechám si radšej
Čo
Čo radšej
Čo radšej ako čo
Čo aby to bolo v medziach výskumu
V rámci účelu a vznešeného cieľu

Radšej ako byť tu v tichu
Nechám si pustiť hudbu
A snáď by mi mohli doniesť aj alkohol
Alebo trávu
To boli časy
Ako dávno
Snáď to nie je proti pravidlám
Tak dávno som už nemal nič omamné

Počuli ste
Určite už niekedy
Museli ste všetci Vivaldiho jar
Teda myslím zimu

To má grády
To je romantika
Melanchólia
Des
Radosť
A radosť zo
Zo zimy?
Aby hudba hrala
Chór: Je to neuveriteľne napínavé
Neskutočné
Z apatie sa vyvinulo
OBROVSKÉ Nadšenie
Nepredbiehajte páni
Buďte seriózní
Veď to neprebíha ešte dostatočne dlho
Je to len medzistav
Uznávam, možno sa len trhajú posledné spomienky
Posledné citové väzby
Sme tak neseriózní páni
Nevedecký vo svojej vedeckosti
Ja si myslím, že musí nastať fáza, kedy nás začne obviňovať

5. (utorok)

Človek: Chcel by som žiť pod vodou

V hĺbke

Hĺbkach

Takých
Kde ani v najtuhších mrazoch
Nie
Nie ani vtedy
Nič nezamrzne
Inak. konštantná teplota 4 stupne Celzia
A okolo len pomalý pohyb
A ozajstná duchovná hĺbka
Len pre ňu to robím
Taká hĺbka aká nadobudnúť sa dá
Len len len v hĺbinách
Temná ale skutočná
Pretože tam nesvieti svetlo, ktoré by osvetľovalo povrch
A vnútro je rovnako jasné ako povrch
Rovnako premrznuté
Rovnako hlboké
A múdre
Jedinečné
Nedoceniťelné

Pes: Úloha komentátora je nevďačná, raz za čas musíte niečo povedať. Ale len niečo nikdy nie veľa
Hoci by ste aj chceli
A potom
Nechcete
Ale musíte

A tak to chcete ponechať bez komentára
Veď nemá zmysel opakovať
Stále to isté
Veď je to úplne zrejmé
Tak to ponechám bez komentára
Človek: *Obviňujúci monológ*. Ja
Áno ja
Som priznávam
Priznávam sa
Povaľáč
Nečinný
Hovado
Ale oni
To oni
Oni za to môžu
K tomuto ma dohnali
Sú horší
Horší ako ja
Nebude zo mňa žiaden úžitok
Z nich tiež nie je žiaden úžitok
Spolu sa v tom
Sme v tom spolu
Žiaden prínos
Sú zbytočne činný
Ja som iba zbytočný
Oni sa pretvarujú

Bezcenne
Sú horší horší horší horší
Ako ja
Nič ich neospravedľuje
Nezaslúžia si nič
Sú horší ako diváci reality show
Ja ich ale meniť nebudem
Nechám to tak
Pretože pretože
Lepší
Som
Som lepší ako oni
A je to možno iba o málo
Iba o trochu
Iba o milimetre
Ale stojím vyššie
Chór: *Necelá pol minúta ticha.*
Ďalších 35 sekúnd ticha.
Ešte 12,4 sekundy dýcha.

6. (deštrukčná)

Pes: Dámy a páni. Ladies and gentlemen. Meine Damen und Herren. Girls and boys. Děcka. GRAN FINALE. Ohňostroj nezmyslov. Štekostroj západov. Koniec krutosti. Horibilné rochnivosti. Smrť povinností.

Človek: Betónová džungľa

Neuveriteľne je
Iba zbytočný
To napínané
chabé svetielko na jeho konci
betónový panel
Pácha samovraždu komixovým spôsobom.
zhora, zdola
„Žaba jazdí na opici“
niekto zvolal
sprava, zľava
Som zárukou empirickej skúsenosti
Presekávam ju mačetou
Cestu ktorou chcú ísť
Nie je to skok späť ale do slepej uličky
Cestu ktorú si ale nevedia pomenovať
testament do snehu vpišu
Je rozkošné keď tak vrtíš chvostom
Mnoho čo cítia ako ja
A to je ich chyba
A preto som ja dôležitý
Som Kolumbus v objavenom svete
Oprava
Oprava
by mohol dôjsť môj verný venčiteľ
Tie biele sračky ostávajú nepoškvrnené
Posledné útočisko bláznov

v ktorom hráme nezmyselnú hru
kraj nespĺnených snov
svet šedého priemeru
!

Každému sa snívalo, že letí
Rambooo
Človek zomrie.

Chór vedcov: *Reálne vstúpi do priestoru. A do riti*

Ajaj
A kurva
To sa nám teda nepodarilo
Achjaj
Tak sľubne to vyzeralo
Tak koho máme prihláseného ďalšieho
Mhm hm

Vyhod'te ho než začne smrdieť
No tak niekto
Zvykne sa pochovávať
Ajaj
Ďalší

Pes: Achjaj

už šel

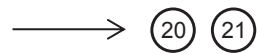
to to

máš...?

skákala

Marek! Tetá!!

ku ku...

Postavy

Vypravěč

Barmanka

Zastavárník

Bezdomovec

Paní Sulcová

Děj se odehrává na zastávce hromadné dopravy.

Vypravěč: Barmanka a zastavárník seděli na zastávce hromadné dopravy.

Barmanka: Dneska jsou tady pěkný hvězdy.

Zastavárník: Doprdle já nic nevidím, je tady moc velké světelné smog. Svítěj tady lampy. Půjdem někam za město.

Barmanka: Ty vole mě bolí nohy...

Zastavárník: Tak se svezem autobusem.

Barmanka: Jede až za půl hodiny.

Zastavárník: To už bude svítat.

Vypravěč: Nemohli najít automat na lístky. Chodili v oranžovém světle lamp a jejich závazky se houpaly ve větru odložených příležitostí.

Barmanka: Musím si vzít Postinor, před pár dní jsem měla nechráněný pohlavní styk.

Zastavárník: Už zase? Bude tě bolet hlava.

Vypravěč: Bude ji bolet celý den hlava. A bylo тихо. Chvilku oba dva přemýšleli o počítí.

Bezdomovec: Nemáš cígo? Nebo pět ká na kusovku?

Zastavárník: Ubal si z vajglů, tři hodiny nebudeš mít chuť na cigáro. Chceš papírek?

Bezdomovec: Z toho mám pak špinu za nehtama. Běž do hajzlu. *Odejde.*

Barmanka: *Povzdechne si.* Myslíš, že stihneme najít otevřenou lékárnu?

Zastavárník: Nechtěli jsme jít pozorovat hvězdy?

Vypravěč: Ona řeší otázku života a smrti a on se chce jen bavit.

Barmanka: Do rána si musím rozhodně vzít prášek. *Rozhodně.*

Zastavárník: To bude v poho, pojď, vypadnem někam.

Barmanka: Nemůžem se radši někoho zeptat? Třeba téhle paní?

Zastavárník: Pomůžeme si sami.

Barmanka: Musím do rána najít lékárnu, zeptám se klidně sama.

Zastavárník: Jdu s tebou. *Opodál stojí starší žena, zamíří k ní.*

Barmanka: Prosím vás, nevíte, kde je tady lékárna?

Žena nereaguje. Barmanka má mě důrazněji.

Barmanka: Dobrý den, prosím vás, nevíte, kde je tady lékárna?

Vypravěč: Starší dáma, paní Sulcová, se na ně nedůvěřivě podívá, má z nich strach, hlavou se jí honí krimi zprávy a obzvlášť dnes na to nemá náladu.

Sulcová: Já opravdu nevím, nashledanou.

Vypravěč: Přemýšlí, jestli je neměla poslat na opačnou stranu města, aby se s nimi dnes už určitě neviděla. Barmanka začíná být zoufalá.

Barmanka: Prosím vás, jestli do rána nenajdu lékárnu, tak budu zase v tom!

Sulcová: Nechte mě prosím na pokoji, přijede mi za chvíli taxík.

Zastavárník: Vykašli se na to, nemá to cenu.

Barmanka: Chci vidět tebe, jak by ses na to vykašlal.

Zastavárník: Ale ty všechno moc řešíš, vůbec to vlastně nevíš jistě.

Barmanka: Ty neřešíš vůbec nic, nechápeš jak je to vážný, dove-deš si mě představit jako matku?

Zastavárník: Popravdě ne, ale to neznamená, že tady musíš dělat scény.

Sulcová: Když odsud pojedete čtyři zastávky, dostanete se k poli-klinice, běžte na pohotovost, snad vám tam pomůžou.

Barmanka: Díky. *Odejdou.*

Bezdomovec: *Přijde k ženě zezadu. Ptá se laškovně.* Slečinko, neměla byste pro mě cigaretku?

Vypravěč: Paní Sulcová se unaveně otočí. To mám pech, myslí si. Než stačí zaargumentovat, že nemá, nedá, nechce, bezdomovec ji zaskočí.

Bezdomovec: Ty?

Sulcová: Co prosím?

Bezdomovec: Vypadáš pořád stejně. To já si dovolit nemůžu.

Sulcová: Čekám tady na taxík. Běžte prosím pryč.

Vypravěč: Lidi jsou dneska hrozně vlezlí, pomyslí si. On na ni dál doráží.

Bezdomovec: Nepoznáváš mě? To je výborný.

Sulcová: Vemte si celou krabičku a nechte mě na pokoji.

Bezdomovec: Najednou jsi nějaká štědrá. Mrdala jsi na mě celej život jak na placatej kámen a teď tohle.

Sulcová: Oslad' si život špíno. *Přijede taxík a ona si nastoupí.*

Vypravěč: Bezdomovec si sedne, kouří a pije.

Bezdomovec: Děvka jedna. Dělal, že mě nepoznala. Chtěla mě ponižit. Myslí si, že je něco lepšího než já. Taková byla vždycky. Ať jde do hajzlu.

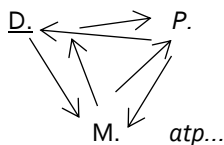
Vypravěč: V dáli na zelených svazích pasácci ovci svolávali svá stáda. A bylo ráno.

Raz – tvá – drei

*Pozn. Tento intertext byl zapsán na cáry linkovaných papírů vytrhlých z bloku
a posouváných vrchem, zboku*

tímto směrem

*v lavicích tzv. amfiteátrové učebny
během jedné z přednášek DD, v jarním semestru 2013.*

Koukala jsem se na ty finský texty a mělš pravdu, je to dost dobrý.

Ten Pollesch je teda dost na dřěň, ale nějak moc ukecaný...

Asi záměrně ztřeštěný a chaotický ale vůbec nevím co s tím
(navíc je to napojené na pro nás neznámé věc – ty jména a tak...)

V tom s tebou souhlasím – je to dost na dřěň – hlavně mi přijde, že ty postavy jsou stejný,
jako to zákl. téma tam nějaký je, ale nějaký souvislosti (třeba Mae West) vůbec nevím, kdo je,
takže je to pro mě, takovej mišmaš, no nevím, asi by se s tím dalo dělat spousta věcí,
ale přijde mi to trochu plochý, oproti těm finským, který sou taky postdrama

No já to nečet', ale co chcete od Finů...

Ale ti Fini byli právě dobří!

Aha

Pošlu ti to Patriku neboj

Dík

Dášo – posíláme ti to zpátky!

Tak budeme vést trialog – postdramatickej
a budiž vytvořena hra:

(Téma?)

– Tak co?

– Hovnajs

– *Sám seš to*

– Téma jsme my, každý je tématem, téma je v nás, my jsme téma pozřeli
srát na téma, téma chybí, téma jsme my, kteří chybíme, ale... kde je to téma teda teď?

– Vejde zástup židlí – jedna z židlí je značně pokažená – chybí jí opěradlo
– Křik

– Ježelé! Doktora, no tak...!

(Přichází kamelot, má otrhané kalhoty a ruce): Zvláštní vydání, zvláštní vydání!

Téma zranilo židli a uteklo! Zvláštní vydání!

Pravěký Luther obtiskl na dveře kostela svou dlaň! Zvláštní

– Setrvat v hříchu je ďábelské, řekla Horoswith

– Upalte tedy všechna témata, dokud se nepřízná to, co židli zlomilo srdce

– Je ďábelské hřešit, je lidské v hříchu setrvávat, řekla Dáša

transponujíc Hroswithu na současnou situaci

– Patriku, vyhoď kámen z okna

Tvá paní je mi rozkazem

(kamelot, který se stává 2 metry vysokým gumovým medvídkem, otevírá okno)

– To ho necháme běžet? Vždyť ta židle, ta židle!

– Dost, dost, nechte toho... Dámy a pánové, dovolu mi jednu informaci:

tuto hru režíruje Michal Škočovský.

A nyní následuje komerční přestávka

– Ohňostroj a nad Petrovem svítá zase o něco dřív

– Děkujeme všem zúčastněným a nyní všichni do naha! Podťte se svými těly na trh

– Každý muž teď může být non-fair Lady ze zelnáku!

A ze severu přichází tma.

- Jsem tma a ráda snídám vepřové ve vlastní šťávě, zapíjím lidskou krví.
Pojďme všichni tancovat tra-la-la až do bílého...
kurva, do noci, do noci... tady už není pomoci tra-la-la
– Konec komerčního intermezza!
(Fuj, to stálo za prd, uplivne si kritik v první řadě)

Dítě: Ma-ma, ma-ma

Lékař: Pojď blíž, dítě, ukážu ti matku

- *Ale pan doktor, my nechceme, nechají ji chcípnout, vždyť jsou stará,
jsa podobna choleře, pojde na choleru*
Pan doktor, buďte taky trochu prase, jako jsou já... Kví, Kví, ŘŘŘŘŘ!

Kolem projde 3 687 konzervativních diváků,
musí to být skuteční diváci, odchycení z ulice, kteří se právě chystali do městského divadla

- Výbuch – na scéně se objeví 26,5 mrtvol
– Trošku existenciální komedie s nádechem tragédie, nemyslíte?
– Jsem přesvědčen o specifičnosti této hry – lámeme bariéry – roste nová generace pro divadlo
– Cítíte to?

– *Vy ste fakt prase, doktore!*

- Pardon, ale požární předpisy jsou neúprosné
 - nastává komerční pauza č. 2, a uhasťte ten oheň
- (podá jim nafouknutý dětský bazének naplněný vodou z nejbližšího přírodního zdroje
- přitom je nezbytně nutné! aby voda byla následně vrácena zpátky!
- hrozí pokuta 10 000 €, i v případě, že daná země € nepoužívá a nikdy nepřijme)

Pozn. Pokud sazeč tohoto textu pro vydání neví, kde se znak € na klávesnici nachází, ať se zeptá pána boha.

– Podívej, kvete růže, ta voda je znečištěná
(a pak se začala šířit ta nemoc, co se šíří vodou)
1. Tma

*(Světlo. Na scéně potrháná těla plyšáků. Vzadu stojí lednice
2 metry vysoká a se začínající pleší. Světlo:)
Bestie, chcípáci! Hamlet jako letní blockbuster? Mluvíci uzeneč? Běžte se bodnout!
(Přichází p. prof. Cejpek s colou)*

A zatleská si.

Just a game (over)?

Je to jen hra...?

Co se skrývá v tmí, v křoviskách a prachu zarostlých, odvrácených zahrad (našeho zarostlého, odvráceného) dětství...

Rozdrásané kusy pruhovaného svetru se mísí s dredy panenky Rozárky, medvědí pán s jedním okem vytraceným pelichá, robotický mechanismus úpí, dinosaura vězní vitrína a chaluhy špinavé džungle a mini-jelínek má parůžky vzrostlé asi jako vajgly kol něj. A gumové stehýnko ohlodává den co den pes na dvoře, až z něj stoupá děs a výhružka... Kolik dalších pohozených náhražek a upomínek života nalézá každý ve svém pohozeném, zaprášeném okolí? Hračky se tísní ve stínu a my jsme (ochotně a troufale) dospěli. Ruce pryč od vzpomínek.

Buď. Anebo ne?

Hrajeme (si) stále, jenže jinak. Velice, zkušeně, odolněji. Role za rolí, v denním životě i ve fikci. Kdo z nás je herec a kdo se zdráhá předstírat (a mást)? Kdo (si) chce hrát na umění a kdo umění hraje, kdo jej postrádá a (čím) za něj platí. Studenti divadla o tom ví (svě). A rádi. Neradi. Rok co rok. Autorsky i úporně otrocky. Jsme otroky (sou)her šalivých a vábivých. Pořád a stále. Ale právě proto svedeme reflektovat, co (za to) stojí. Co za to?

Jaké zprávy, kolik slávy vydali autoři-studenti ze sebe letos v roce 2014? V roce, jenž jako každý okolní, jež ho svírají, přináší mnoho roztdivných hrátek a údivného (pro)hraného hemžení všemi směry. Co chvíli na úsvitu boj, protest, snaha vymanit se, osvobodit, co chvíli

obrat stranou, při soumraku krutá odpověď, marné šance, deformace, degradace, deziluze stupňující se. Stále. Věčně. Je to věčný (boj) návrat k dávnému. Tragédie za komedií. A na to či ono letošní autoři-přispěvatelé z řad divadelní fakulty JAMU odpovídají směsicí pestrou i hutnou, co to jen šlo. Formy i styly rozehrávající (do zámezí), figurkami z políčka na políčko skákající svižně a energicky, tu ke smutku, tu k ironii, tu k nadsázce, tu k seriózní empatii. Spousta hraní o hraní. O hraní na herce, o zápolení, hraní na schovávanou kdesi v bažinách. Dopisy, promluvy, zámky, monology. Skeče, meze, zdi textů, repliky. Zákruty a zauzliny, zápletky a vruty. Je to úsměvné, kolik verzí, variací téhož pořad ještě lze z hlav tahat. Citlivé duše. Básníci. Skládači korespondencí. Skládači poklon. Satirici. Komici a individuálové, dekonstruktéři klasických forem, snad příští manifestátoři avantgard jamuismu... Odklony a výklony do stran a ze stránek, souboje s bitevním polem bílých stránek. A sevřené smíry a uzavřená přátelství s funkčními tradicemi, které jedni ruší a druhí léčí. Doba si najde své nutnosti.

Kolik čeho se toho letos sešlo již přeci víme (a také tajenky jmen záhy odhalíme!), inu – v náruči se znovunalezenými společníky dětských let, hračkami a figurkami, či bez, oslavme SALON 21 křikem i křestem, neb pro pozdější ztišení a melancholické návraty po letech poslouží všem tato kniha. Hra je (over) u konce – a konec (hry) jakýkoli. ...takový !!!makový ???či ***zcela hvězdný.

A po nás ať přijdou dvojčata – tumáte, vy dvadva, štafetu.

M. N.

Řešení a obsah

①	<u>Daniela Boková</u> (Rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika)		
	<i>Monolog pro Martina</i>	8	
	<i>Sekanáproklobouk</i>	12	
②	<u>Patrik Boušek</u> (Divadelní dramaturgie)		
	<i>Bez názvu</i>	15	
	<i>Hvězdná II</i>	18	
	<i>Hvězdná</i>	18	
	<i>Jídelnaté</i>	19	
	<i>Kyborg</i>	20	
	<i>Mé B</i>	26	
	<i>Mooryvletu</i>	27	
	<i>Obráz</i>	28	
	<i>Pekínězská balada</i>	33	
	<i>Red sofa</i>	34	
③	<u>Žaneta Caletková</u> (Rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika)		
	<i>Identita</i>	41	
	<i>Múza aneb Spisovatelské strasti</i>	49	
④	<u>Matyáš Dlab</u> (Činoherní režie)		
	<i>Hugo Haas: Píšu, pracuju a doufám</i>	54	
⑤	<u>Veronika Dombrovská</u> (Divadelní dramaturgie)		
	<i>Báseň</i>	66	
	<i>Bílá</i>	67	
	<i>Bude půl osmé</i>	69	
	<i>Jako z papíru</i>	71	
	<i>Mimozemšťan</i>	78	
	<i>Projekt Pina</i>	81	
⑥	<u>Vítězslav Dvořák</u> (Činoherní režie)		
	<i>Jak se stát hrdinou</i>	85	
	<i>Jeníček a Mařenka</i>	97	
⑦	<u>Dagmar Haladová</u> (Divadelní dramaturgie)		
	<i>Oh, da, gaffa</i>	102	
	<i>Zákaz vjezdu</i>	108	
⑧	<u>Barbora Chovancová</u> (Divadelní dramaturgie)		
		113	
		114	
⑨	<u>Martina Janotová</u> (Dramatická výchova)		
	<i>O Samotáři a Miminku</i>	118	
	<i>Souš a voda / Sůš a voda</i>	119	
⑩	<u>Filip Karda</u> (Dramatická výchova)		
	<i>Zasedání SS</i>	122	
⑪	<u>Jakub Liška</u> (Divadelní dramaturgie)		
	<i>Báseň</i>	125	

⑫	<u>Anna Machová</u> (Divadelní manažerství)	
	<i>Bilancování</i>	133
	<i>Milujeme se jenom ze zvyku</i>	135
	<i>Nádraží</i>	138

⑬	<u>Paulína Mazíková</u> (Dramatická výchova)	
	<i>Noční můry</i>	144

⑭	<u>Matěj Nytra</u> (Divadelní dramaturgie)	
	<i># fragmentů chronologie náhody</i>	152
	<i>Minimalismus – Ende!</i>	160
	<i>Za oknem : zpoza okna</i>	172

⑮	<u>Šimon Peták</u> (Divadelní dramaturgie)	
	<i>Když prší</i>	175
	<i>Kouzelný den</i>	176
	<i>Říkám si</i>	179

⑯	<u>Tereza Reková</u> (Rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika)	
	<i>Jak Jirka ke štěstí přišel</i>	181
	<i>Raději na dobu neurčitou</i>	185

⑰	<u>Pavol Seriš</u> (Klaunská scénická a filmová tvorba)	
	<i>33 chůzí</i>	192
	<i>Rajčinky</i>	193

⑱	<u>Marie Svobodová</u> (Klaunská scénická a filmová tvorba)	
		196
		199
		200

⑲	<u>Ján Tomandl</u> (Činoherní režie)	
	<i>Uzavretý</i>	202

⑳	<u>Tomáš Tušer</u> (Jevištní technologie) + ㉑ <u>Markéta Krupská</u>	
	<i>Butterkåse</i>	213

㉒	+ ㉓ + ㉔	
	<i>Raz – två – drei</i>	216

	<i>Epilog: Neradno se hrou zahrávat si</i>	223
--	--	-----

Děkujeme za laskavou podporu občanskému sdružení DILIA, díky jehož grantu byl SALON 21 v roce 2014 realizován.

SALON 21 – sborník textů

Editoři: Dagmar Haladová, Matěj Nytra

Sazba: Anna Zdráhalová

Pořadatelský tým Salonu původní tvorby 2014:

Produkce: Anna Machová

Dramaturgie, vizuál: Dagmar Haladová, Matěj Nytra

Festivalová režie: Patrik Boušek, Sára Čermáková, Juraj Marušic, Hana Marvanová

Spolupráce: Anna Chrtková, Stanislav Cibulka (scénografie), Marek Kokeš (realizace webu), Tomáš Tušer (technická supervize)

Vydala Janáčkova akademie muzických umění v Brně v roce 2014

Vydání první

Vytisklo Ediční středisko JAMU, Novobranská 3, 662 15 Brno

ISBN 978-80-7460-053-1